

Hóa ra mình cũng tuyệt đấy chứ!

Bí kíp giúp trẻ tự tin

Ngay cả trong mơ Na Eun cũng không thể tin nổi rằng tham gia trại hè lại có thể thay đổi hoàn toàn cuộc sống của mình như thế.

Lee Hye Jin
Myung Soo Jung

NXB DÂN TRÍ
WISDOMHOUSE

Mục Lục

1. Một ngày làm lớp trưởng

Na Eun là một cô bạn cực kỳ thiếu tự tin, lúc nào cũng cho rằng mình giống như cô bạn thân Sunnie, luôn luôn bị quê mặt và trở thành trò cười cho các bạn trong lớp.

Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thi học kỳ.

Tự biết bài thi cuối cùng môn mỹ thuật của mình hôm nay rất tệ, tâm trạng Na Eun như bị rơi xuống đáy giếng, vì thế, đợi khi cô giáo dặn dò xong những điều cần lưu ý, Na Eun nhanh chóng rời khỏi lớp học với gương mặt ủ dột.

"Na Eun! Go Na Eun!"

Na Eun đang đi ngang qua sân vận động thì cô bạn thân Sunnie hớt hải chạy theo.

"Chẳng phải đã hẹn nhau hôm nay đi ăn bánh gạo cay hay sao, cậu quên rồi à?"

Sunnie tóm lấy tay Na Eun, thở hổn hển.

"Tớ đâu có quên." Na Eun lắc đầu đáp.

"Vậy thì cậu làm sao thế? Tại sao lại lặng lẽ bỏ đi một mình?"

"Hôm nay tớ chẳng có tâm trạng ăn uống gì cả."

Bài thi mỹ thuật ban nãy cứ quanh quẩn trong đầu

Na Eun, nên cô bé chẳng còn hứng thú ăn uống gì nữa cả. Kể cả có là món bánh gạo cay khoái khẩu, hôm nay ăn chắc cũng chẳng thấy ngon.

"Sao thế? Hôm nay cậu làm bài không tốt hả? Hay là có chuyện gì? Đừng có giấu kín trong lòng, mau nói cho 'bà chị' này đi, để 'bà chị' giải quyết cho."

Thấy Sunnie cố gắng tìm mọi cách làm mình vui, trong lòng Na Eun cũng cảm động lắm. Thế nhưng với tâm trạng rối bời và buồn bực như hiện tại, Na Eun thực sự không muốn đón nhận ý tốt của người khác. Lúc này, so với việc lang thang đi ăn bánh gạo cay và tán gẫu với bạn bè, thì về nhà sớm đưa chú chó nhỏ Cookie đi dạo còn thoải mái hơn. Bởi vì Cookie sẽ không biết hỏi "Na Eun gặp chuyện gì thế", cũng sẽ không bắt Na Eun phải kể rõ sự tình. Chẳng những thế, nếu ra ngoài đi dạo Na Eun cũng tạm thời né tránh được sự "tra khảo" của mẹ về bài thi hôm nay, chắc không có cách nào tốt hơn đâu!

"Tớ về nhà trước đây, cậu đi một mình thì ăn cho nhiều vào nhé!"

Chẳng đợi Sunnie đáp lại, Na Eun đã chạy ngang qua sân vận động rồi nhanh chóng ra khỏi cổng trường.

"Thi cử thế nào hả con?"

Vừa nhìn thấy Na Eun bước vào nhà với bộ mặt nặng trình trịch, mẹ sốt sắng hỏi ngay.

"Mẹ, con đưa Cookie ra ngoài đi dạo nhé!"

Quẳng bừa cặp sách xuống đất, Na Eun dắt Cookie ra khỏi nhà.

"Mẹ hỏi con bài thi thế nào cơ mà?"

Mẹ ngó đầu ra khỏi cửa, lớn tiếng gọi với theo.

"Con chẳng biết! Toàn những câu hỏi kỳ quặc thì làm sao con có thể làm tốt được chứ!"

Na Eun chỉ nói vài câu bâng quơ, rồi nhân lúc cửa thang máy mở, cô bé vội lao vào trong như đang chạy trốn.

"Cookie, chúng mình ra ngoài đi dạo nhé! Chúng mình sẽ cùng chạy một vòng cho thật đã đời!"

Na Eun cao giọng nói thật to với Cookie. Mỗi khi trong lòng có chuyện không vui, đi dạo với Cookie luôn là cách giải tỏa tâm lý hữu hiệu nhất. Sau mỗi lần hai đứa đi dạo một vòng ở công viên cho đến khi mệt bở hơi tai, Na Eun luôn thấy tinh thần sảng khoái và phấn chấn hẳn lên.

Thế nhưng khi về đến tầng trệt tòa nhà nơi mình ở, tâm trạng của Na Eun lại nhanh chóng rơi đánh ùm xuống vực thẳm. Trời bắt đầu lắc rắc mưa phùn, ban đầu Na Eun định đứng chờ mưa tạnh rồi đi dạo tiếp, nhưng thấy cơn mưa chẳng có vẻ gì là sẽ nhỏ đi, cô bé đành dắt Cookie về.

"Cookie, tiếc nhỉ, chẳng mấy khi chị muốn đưa em đi dạo lâu lâu một chút."

Cookie như thấu hiểu nỗi buồn trong lòng cô chủ, bèn sủa "gâu, gâu" đáp lại.

Vừa về đến nhà, Na Eun lập tức bị mẹ đưa trở lại hiện thực và buộc phải báo cáo tình hình thi cử ngày hôm nay một cách cặn kẽ, đầy đủ. Đương nhiên là bao gồm cả bài thi mỹ thuật không như ý vừa rồi.

"Con gái ơi là con gái! Sao con chẳng giống ai thế? Mẹ học chuyên ngành mỹ thuật, làm cái nghề đi vẽ cho người ta, vậy mà con lại làm hỏng bài thi mỹ thuật của mình là sao?"

Mẹ đặt một tay lên trán, khẽ thở dài.

"Ai bảo mẹ sáng nay nấu canh rong biển cho con ăn."

Na Eun lẩm bẩm như để tự biện minh.

“Con nói gì?”

“Dạ không, con có nói gì đâu! À, dù sao thì khó khăn lắm con mới thi xong hết tất cả các môn, giờ con phải làm gì nhỉ? Mẹ, tiếp sau đây con nên làm gì ạ?”

Na Eun hỏi rồi khẽ đặt tay lên bàn làm việc của mẹ.

“Chẳng phải con muốn chơi với Cookie ư?”

“Con không muốn chơi nữa ạ!”

“Vậy hãy làm bất cứ việc gì con thích ấy!”

Mẹ đang bận hoàn thành nốt bức vẽ dang dở mấy hôm nay, vì thế tuy trả lời nhưng mẹ vẫn quay lưng về phía Na Eun.

“Con phải làm gì? Mẹ, con làm gì bây giờ ạ?”

Lúc này mẹ mới dừng bút và quay đầu lại, mẹ thấy đôi mắt ngây thơ của cô con gái bé nhỏ đang không ngừng chớp chớp, gương mặt lộ rõ vẻ buồn chán. Ánh mắt của mẹ vô tình lướt ra xa hơn, dừng lại ở cuốn lịch bàn, và đột nhiên mẹ reo lên như vừa nghĩ ra một điều gì thú vị lắm.

“Đúng rồi, ngày kia đến lượt con làm lớp trưởng phải không nhỉ?”

“Vâng ạ!”

Trong đầu Na Eun chợt nhớ lại cảnh tượng các bạn trong lớp lần lượt làm lớp trưởng trong những ngày vừa qua. Và ngày kia đến lượt Na Eun!

“Trời ơi! Sắp đến con thật rồi! Con thực sự không muốn làm lớp trưởng một chút nào!”

Gần đây lớp của Na Eun thiếu lớp trưởng, bởi cách đây hai tháng, Ji Hye - bạn lớp trưởng cũ - đột nhiên chuyển trường. Đáng lẽ hoàn toàn có thể bầu lớp trưởng mới, hoặc đơn giản là để bạn lớp phó lên thay, thế nhưng cô giáo bỗng dưng nảy ra ý tưởng để tất cả học sinh trong lớp mỗi người làm lớp trưởng một ngày. Cả lớp đều hoan nghênh cả hai tay hai chân, vì có rất nhiều bạn chưa bao giờ được làm lớp trưởng, thậm chí không ít bạn nghĩ thầm đây là cơ hội tuyệt vời không thể bỏ lỡ.

Tuy nhiên, có một cô bé không thấy vậy, đó chính là Na Eun của chúng ta. Việc phải đứng một mình trước mặt tất cả các bạn và hô to hiệu lệnh “nghiêm”, “nghỉ” khiến Na Eun chỉ nghĩ đến thôi đã đủ hoa mày chóng mặt rồi. Đối với cô bé, sự chú ý của người khác với mình luôn là áp lực lớn. Nghĩ đến ánh mắt mọi người đang săm soi xem mình làm đúng hay sai, Na Eun cảm thấy vô cùng ngượng ngập, không dám thể hiện bản thân.

Kinh khủng hơn, mỗi khi căng thẳng Na Eun đều rất dễ mắc lỗi, thể nào cũng trở thành trò cười cho người khác. Để tránh xảy ra điều tồi tệ này, an toàn hơn cả là không-làm-gì-hết.

“Nhưng cũng nhờ thế mà con mới có cơ hội làm lớp trưởng còn gì? Dù chỉ trong một ngày.”

“Mẹ thích thì mẹ đi mà làm lớp trưởng!”

“Ý kiến hay đấy!”

Dường như mẹ đang cố ý trêu chọc Na Eun một chút cho vui.

Từ trước kỳ thi cuối kỳ, Na Eun đã cảm thấy rất lo lắng, sợ rằng khi mình làm lớp trưởng cũng sẽ lâm vào tình cảnh khốn khổ như cô bạn Sunnie.

Chả là Sunnie, vốn chưa từng làm lớp trưởng, ngày hôm đó vì quá căng thẳng mà ngay từ tiết học đầu tiên đã mắc hết lỗi này đến lỗi kia.

Đáng lẽ ra phải hô “nghiêm”, “chào”, thì Sunnie lại lẫn lộn mà hô “nghỉ”, “nghiêm”, khiến cả lớp được trận cười vỡ bụng. Không những thế, mấy câu “nghỉ”, “nghiêm” đó còn biến thành trò đùa của các bạn suốt cả ngày trời.

Ai có thể đảm bảo rằng Na Eun sẽ không mắc phải lỗi tương tự chứ? Ngộ nhỡ rơi vào “thảm cảnh” này, không khéo Na Eun xấu hổ đến mức “nhảy lầu” mất! Ấy thế nhưng dù muốn trốn tránh thì cái ngày đó cũng sẽ vẫn đến.

“Ôi! Ước chi sẽ chẳng bao giờ đến lượt mình thì tốt biết mấy! Hay là giả vờ ốm để được nghỉ học cho xong nhỉ?”

Thay vì miễn cưỡng làm lớp trưởng, thà rằng nghĩ cách trốn còn hơn.

“Con thực sự không muốn! Có ai nói bắt buộc phải làm đâu ạ!”

Na Eun căng thẳng tới mức đỏ bừng cả mặt.

Mẹ lo lắng nhìn Na Eun:

“Sao con lại thiếu tự tin đến mức ấy? Thế này thì không ổn rồi, ngay bây giờ mẹ sẽ giúp con luyện tập!”

Mẹ dừng hẳn công việc của mình lại, bước ra phòng khách. Mẹ ôm Cookie, ngồi xuống ghế sofa rồi nói với vẻ nghiêm túc:

“Hãy coi như mẹ và Cookie là các bạn học của con, còn ti vi là cô giáo chủ nhiệm! Nào, chúng ta bắt đầu từ màn chào hỏi nhé!”

Cookie sủa gâu gâu mấy tiếng như muốn tỏ ý động viên cô chủ.

Na Eun đứng dậy, đối mặt với cái ti vi và hô:

“Nghiêm. Chào!”

Giọng của Na Eun nhẹ như gió thoảng, và nó nhỏ đến mức chẳng thể nhỏ hơn. Sự tự ti hiện rõ trên khuôn mặt, cô gái nhỏ e dè quay lại nhìn mẹ, thấy biểu hiện của mẹ thật kỳ cục,

vừa như đang cố nhịn cười, vừa như đang đầy thất vọng.

“Thấy chưa, con đã nói là con không làm được rồi mà!”

“Con phải tự tin lên! Thử lại một lần nữa, cố gắng hô to hơn một chút xem nào!”

Na Eun cố lấy hơi từ trong cổ họng.

“Nghiêmmm! Chàooo! Thế này được chưa ạ?”

Lần này Na Eun đã dùng tất cả sức lực để “hét” khẩu lệnh, khiến Cookie giật mình sủa nhặng lên, còn mẹ thì không nhịn nổi cười ha ha.

“Con biết mà, con biết chắc chắn sẽ như vậy mà! Đến lúc đó, cả lớp sẽ cười nhạo con giống như mẹ cho mà xem! Con thảm rồi!”

Na Eun mặt mũi đỏ gay, chân giậm thình thình xuống đất.

“Lẽ ra mẹ không nên cười con, mẹ xin lỗi! Tại con căng thẳng quá đấy thôi, tập vài lần nữa là quen ngay ý mà!”

Mẹ vội ngừng cười, rồi cất giọng hô “nghiêm”, “chào” để làm mẫu cho Na Eun, dõng dạc như một người có kinh nghiệm làm lớp trưởng lâu năm.

“Thế nào, đâu có khó phải không?”

“Nhưng... con không phải là mẹ! Mới lại, con có phải lớp trưởng thật đâu, con... con không làm được!”

Na Eun nhìn mẹ với ánh mắt cầu cứu, mẹ liền ôm Na Eun vào lòng.

“Không có việc gì là không thể, chỉ cần con cố gắng rèn luyện thì nhất định sẽ làm được, con gái ạ! Chớ nản chí, chúng ta sẽ tập lại nhé! Nào!”

Mình chắc chắn sẽ bị chê cười, chắc chắn là thế!

Na Eun thở dài buồn bã.

“Na Eun, con về rồi đấy à?”

Hôm nay nhà Na Eun xuất hiện một vị khách: đó là một người bạn của mẹ và cũng chính là mẹ của Eun Ha.

“Na Eun à, nghe nói ngày mai đến lượt cháu làm lớp trưởng phải không?”

Na Eun bỗng thấy hoảng sợ.

“Chúc mừng cháu! Trước khi kết thúc học kỳ lại được thử cảm giác của lớp trưởng, thích nhé! Cố lên!”

Lời động viên của mẹ Eun Ha không những không có tác dụng mà còn khiến Na Eun thêm lo lắng, cô bé vội trốn vào phòng.

Eun Ha, con gái của cô ấy, là một học sinh xuất sắc, năm nào cũng được bầu làm lớp trưởng. Mặc dù không học cùng trường, nhưng nhờ sự “trao đổi thông tin” thường xuyên giữa các bậc phụ huynh, Na Eun vẫn luôn nắm được tình hình mới nhất của Eun Ha. Không

chỉ dẫn đầu về thành tích học tập, Eun Ha còn được bạn bè yêu quý, có thể nói đó là một cô bạn thông minh, giỏi giang toàn diện. Từ khi hai đứa học chung ở trường mẫu giáo, người lớn lúc nào cũng lấy Eun Ha ra để so sánh với Na Eun.

"Nghe nói kỳ thi vừa rồi Eun Ha lại được 100 điểm, để rồi xem con được bao nhiêu điểm nhé? Tiếng Anh của con bé cũng rất tốt, con có muốn đi học thêm tiếng Anh không?"... Ngày nào cũng nghe mẹ ca ngợi Eun Ha thế này, Eun Ha thế kia, Na Eun thực sự thấy ngán đến tận cổ.

Một cô gái xuất sắc như Eun Ha, nếu biết mình chỉ làm lớp trưởng có một ngày, đã vậy còn vô cùng căng thẳng, không biết sẽ chế nhạo mình đến mức nào nhỉ?

Nghĩ đến đây, Na Eun bỗng đỏ bừng mặt. Ngày mai ngộ nhỡ có mắc lỗi gì, có nói sai điều gì, thì biết phải làm sao đây?

Tối hôm đó, Na Eun đã ước ngày mai là ngày tận thế.

"Lớp trưởng Go! Hôm nay ổn chứ?"

Sáng hôm đó, Na Eun vừa bước đến bàn ăn, bố đã tươi cười hỏi.

"Bố ơi, hôm nay xin phép cho con nghỉ học được không bố? Bỗng nhiên con thấy đau đầu, cả bụng nữa, cũng bị làm sao ý!"

Na Eun cố tỏ ra là đang khó chịu lắm.

"Hôm nay là ngày con gái của bố lần đầu tiên làm lớp trưởng, sao có thể vắng mặt được? Những biểu hiện mà con vừa nói chẳng qua là do con căng thẳng quá đấy thôi! Hãy thư giãn đi nào! Na Eun nhà ta nhất định sẽ làm tốt, vì con là con gái yêu của bố mà!"

Nói rồi, bố ung dung dùng bữa, miệng vẫn tủm tỉm cười, ánh mắt nhìn ra xa xăm.

Dường như bố đang nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp ngày xưa, khi mình cũng từng là lớp trưởng.

"Con có gien của bố nên chắc chắn sẽ thể hiện xuất sắc. Yên tâm đi!" Na Eun cảm thấy sự mong đợi của bố rốt cuộc lại là áp lực lớn đối với mình.

Tiếng chuông báo giờ vào lớp reo lên thật vô tình. Cô giáo vừa bước vào đã nhìn khắp lớp rồi cất tiếng hỏi:

"Hôm nay đến lượt ai làm lớp trưởng nhỉ?"

"Go Na Eun ạ!"

Cả lớp đồng thanh gọi to tên của Na Eun.

Na Eun rúm ró đứng dậy, hai chân run lẩy bẩy. Do quá căng thẳng, cô bé không thể mở

miệng.

“Sao, bắt đầu được chưa em?”

Thấy cô giáo thúc giục, Na Eun đành cố gắng cất lời:

“Nghiêm...”

“Nhỏ quá. Hô to hơn một chút nào!”

Nghe cô nhắc nhở, Na Eun hít một hơi thật sâu rồi lấy hết sức hô lại một lần nữa.

“Nghỉ... Nghiêm!”

Lần này thì giọng điệu của Na Eun khiến cả lớp không nhịn nổi cười. Trước mặt mọi người, cô bé cảm thấy nóng ran từ mặt, tai cho đến cổ.

“Yên lặng! Không sao, Na Eun, em cứ tiếp tục đi!”

Cả lớp cố bụm miệng lại, nhưng người đứa nào đứa nấy vẫn đang rung lên. Na Eun chỉ muốn chạy ra khỏi phòng học ngay lập tức, nhưng đôi chân thì ngược lại, cứ cứng đơ và như muốn dính chặt xuống đất.

Cô giáo lại một lần nữa giục hô khẩu lệnh. Cố nén hai hàng nước mắt đang chực trào, Na Eun miễn cưỡng nói nốt câu cuối cùng:

“Chào.”

Giọng cô bé lí nhí đến mức gần như chẳng ai nghe thấy.

Giờ thì cả lớp không thể nhịn nổi nữa mà phá lên cười nghiêng ngả.

Na Eun thấy chân mình bắt đầu mềm nhũn và như chẳng còn chút sức lực nào nữa, cô bé ngồi phịch xuống ghế. Sunnie ở bên cạnh khẽ vỗ vỗ vào vai Na Eun tỏ ý an ủi.

“Đến tiết sau cậu đừng quá căng thẳng như thế nữa nhé!”

Mình biết ngay mà, mình biết sẽ làm mọi việc rối tung lên mà!

Không hiểu tại sao Na Eun cứ cảm thấy tức giận, một nỗi tức giận vô cớ như con sóng nhỏ trào dâng trong lòng.

“Con chào mẹ!”

“Con về rồi à? Mọi việc thế nào?”

Na Eun chưa kịp trả lời thì những giọt nước mắt đã lã chã rơi.

“Con đã nói là con không làm được mà!”

“Không sao, con gái của mẹ, không sao đâu con! Chắc con vất vả lắm, con đã làm rất tốt rồi!”

Mẹ dịu dàng ôm lấy Na Eun, nhè nhẹ vỗ lên đôi vai nhỏ bé đang run rẩy.

Trong vòng tay mẹ, Na Eun òa lên khóc, khóc cho hết nỗi tủi thân trong lòng. Sau khi khóc một trận cho thật đã, Na Eun cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hãy dũng cảm thử lại một lần nữa!

Người lớn (bố mẹ) vẫn hay dựa trên kết quả những việc chúng con làm để quyết định có khen thưởng chúng con hay không. Thật ra, điều chúng con muốn là được bố mẹ thừa nhận quá trình chúng con đã có cố gắng ra sao, chứ không phải chỉ nhìn vào kết quả như thế nào.

Bất kể việc gì, nếu có thể thành công ngay từ lần đầu tiên thì tốt quá rồi, nhưng thường thì sự việc chẳng bao giờ được như những gì chúng con mong muốn cả. Những lúc đó, chúng con cần sự động viên của bố mẹ biết bao, chỉ cần nói với chúng con rằng “Hãy dũng cảm thử lại một lần nữa!” Như thế, con cá là chúng con sẽ cảm thấy mạnh mẽ hơn và muốn cố gắng làm tốt hơn.

“Hãy dũng cảm thử lại một lần nữa!” Bố mẹ đừng quên nói với chúng con điều đó nhé, vì nó khích lệ chúng con dám khẳng định bản thân mình!

2. Con không muốn đi trại hè!

Lúc nào mẹ cũng bảo không nên so sánh, nhưng chính mẹ là người suốt ngày nói Eun Ha thế nọ, Eun Ha thế kia. Chẳng biết mẹ có bao giờ từng nghĩ rằng làm như thế sẽ vô tình khiến Na Eun bị tổn thương hay không?

"Hùuu!"

Mỗi khi nhìn ngày tháng trên cuốn lịch, Na Eun lại thở dài thườn thượt. Ngày thứ Hai tuần sau được đánh dấu bằng một vòng tròn thật to như nhắc nhở Na Eun rằng cái ngày khủng khiếp ấy sắp đến. Đó là ngày cô bé phải đi Kang Won Do để tham gia hội trại hè rèn luyện kỹ năng sống cho học sinh tiểu học. Mấy cái hoạt động kiểu như trại hè hay ngoại khóa này, từ trước đến nay Na Eun chẳng bao giờ có hứng thú.

Ấy thế mà bỗng dưng lại bị mẹ bắt tham gia, tất cả chỉ tại cái ngày làm lớp trưởng tồi tệ đó. Đáng ghét hơn là chẳng có đứa bạn thân nào đi cùng cả. Suốt một tuần trời, chỉ có mỗi một mình mình! Hu hu...

"Mẹ ơi, con không tham gia có được không ạ?"

"Không được! Con có biết mẹ đã phải mất bao nhiêu công sức để giành lấy cơ hội này cho con không? Mẹ phải năn nỉ người ta mãi, khó khăn lắm mới được đấy!"

"Ứ ừ, vậy con không thèm ăn cơm nữa!"

"Tùy con thôi!"

"Con sẽ nhốt mình trong phòng, không ra ngoài nữa!"

"Dù có thế nào thì mẹ cũng không thay đổi quyết định đâu!"

Những lúc thi gan như thế này, mẹ luôn là người giành phần thắng.

"Con nó không muốn đi thì thôi, em cứ cố ép buộc làm gì?"

Từ nãy đến giờ ngồi bên cạnh chứng kiến hai mẹ con tranh luận, bố lên tiếng với vai trò của một người hòa giải.

"Này ông xã, anh không muốn con gái mình sẽ thiếu tự tin như thế này cả đời chứ?"

Một câu nói của mẹ thôi mà đã đủ khiến bố không nói thêm được gì nữa. Na Eun nép sát vào người bố, nhìn bố với ánh mắt cầu cứu tội nghiệp nhất thế gian.

Bố thấy khó xử không biết phải làm sao, đành ho khan một tiếng rồi nói:

“Có thật là sau khi đi về, con nó sẽ khác được không?”

“Đương nhiên rồi! Các bà mẹ khác đều rất hài lòng! Nghe nói đứa trẻ nào sau khi tham gia cũng trở nên tự tin hơn trước! Em tin đây là cơ hội tốt cho Na Eun nhà mình.”

Mẹ phấn khởi nói, như thể Na Eun vừa tham gia hội trại hè về vậy.

“Nhưng mà con nó đã không thích như thế...”

Giọng bố có phần yếu ớt.

“Anh muốn tiếp tục tranh luận với em đấy hả?”

“Được rồi, được rồi, anh chỉ nói vậy thôi!”

“Vậy thì cứ quyết định thế! Dù thế nào cũng phải đi, hiểu chưa, con gái cưng của mẹ?”

Ở nhà này, dường như mẹ mới là chủ, lần nào bố cũng phải chịu thua mẹ. Na Eun thất vọng quay về phòng.

“Sao cậu không ăn?”

Sunnie vỗ vai Na Eun hỏi.

“Hả? Ừ...”

Na Eun dùng dĩa xắn một miếng bánh gạo cay đưa lên miệng nhai, nhưng không mấy thích thú.

“Sao thế, có tâm sự gì à?”

“Chỉ tại cái trại hè đó... Tớ sắp phát điên lên mất! Cậu đi cùng tớ được không?”

“Tớ muốn cũng chẳng được, vì họ nói đã kín chỗ rồi! Hay cậu tham gia trại hè rèn luyện nếp sống với tớ?”

“Tớ muốn đi cùng cậu lắm chứ! Nhưng làm thế nào thuyết phục mẹ tớ đây? Ôi chán chết đi được! Không có lấy một người quen, phải ở một mình suốt cả tuần trời! Híc híc! Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy sợ rồi!”

Na Eun chán nản lắc đầu.

“Cậu vẫn may mắn chán! Tớ còn phải tham gia trại hè thể thao của bộ đội hải quân cơ!”

Eun Ju nhăn mặt nhưng vẫn không quên bỏ một miếng bánh gạo cay vào miệng.

“Các bà mẹ cũng thật lạ, tại sao cứ coi bọn mình như búp bê nhỉ? Thích đưa đi đâu thì đưa!”

Eun Ju oán thán.

“Dù sao thì các cậu vẫn còn sướng hơn tớ. Tớ phải đi trại hè suốt cả tuần mà không có lấy một ai thân quen! Không khéo còn bị người khác bắt nạt ấy chứ!”

“Biết đâu đấy, lần đi trại này cậu lại gặp một bạn nam cực kỳ đẹp trai thì sao!”

Sunnie tinh nghịch quay sang nháy mắt cười với

Eun Ju.

“Go Na Eun! Con đã chuẩn bị xong chưa?”

Nghe bố gọi, Na Eun dẩu môi tỏ vẻ không vui. Na Eun vẫn hơi giận bố vì bố đã không ngăn nổi việc mẹ bắt cô bé đi tham gia trại hè.

“Được rồi, 11 giờ trưa nay là xuất phát đấy. Ông xã à, mau tạm biệt con gái đi! Cả tuần tới sẽ không được gặp con đâu!”

Những một tuần trời... Ôi! Liệu có sớm kết thúc không nhỉ? Na Eun thở dài.

“Này cục cưng của bố! Hãy vui lên nào, cố lên con! Con biết là bố luôn ủng hộ con mà!”

Thật không?! Bố đâu có hiểu trong lòng con đang buồn rầu cỡ nào!

Trước khi đi làm, bố động viên Na Eun thêm một lần nữa.

Cô gái nhỏ miễn cưỡng lên xe, chiếc xe đưa cô bé đến trước một tòa nhà cao tầng. Tại đây, một chiếc xe bus lớn đã chờ sẵn.

“Na Eun đúng giờ quá!”

Người vừa nói là mẹ của Eun Ha, và con gái cô ấy đang đứng ngay bên cạnh.

Na Eun ngạc nhiên quay lại nhìn mẹ, nhưng mẹ lập tức ra vẻ như không biết chuyện gì, quay sang Eun Ha mỉm cười và gật đầu chào cô bé.

“Cháu chào cô ạ!”

Eun Ha chủ động bắt chuyện với hai mẹ con Na Eun.

“Chào cậu!”

Na Eun lùi một bước nấp vào sau lưng mẹ.

“Eun Ha này, nhờ cháu chăm sóc Na Eun nhà cô nhé! Có được không?”

“Cô cứ yên tâm. Trong bảy ngày tới nhất định bọn cháu sẽ chơi vui vẻ với nhau ạ!”

Có vẻ như Eun Ha không hề sợ hãi, thậm chí còn rất vui khi sắp sửa xa nhà một tuần. Không, bạn ấy rất háo hức là đằng khác. Điều này khiến Na Eun vô cùng ngạc nhiên.

“Ôi Eun Ha, đứa trẻ như cháu luôn khiến người khác yên tâm. Chả bù với Na Eun nhà cô, nếu nó được tự tin bằng một nửa cháu thì cô đã mừng lắm rồi!”

Thấy mẹ nhìn Eun Ha với ánh mắt đầy ngưỡng mộ,

Na Eun cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Lúc nào mẹ cũng bảo không nên so

sánh, nhưng chính mẹ là người suốt ngày nói Eun Ha thế nọ, Eun Ha thế kia.

Chẳng biết mẹ có bao giờ từng nghĩ rằng làm như thế sẽ vô tình khiến Na Eun bị tổn thương hay không?

Trong khi hai bà mẹ đang nói chuyện vui vẻ, Eun Ha bước tới vỗ vai Na Eun.

“Bọn mình lên xe tìm chỗ trước đi!”

“Hả? Ừm!”

Na Eun vội vàng bước theo sau cô bạn lên xe bus tìm chỗ ngồi.

Na Eun để ba lô vào chiếc ghế bên cạnh cửa sổ rồi xuống xe tạm biệt mẹ.

“Hãy cố gắng làm quen thêm nhiều bạn mới và vui chơi cho thoải mái con nhé! Đồng ý không nào?” Mẹ dặn dò.

Na Eun miễn cưỡng gật đầu.

Xe bus xuất phát đúng 11 giờ như đã định. Mẹ và mẹ

Eun Ha cùng những bà mẹ khác đều tiến lại gần cửa sổ xe bus để vẫy tay chào. Mặt ai nấy đều vẻ lo lắng xen lẫn hy vọng.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã rời khỏi thành phố. Khoảng một tiếng sau, những cánh đồng bát ngát đua nhau lướt qua ô cửa sổ. Tiếp đó, xe bắt đầu đi vào đường núi quanh co.

“Chúng ta sẽ không bị bắt cóc tập thể đấy chứ?”

Có bạn nghịch ngợm trêu.

“Trời ạ! Đúng là vùng nông thôn hẻo lánh cô quạnh!”

Khi xe bus đến nơi, đám trẻ bắt đầu xách hành lý của mình xuống xe.

“Chẳng có siêu thị, cũng chẳng có quán cà phê hay internet, không hề thấy một dịch vụ vui chơi giải trí nào cả!”

“Nếu nhà vệ sinh ở đây là hố xí như ở quê ngoại mình thì phải làm sao?”

“Liệu có bàn tay quỷ thò ra bắt người không nhỉ? Ôi sợ quá, mình không muốn đâu!”

Trong lòng Na Eun cũng có cảm giác thất vọng xen lẫn sợ hãi y như các bạn.

Nơi này thì tốt đẹp ở chỗ nào cơ chứ? Chắc sẽ khổ sở lắm đây!

Địa điểm tổ chức trại hè này được sửa sang lại từ một ngôi trường cũ đã bị bỏ hoang,

xung quanh chỉ lác đác vài hộ nhà dân. Trước mắt các bạn nhỏ, vùng nông thôn hẻo lánh này, ngoài một ngôi nhà trông giống cái lều dựng bằng gỗ đang nghiêng ngả như muốn đổ sập xuống, thì chẳng có gì cả. Trại hè dựng ở đây, bốn phía quanh sân vận động đều là núi cao, đến nỗi dường như gió chẳng có đường ra, cứ ào ào thổi từng cơn, từng cơn mát lạnh. Tấm phông in chữ “Chào mừng” to tướng cứ bay phần phật khiến Na Eun càng cảm thấy căng thẳng hơn.

“Ồ, không ngờ trong này đẹp hơn trường mình đến cả trăm lần!”

“Đúng thế, trông như khách sạn ý!” Khi bước vào trong, bọn trẻ thi nhau thốt lên kinh ngạc. Khác hẳn với vẻ bề ngoài, nội thất bên trong ngôi nhà quả thực rất cao cấp và hiện đại, trường của Na Eun cũng không thể sánh bằng. Tận mắt nhìn thấy nội thất được trang bị đẹp đẽ, cô bé cảm thấy có phần dễ chịu hơn một chút.

“Các em chú ý, chúng ta hãy làm theo lịch trình nhé, trước tiên là lên trên tầng cất đồ đạc, sau đó xuống đây tập trung!”

Cô giáo phát cho mỗi bạn nhỏ một tờ lịch trình trong đó có tóm tắt các chương trình hoạt động.

Na Eun thấy tên của mình xuất hiện ngay dưới chỗ ghi “Phòng 208”, bèn nhìn xuống tiếp để xem tên những bạn cùng phòng với mình. Yoo Ji Won, Kim Yooh Ah, Eun Ha... Hả?

Jung Eun Ha ư?

"Chúng mình cùng phòng với nhau đấy!"

Eun Ha chủ động bước tới tỏ vẻ thân mật.

"Thế thì tốt quá! Thật may chúng ta cùng phòng, nếu không thì tớ khó mà thay mẹ cậu chăm sóc cậu được!"

Eun Ha bước lên gác trước.

Chăm sóc mình ư? Là ý gì vậy ta?

Na Eun thầm thắc mắc.

Bọn trẻ nhanh chóng cất đồ đạc vào phòng mình rồi xuống tập trung ở sảnh chính.

Đầu tiên, cô tổng phụ trách trại hè nói lời chào mừng các bạn nhỏ đã tham gia, sau đó là lễ khai mạc chính thức.

"Tiếp đến, cô xin mời đại diện các bạn học sinh lên phát biểu để chúng ta cùng bắt đầu một tuần lễ hội trại thật ý nghĩa!"

Cô vừa dứt lời thì một bạn trai bước lên sân khấu.

"Đại diện trại hè lần thứ 18, Seo Dong Ju xin chào các bạn!"

Na Eun vốn dĩ đã căng thẳng đến toát mồ hôi, bỗng giật mình kinh ngạc. Seo Dong Ju? Na Eun ngước nhìn lên sân khấu để quan sát kĩ cậu bạn trai trên đó. Gương mặt trắng trẻo cùng cặp kính gọng đen đó, đúng là người mà Na Eun quen biết. Cậu ấy thực sự là "hot boy" ở trường tiểu học của Na Eun.

Cái tên Dong Ju khá nổi tiếng ở trường bởi không chỉ giữ chức lớp trưởng hằng năm, học lực giỏi, thể chất tốt, mà cậu ấy còn cực kỳ đẹp trai. Hồi lớp ba khi học chung với Dong Ju, Na Eun cũng đã từng thích cậu ấy.

"Vừa rồi cậu ấy nói tên là gì ấy nhỉ?"

Eun Ha khẽ huých Na Eun, thì thầm.

"Hả? À, cậu ấy là Seo Dong Ju."

"Seo Dong Ju? Cậu quen cậu ấy à?" Eun Ha tròn mắt ngạc nhiên.

"À ừ. Bọn mình học cùng trường."

"Thật không? Cậu ấy học hành thế nào?"

Na Eun hơi ngập ngừng rồi kể sơ qua mọi chuyện về

Dong Ju.

“Ồ, hóa ra là vậy!”

Trên mặt Eun Ha thấp thoáng nụ cười đầy ẩn ý.

Ngồi bàn đầu để dễ tập trung.

Các bạn đã bao giờ trải qua cảm giác lo sợ rằng ngồi bàn đầu sẽ bị cô giáo chú ý và gọi tên, vì thế luôn tìm cách ngồi xuống phía dưới chưa?

Tuy nhiên, đó không phải là cách hay đâu các bạn ạ! Khi ngồi cuối lớp, có thể khoảng cách xa sẽ khiến bạn yên tâm, nhưng như thế bạn lại khó lòng tập trung nghe giảng, rất dễ bị phân tán tư tưởng.

Lần sau khi vào lớp, bạn hãy thử mạnh dạn ngồi lên bàn đầu xem sao!

Lúc mới đầu có thể bạn sẽ thấy không thoải mái và luôn sợ gặp phải ánh mắt của cô giáo, nhưng sau một thời gian ngắn bạn sẽ thấy quen dần và trở nên tự tin hơn.

Gửi Na Eun, cô bạn nhỏ thiếu tự tin

Bước những bước đầu tiên, cẩn thận và chậm rãi, với quyết tâm trên đời không có việc gì khó, em làm được như thế đã là rất giỏi rồi! Hy vọng sức mạnh thần kỳ đó sẽ luôn ở bên em, giúp em gặp thuận lợi trong mọi việc.

Nhưng sự tự tin không giống như phép cộng, cứ tăng lên mãi. Mà có lúc nó vừa như phép cộng hay phép trừ, lại có khi giống phép nhân hay phép chia, đó là thứ sức mạnh mà con người ta không thể nắm bắt được.

Như vậy, làm thế nào để có được sự tự tin?

Muốn tự tin, thực ra dễ hơn em tưởng tượng rất nhiều đấy!

Khi thất bại, đừng nản chí.

Hãy tiếp tục cố gắng đến cùng với ý nghĩ rằng mình nhất định sẽ làm được!

Đó chính là bước thứ hai để nuôi dưỡng sự tự tin đi tới thành công.

Ngày thứ hai tham gia trại hè, chỉ số tự tin của Na Eun là 23%.

3. Chọn ai làm đội phó?

Na Eun chỉ mong sao có một cái hố xuất hiện ngay dưới chân mình. Nếu vậy Na Eun sẽ biến mất vào đó ngay lập tức, thoát khỏi tình cảnh khó xử này.

"Cốc, cốc, cốc!" Có tiếng gõ cửa bên ngoài.

"Dậy thôi! Dậy thôi!"

Bị đánh thức, Na Eun mở mắt, lim dim nhìn khắp phòng.

Na Eun nhớ lại chuyện đêm qua, khi nằm trên chiếc giường xa lạ trong căn phòng xa lạ, nghe tiếng những người bạn không thân quen trò chuyện, còn mình thì chỉ nhớ mẹ. Cô bé xoay hết bên nọ đến bên kia, trằn trọc mãi mới ngủ được.

Ngay lúc này đây, Na Eun cũng thấy nhớ mẹ vô cùng, chỉ muốn được nghe giọng nói dịu dàng của mẹ mỗi khi gọi mình dậy, cô bé còn nhớ cả mùi hương thoang thoảng trên người mẹ nữa!

Tiếng gõ cửa bên ngoài lại vang lên to hơn.

"Mới sáng sớm ngày ra, ai gọi vậy?"

Eun Ha dụi mắt ngồi dậy trước tiên, sau đó là Kim Yooh Ah và Yoo Ji Won.

"Được rồi các em, đúng 20 phút nữa chúng ta sẽ tập trung ở dưới sảnh nhé! Đầu tiên là tập thể dục, sau đó ăn sáng!"

Tiếng cô giáo từ ngoài cửa vọng vào.

Jung Yeon lúc này cũng đã tỉnh giấc, nhưng có vẻ cô bé không sao mở to mắt ra nổi, mặc dù đã cố gắng chớp chớp mí mắt như sợi chỉ cứ đang chực díp lại.

"Ha ha ha! Mọi người nhìn cậu ấy này! Trông giống mắt cá vàng chưa kìa?"

"Ha ha ha! Có kẻ nhớ mẹ khóc cả đêm, làm phiền người ta chết đi được!"

"Đúng là đồ trẻ con, lắm chuyện! Tối nay làm ơn yên lặng cho người ta nhờ!"

Eun Ha vừa nói vừa lấy đồ dùng cá nhân bước ra khỏi phòng. Còn Jung Yeon thì có vẻ như sắp bật khóc.

"Đừng buồn, không sao đâu em à!"

Na Eun khẽ vỗ nhẹ lên lưng Jung Yeon, dịu dàng an ủi.

"Ha ha, hai đứa chúng nó làm gì thế kia? Chúng ta chỉ đùa cho vui thôi mà một đứa thì sắp khóc đến nơi, một đứa lại còn bày đặt vỗ về an ủi! Hừ, định biến chúng ta thành một lũ xấu xa đây mà!"

"Đúng đấy! Cái đồ mít ướt hơi tí là khóc thì không nói làm gì, lại được thêm cả con nhỏ Na Eun kia dỗ dành nó như mẹ dỗ con nữa chứ!"

Nghe Kim Yooh Ah nói vậy, Na Eun không khỏi đỏ mặt.

Kim Yooh Ah và Yoo Ji Won bĩu môi bỏ đi. Jung Yeon bấy giờ mới rụt rè dựa vào vai Na Eun khẽ nói:

"Chị ơi, em xin lỗi. Chỉ tại em..."

"Không sao đâu mà!"

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng thực ra trong lòng Na Eun cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Cuối cùng cũng đến giờ tập thể dục trong buổi sáng đầu tiên.

Na Eun chú ý quan sát từng bạn trong đội của mình.

Jin Pyo mập mạp. Suk Dac và Jun Young trông tinh nghịch và có vẻ như không rời nhau nửa bước. Hyun Ju thì khá lạnh lùng. Còn lại là Jung Yeon, Eun Ha và Dong Ju.

Nhìn thấy cả Eun Ha và Dong Ju, Na Eun cảm thấy nửa mừng nửa lo. Đúng lúc đó, Na Eun bắt gặp ánh mắt của Dong Ju.

"Ồ, cậu đúng là Go Na Eun rồi!"

Dong Ju tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên. Khi Na Eun còn đang thấy bối rối vì không hiểu câu nói đó có ý gì thì Dong Ju đã bước tới gần.

"Tớ không nghĩ lại có thể gặp người quen ở đây đâu nhé!"

"Hả? Tớ..."

"Xin lỗi các em, tôi đến muộn phải không?" Một cô giáo trẻ mở cửa bước vào. Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi tươi cười nói:

"Xin tự giới thiệu cô tên là Ham Sun Mi. Cô sẽ đồng hành cùng các em trong suốt thời gian ở trại hè này. Bây giờ việc đầu tiên là chọn đội trưởng. Ai muốn làm đội trưởng thì giơ tay!"

Cô giáo nhìn về phía bọn trẻ với ánh mắt đầy trông đợi.

Trong giây phút ánh mắt cô lướt qua mình, Na Eun vội vàng ngoảnh mặt đi. Thường thì trong những tình huống thế này, giáo viên hay nhìn khắp lớp và gọi học sinh nào dám đối diện với ánh mắt của mình. Na Eun đã có lần dám nhìn thẳng vào mắt cô để rồi bị gọi lên bảng, kết quả là cô bé trả lời sai và bị cả lớp cười trêu. Từ đó trở đi, Na Eun có thói quen lập tức cúi đầu xuống mỗi khi cô giáo chuẩn bị nhìn về phía mình.

“Em ạ! Thưa cô, em muốn làm đội trưởng!”

Cũng giống như việc chọn trưởng phòng hôm qua, Eun Ha ngay lập tức hào hứng giơ tay.

“Ồ, một ứng cử viên xinh đẹp và bạo dạn! Còn ai nữa không?”

Tiếp đó, đến lượt Jin Pyo rụt rè giơ tay.

“Tốt, một ứng cử viên tạo cảm giác an toàn! Còn ai nữa nhỉ?”

Lời khen của cô giáo khiến Jin Pyo vui vẻ và tự tin hơn. Thấy vậy, Suk Dac và Jun Young cũng tranh nhau giơ tay. Có vẻ cô giáo đang hy vọng tất cả mọi người đều mạnh dạn tự ứng cử.

“Dù có giơ tay hay không thì cô vẫn nhận thấy tất cả các em đều thông minh, xinh đẹp và có khả năng lãnh đạo! Cô rất muốn tất cả các em đều được làm đội trưởng, nhưng tiếc là cô chỉ có thể chọn ra một bạn!”

Được cô giáo khen ngợi, những đứa trẻ không giấu được niềm vui sướng trong lòng, dường như đứa nào cũng cố kiềm chế để tâm hồn mình khỏi bay bổng lên mây!

“Hay là thế này, từng em sẽ lần lượt lên đây giới thiệu bản thân, nói cho mọi người biết lý do vì sao mình muốn hay không muốn làm đội trưởng, và nếu được bầu chọn thì mình sẽ lãnh đạo cả đội như thế nào. Sau đó, chúng ta sẽ quyết định trên tinh thần bầu chọn dân chủ. Tên và bài hát đại diện của đội cứ để sau đi! Các em đồng ý không?”

“Vâng ạ!”

Tất cả đồng thanh trả lời.

“Vậy thì bạn nào sẽ lên đầu tiên nhỉ?”

Cô giáo vừa dứt lời, Eun Ha đã giơ tay.

“Thưa cô, em ạ!”

“Hừ, đúng là chúa thể hiện, ngay từ đầu đã thế rồi!”

Jun Young và Suk Dac không ngần ngại nhận xét hành động của Eun Ha.

“Cô lại thấy bạn ấy rất biết tranh thủ cơ hội, không có gì là xấu cả! Này, Eun Ha, hãy

thuyết phục chúng tôi đi nào!"

Nhận được lời khen ngợi và động viên của cô giáo, Eun Ha không chút e dè, thậm chí còn rất tự tin bước đến trước mặt mọi người, dõng dạc nói:

"Mình là Jung Eun Ha. Chắc hẳn không ai không biết đến nữ diễn viên nổi tiếng Eun Ha phải không?"

"Ai mà chả biết! Cô ấy quá xinh đẹp!"

"Đúng vậy! Bố mình thời trẻ rất thích nữ diễn viên này, bố hy vọng con gái mình lớn lên cũng sẽ được xinh đẹp như thế, nên đặt tên cho mình là Eun Ha. Các bạn thấy thế nào? Mình cũng được coi là khá xinh đẹp đấy chứ?"

"Eo ôi, thật không biết ngượng! Trông cậu giống quả bí ngô thì đúng hơn!"

Số người phản đối xem ra còn nhiều hơn số người đồng ý. Tuy nhiên Eun Ha vẫn chẳng hề đỏ mặt, thậm chí còn mỉm cười rất tự tin.

"Từ lớp một cho đến giờ, mình chưa bao giờ thất bại trong việc tranh cử chức lớp trưởng, thành tích học tập luôn đứng đầu lớp. Hy vọng lần này mình sẽ trở thành đội trưởng để đưa đội ba của chúng ta dẫn đầu. Mình đủ tự tin để hoàn thành tốt nhiệm vụ. Còn năng lực thực sự của mình đến đâu, đợi khi các bạn chọn mình làm đội trưởng thì sẽ biết. Rất vui khi được làm quen với các bạn, hy vọng một tuần trại hè của chúng ta sẽ diễn ra thật vui vẻ. Cố lênnn!"

Trước khi về chỗ, Eun Ha lại hô "cố lên" một lần nữa.

"Mình thực sự hy vọng sẽ được chọn làm đội trưởng. Hãy bỏ phiếu cho mình nhé!"

"Hãy bỏ phiếu cho mình nhé!" Jun Young cố ý nhại theo giọng điệu của Eun Ha khiến cô bé lập tức quay sang trừng mắt vẻ giận dữ.

Đến lượt Dong Ju đứng lên.

"Mình tên là Dong Ju, người phát biểu trên sân khấu ngày hôm qua."

"Ồ, hóa ra là cậu à?"

"Khỏi cần bầu chọn nữa! Cậu làm đội trưởng luôn đi!"

"Đúng đấy!"

Mọi người đều vui vẻ đồng ý.

"Cảm ơn các bạn! Mặc dù thời gian bên nhau không nhiều nhưng mình hy vọng rằng qua trại hè lần này mình sẽ có thêm nhiều người bạn tốt, và mong sao đây sẽ là quãng thời gian vui vẻ đáng nhớ đối với mỗi chúng ta. Hãy cùng nhau đưa đội ba của chúng ta trở

thành đội xuất sắc nhất nhé! Dù có là đội trưởng hay không thì mình cũng luôn sẵn sàng nhận nhiệm vụ hỗ trợ mọi người. Còn nếu may mắn được chọn làm đội trưởng, mình tin tưởng sẽ làm tốt công việc được giao. Rất vui được làm quen với các bạn!"

Mấy bạn nam tỏ rõ thái độ ủng hộ Dong Ju.

Tiếp đến là Jun Young và Suk Dac lần lượt đứng lên giới thiệu bản thân. Hai anh chàng còn biểu diễn một bài hát hot nhất hiện nay, thể hiện sự ăn ý giữa hai người. Sau đó là

Jung Yeon với ước mơ trở thành người mẫu trong tương lai; và Jin Pyo với ước mơ trở thành một game thủ tài ba.

Cuối cùng đến lượt Na Eun. Na Eun mặt đỏ bừng, rụt rè bước lên đứng trước mọi người. Không khí bỗng trở nên căng thẳng đến nghẹt thở. Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Na Eun.

"Tên mình... là... Go... Go... Na Eun!"

Na Eun phải cố gắng lắm mới nói được tên mình.

"Ôi, nhìn xem, mặt Na Eun sắp bốc cháy đến nơi rồi kìa!"

"Phải đấy! 119, gọi 119 ngay!"

Jun Young và Suk Dac tinh nghịch trêu chọc khiến

Na Eun bối rối không biết phải tiếp tục như thế nào, liền vội vàng chạy về chỗ của mình. Các bạn ở dưới đều cười nghiêng cười ngả. Đang chạy, không biết vướng vào chân ai, Na Eun bất ngờ ngã nhào xuống đất.

"Cậu không sao chứ?"

Dong Ju giơ tay ra định đỡ Na Eun dậy.

"Gì thế này? Định diễn phim tình cảm ở đây hả?"

Giọng điệu châm chọc của Hyun Ju càng khiến Na Eun bối rối, vội đẩy tay Dong Ju ra rồi tự mình đứng dậy.

"Em tên là Go Na Eun phải không? Cái tên này cô sẽ không quên, à không, là không thể quên thì đúng hơn!"

"Làm sao mà quên nổi cơ chứ? Để được bầu làm đội trưởng, cậu ấy đã phải bò lăn ra đất xin phiếu bầu cơ mà! Ha ha ha!"

Lúc đó, Na Eun chỉ mong sao có một cái hố xuất hiện ngay dưới chân mình. Nếu vậy Na Eun sẽ biến mất vào đó ngay lập tức, thoát khỏi tình cảnh khó xử này.

“Thôi nào, các em có thể dừng lại được rồi đấy! Na Eun, em không sao chứ?”

Na Eun khẽ gật gật đầu đáp lại sự quan tâm của cô giáo.

“Vậy thì được rồi, bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau quyết định xem ai là đội trưởng nhé!”

“Vâng ạ!”

“Ai chọn ai đây?”

Các bạn nam đồng thanh hô to cái tên Dong Ju. Na Eun âm thầm quan sát thái độ của Eun Ha và các bạn nữ khác. Cô bé thấy rằng Eun Ha đang mong phe nữ sẽ ủng hộ mình. Nhưng hãy nhìn xem, Hyun Ju chỉ mải mê soi gương, tỏ vẻ hoàn toàn thờ ơ với việc này, còn Jung Yeon thì rõ ràng đã bị cuốn hút bởi Dong Ju, nên chắc chắn sẽ không thể lấy được phiếu bầu từ em ấy. Eun Ha quay về phía Na Eun.

“Bọn mình cùng một phe, đúng không? Mẹ bọn mình là bạn tốt của nhau, hai đứa mình cũng là bạn tốt của nhau mà!”

“Hả? Ừ.”

Tuy nhiên, mặc dù có được lá phiếu của Na Eun nhưng Eun Ha vẫn không thể thắng được Dong Ju.

“Theo kết quả bỏ phiếu, thiểu số phải theo đa số, như vậy Dong Ju sẽ là đội trưởng!”

Dong Ju ngượng nghịu gãi đầu, rồi cúi chào mọi người.

“Mình sẽ cố gắng hết sức để không phụ lòng các bạn! Xin cảm ơn!”

Việc bị Dong Ju giành mất vị trí đội trưởng khiến Eun Ha tức đến tím mặt, cô bé dẩu môi vẻ khó chịu.

“Có đội trưởng rồi thì ắt phải có đội phó! Các em, nhân đây chúng ta chọn luôn đội phó đi!”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Eun Ha cho rằng lần này thì chức đội phó chắc chắn thuộc về mình, nên cô bé không còn dẩu môi lên nữa.

“Ai nhỉ, có em nào muốn giới thiệu ai không?”

Jung Yeon đột nhiên giơ tay nói:

“Thưa cô, em bầu chị Na Eun ạ! Theo em thì chị ấy làm đội phó là phù hợp nhất!”

Lời của Jung Yeon khiến Eun Ha và thậm chí cả Na Eun đều giật mình.

“Em đồng ý! Dù sao cũng hơn cái đồ ưa thể hiện kia!”

Jun Young oang oang lên tiếng. Ngay lập tức, Suk Dac và Jin Pyo cũng đồng tình.

“Còn các bạn khác thấy thế nào?”

Cô giáo đưa mắt nhìn qua Hyun Ju, Dong Ju, Eun Ha và cả Na Eun.

“Em tôn trọng ý kiến của các bạn.”

Dong Ju vừa nói vừa giơ cao cánh tay của Na Eun, biểu thị sự đồng ý.

“Như vậy, hơn một nửa số người ủng hộ Na Eun, đương nhiên Na Eun sẽ là đội phó! Na Eun, em nghĩ sao? Em thấy mình làm được chứ?”

Cô giáo ân cần hỏi Na Eun.

“Dạ... em... em có thể không đồng ý được không ạ?”

Na Eun ấp úng đáp. Từ nhỏ tới giờ, đừng nói là lớp trưởng, đến cả lớp phó Na Eun cũng chưa từng làm, nên cụ thể phải làm những gì, cô bé hoàn toàn không hề biết. Nhưng nếu nói với mọi người rằng mình không biết gì hết thì quả thật là mất mặt, vì thế Na Eun đành nói dối là mình không thích.

“Tớ sẽ giúp cậu. Cậu cũng đồng ý giúp đỡ tớ chứ?”

Dong Ju nói với vẻ mặt đầy hy vọng.

“Na Eun à, có nhiều bạn mong em làm đội phó như thế, em cứ thử xem sao!”

Cả cô giáo cũng nhiệt tình thuyết phục Na Eun.

“Nhưng em thực sự không muốn. Em sợ mình không làm nổi!”

Thấy Na Eun vẫn ngập ngừng không dám quyết định, cô giáo động viên Na Eun giống hệt như bố Na Eun:

“Em nói gì lạ vậy? Hãy tự tin thể hiện bản thân mình, chắc chắn em sẽ làm được! Có bao nhiêu bạn ủng hộ và sẵn sàng giúp đỡ em, có gì mà phải sợ?”

“Em muốn nhường việc này cho Eun Ha, bạn ấy sẽ làm tốt hơn em nhiều!”

“Không thèm!” Eun Ha lạnh lùng đáp. “Tớ đâu cần cậu nhường, muốn thì cậu đi mà làm! Đằng nào thì ở trường cậu cũng chưa bao giờ được làm cán bộ lớp, nếu không tranh thủ cơ hội này thì e rằng chẳng có lần nào đâu! Phải không?”

Eun Ha trọn mắt lườm Na Eun, mà nói những câu thật khó nghe

Tập mạnh dạn bày tỏ ý kiến cá nhân.

Bạn có bao giờ cảm thấy khó khăn khi muốn bày tỏ ý kiến của mình trước mặt tất cả mọi người không? Nếu ngượng ngùng và lo sợ thì sẽ không dám mở miệng nói gì cả, như thế sẽ chỉ khiến mình càng lúc càng mất tự tin hơn. Bạn hãy giữ bình tĩnh, khi đã nói thì phải nói to, nói rõ mới khiến người khác tập trung lắng nghe.

Dù là ở nhà hay đến bất kỳ đâu, bạn hãy cố gắng luyện tập để nói được lưu loát, rõ ràng. Ban đầu có thể bạn sẽ thấy hơi ngượng, nhưng một khi đã vượt qua được thì bạn sẽ dần dần cảm thấy tự tin hơn, lần sau nhất định sẽ tốt hơn lần trước. Làm bất cứ việc gì cũng cần phải qua rèn luyện mới thành. Sự tự tin cũng vậy,

phải trải qua quá trình rèn luyện thì chúng ta mới nắm bắt được nó!

4. Nỗi lo lắng của mẹ

Nếu Na Eun biết có mẹ đến thăm, chắc chắn cô bé sẽ trở nên yếu đuối hơn. Nói không chừng Na Eun còn nằng nặc đòi theo mẹ về. Chị thực sự muốn vậy ư?"

9 giờ 30 phút sáng. Mẹ gạt tờ lịch trình hoạt động trại hè của Na Eun sang một bên để tiếp tục vẽ tranh. Nhưng chỉ một lúc sau mẹ lại ngừng bút, nhìn đồng hồ và cầm tờ lịch trình lên xem.

Đêm qua không biết nó có ngủ được không? Sáng nay liệu có lười biếng mà ngủ cố không? Con bé này, chắc không đến nỗi khóc vì nhớ nhà chứ?

Mẹ thở dài lo lắng. Chú chó nhỏ Cookie đứng bên cạnh sủa mấy tiếng như muốn an ủi mẹ.

"Cookie, Na Eun nhà ta sẽ ổn phải không nào?"

Cookie sủa một tiếng "gâu" thay cho lời đồng ý.

"Ừ, mày đã tin Na Eun như thế, tao cũng nên có lòng tin chứ nhỉ?"

Đêm qua vì lo lắng cho Na Eun mà mãi đến tận khuya mẹ vẫn không sao ngủ được.

"Ông xã này, Na Eun nhà mình thường cứ hễ chuyển sang giường lạ là không ngủ được, anh nói xem, liệu nó có ngủ được không? Ăn cơm nữa chứ, chẳng biết có chịu ăn uống tử tế không? Mà không khéo giờ này lại đang thút thít khóc ấy chứ! Có phải là em quá tham lam nên đã hại con bé phải chịu khổ không?"

"Sao lại là chịu khổ? Chẳng phải em đã nói rồi ư, Na Eun lần này nhất định sẽ học được nhiều điều. Con sẽ ổn thôi mà, em đừng lo."

"Liệu có thể không? Nhưng mà Na Eun nhà mình không có mẹ ở bên cạnh thì chẳng biết làm gì cả. Nếu nó bị bạn bè bắt nạt thì sao?"

"Em thiếu niềm tin ở con đến thế sao? Theo anh, có khi em mới là người cần phải tham gia trại hè đấy!"

Bố khiến mẹ bỗng dưng chẳng nói được gì thêm.

"Na Eun chỉ là không chịu thử, chứ thực ra con bé hoàn toàn có thể làm tốt được mọi việc. Lúc mới bắt đầu có thể chưa quen lắm, nhưng anh tin con sẽ sớm thích nghi và cảm thấy vui vẻ ở trại hè. Vì thế em đừng nghĩ nhiều nữa, đi ngủ thôi!"

“Liệu nó có thể chịu được nổi một tuần không?”

“Đương nhiên rồi! Có khi anh còn lo cho em hơn cả lo cho con đấy. Cứ thế này, liệu em có chịu được nổi một tuần không?”

“Em...”

“Lần này em cứ coi như mình cũng đang tham gia trại hè đi, hãy thử ngẫm lại cách em dạy Na Eun xem sao!”

“Em làm gì sai ư?”

“Lúc nào em cũng thay con làm tất cả những việc mà con nên làm, em quá chăm chút cho con, điều đó khiến em mệt mỏi còn con thì chẳng bao giờ biết mình cần phải làm gì. Lúc nào con cũng phải khổ sở cố gắng để đáp ứng được những kỳ vọng của em.”

“Anh đang trách em đấy à?”

“Anh không hề trách suy nghĩ của em, anh chỉ hy vọng hai mẹ con sẽ bớt căng thẳng hơn. Em không thể ở bên cạnh Na Eun suốt đời, không thể như một cô thư ký để giúp con thu xếp mọi việc. Chẳng phải em đã nói luôn mong Na Eun sẽ tự tin hơn, dũng cảm hơn sao? Đã vậy thì em hãy cho con một cơ hội thay đổi đi! Việc của chúng ta là hãy kiên nhẫn chờ đợi. Em không phải là Na Eun, và Na Eun cũng không phải là em. Có lúc, anh thấy hình như em quên mất điều đó.”

“Em làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho con!” Mẹ nghẹn ngào nói.

“Đương nhiên là anh hiểu. Nhưng nếu em có thể thay đổi cách thức đi một chút, biết đâu mọi chuyện sẽ tốt lên? Anh chỉ góp ý vậy thôi. Em ngủ đi. Hãy cố gắng kiên nhẫn và cho con chút thời gian, được không?”

“Em biết rồi.”

Dù nói vậy nhưng mẹ không thể ngừng lo lắng cho đến tận lúc này. Cookie ở bên cạnh lại khẽ sủa một tiếng như động viên.

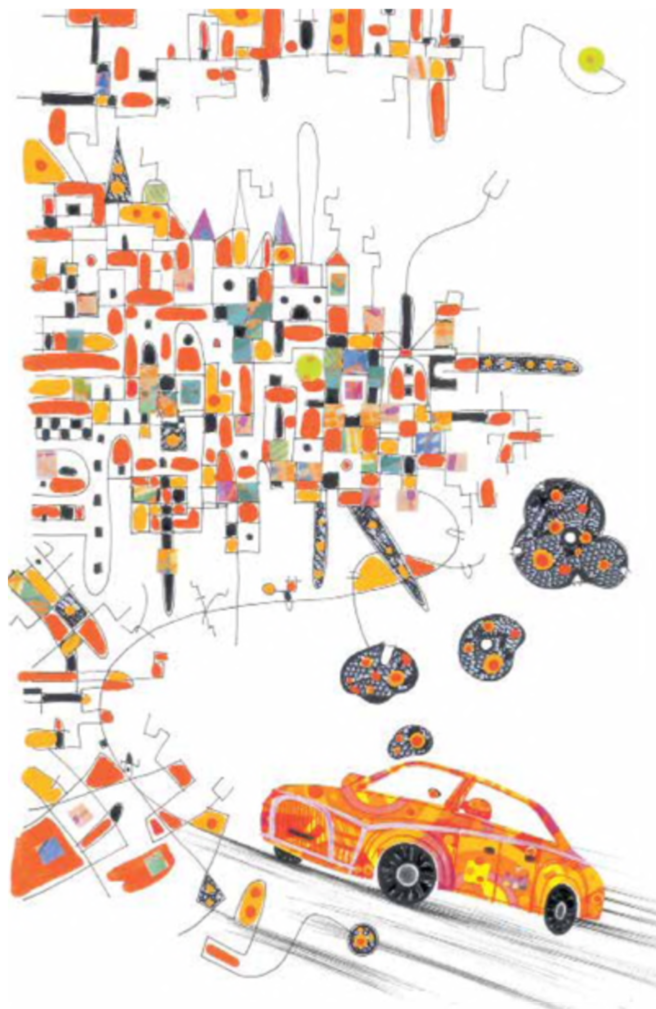
“Được rồi, được rồi! Tao biết rồi! Từ giờ sẽ không lo lắng cho Na Eun, không lo lắng nữa, được chưa nào?”

Ấy vậy mà, khi công việc vẫn còn đang dở dang thì mẹ bỗng dưng bật dậy mặc áo khoác, lấy chìa khóa xe rồi lái thẳng đến trại hè. Chỉ khi được tận mắt nhìn thấy Na Eun vẫn ổn thì mẹ mới có thể yên tâm được.

“Ồ, cái gì thế kia?”

Sau bữa trưa, các bạn nhỏ bước vào cung thể thao, ai nấy đều tròn mắt ngạc nhiên trước một vật thể cực kỳ to lớn. Đó là một vách đá nhân tạo khổng lồ.

“Ôi chao! Hẳn sẽ thú vị lắm đây!”

“Đó là cái quái gì? Tại sao lại đặt ở đây? Chúng ta đâu có đến chốn này để gặp ma quỷ?”

“Sao mọi người nhát gan thế nhỉ? Các thầy cô chắc đã sắp xếp để đảm bảo an toàn, có gì mà phải sợ?”

Eun Ha thản nhiên nói.

“Cao như thế thì làm sao mà trèo lên được? Cậu không sợ chút nào à?”

Hyun Ju vừa ngửa cổ lên nhìn đỉnh vách đá nhọn hoắt vừa hỏi.

“Sao phải sợ? Chắc chắn là rất tuyệt!”

Ánh mắt của Eun Ha thể hiện rõ sự tự tin. Từ đáy lòng, Na Eun thực sự rất ngưỡng mộ Eun Ha, nhưng đồng thời cũng thấy cô bạn thật kỳ lạ. Đúng như lời mẹ nói hôm trước, lúc này Na Eun cũng chỉ mong sao mình được dũng cảm bằng một nửa Eun Ha thôi.

“Chị, nhỡ mà rơi từ trên đó xuống thì sao?”

Jung Yeon căng thẳng nhìn Na Eun.

“Đồ ngốc! Sao lại đi hỏi một câu ngớ ngẩn thế? Khỏi phải nói, đương nhiên là sẽ nát bét như cám chứ sao!”

Jin Pyo lên tiếng và đắc ý chờ đợi phản ứng.

“Jin Pyo này, xem ra cậu mới là người cần phải cẩn thận đấy! Cậu mà rơi từ trên đó xuống thì hẳn sẽ gây ra một trận động đất khủng khiếp!”

Jung Yeon đáp trả, tỏ ra không hề kém cạnh.

Giống như các bạn, Na Eun cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Ước gì có thể trốn đi đâu đó thì tốt biết mấy! Lặn lội xa xôi đến đây, cuối cùng vẫn đụng phải cái môn thể dục này ư? Thể dục là môn học mà Na Eun kém nhất, cũng là môn học đáng ghét nhất.

Mỗi khi thi chạy, Na Eun luôn là người về đích cuối cùng. Nhảy cao cũng toàn thất bại, lúc nào mông cũng bị chạm xà. Tập xà đơn thì chẳng mấy chốc đã rơi xuống, thậm chí cô bé còn bị đặt cho nickname là “vua một giây”. Tóm lại, kết quả môn thể dục của Na Eun chưa bao giờ được xếp loại khá. Cô bé cũng đã từng tự nhủ, rằng mình phải cố gắng làm tốt hơn, nhưng dường như cơ thể không bao giờ chịu nghe theo suy nghĩ. Đã thế, mỗi khi thấy Na Eun chần chừ không dám thực hiện động tác, một số bạn còn hay trêu chọc khiến cô bé càng mất tự tin. Về sau, Na Eun nghĩ ra một cách để trốn tránh: mỗi khi đến giờ thể dục thì lại giả vờ đau bụng.

“Ai da...”

Na Eun ôm bụng ngồi phịch xuống đất.

“Chị ơi, chị làm sao thế?”

Jung Yeon hốt hoảng quỳ xuống bên cạnh Na Eun hỏi.

“Bụng... đau quá!”

“Tại sao lại đau?”

Na Eun lắc đầu, làm ra vẻ đau không nói được lên lời.

“Chị ngồi đây nghỉ đi, để em báo với cô giáo.”

Jung Yeon hình như quên mất rằng mình thực ra cũng là đứa nhút nhát, vội vàng chạy đến chỗ cô giáo đang kiểm tra vách đá, thông báo tình hình của Na Eun, sau đó, hai cô trò cùng quay lại chỗ Na Eun.

"Em sao vậy? Có nặng lắm không? Đau ở đâu, chỗ này à?"

Cô giáo sốt sắng kiểm tra người Na Eun.

"Dạ, ở đây ạ."

Na Eun đành chỉ bừa một chỗ trên bụng mình.

"Em có thấy buồn nôn không?"

Na Eun quan sát vẻ mặt cô giáo rồi đáp:

"Dạ, hình như có hơi hơi. Mà hình như không ạ!"

"Cô biết rồi. Em cứ ra kia ngồi nghỉ một chút đi nhé!"

"Vâng ạ."

Thành công rồi! Na Eun phải cố gắng lắm mới giấu được niềm vui sướng trong lòng.

"Thưa cô, em muốn ở lại chăm sóc chị Na Eun."

Jung Yeon níu áo cô giáo khi cô định đi.

"Nhóc con, có phải em muốn kiếm cớ để không phải leo vách đá không đấy?"

"Không có chuyện đó đâu, thưa cô!"

"Thôi được, cô biết rồi. Em cứ ở lại với Na Eun. Cô sẽ sắp xếp em leo cuối cùng."

Cô mỉm cười bước đi.

Na Eun cau mày tỏ vẻ như rất khó chịu rồi đi xuống cuối hàng.

"Ơ, đội trưởng! Đội trưởng cũng bị mệt à?"

Nhìn thấy Dong Ju, Jung Yeon liền hỏi vẻ quan tâm.

"Ừ, bụng mình hơi đau. Nhưng nghỉ ngơi một lát là sẽ khỏi thôi."

"Cậu cũng vậy sao?"

Dong Ju nhìn Na Eun với vẻ lo lắng. Na Eun ngại ngùng mỉm cười, gật đầu.

“Chuyện gì vậy? Cả đội trưởng lẫn đội phó đều chui xuống cuối hàng vì đau bụng là sao? Hai người ấy thật hợp nhau!”

Hyun Ju lạnh lùng nói khích. Eun Ha đứng bên cạnh cũng quay xuống nguýt hai người một cái thật dài.

“Các em chú ý! Ở đây chúng tôi đã chuẩn bị các biện pháp bảo đảm an toàn, vì thế các em không lo bị ngã đâu. Hãy tự tin, chỉ cần bám chắc vào từng hòn đá và cẩn thận bước từng bước một là sẽ leo lên được thôi. Không có gì phải sợ cả!”

Cô giáo hướng dẫn tỉ mỉ cho các bạn nhỏ cách thực hiện bài tập leo vách đá.

Sau đó, bắt đầu từ đội thứ nhất, từng người một lần lượt làm theo lời cô. Không khí vô cùng căng thẳng. Thấy các bạn vừa leo vừa khóc hu hu, các bạn ở dưới càng thêm lo sợ. Jung Yeon đang ngồi cuối hàng cũng tò mò bước lại gần hơn, hồi hộp theo dõi.

“Mỗi khi ở nơi nào quá cao là tớ lại thấy chóng mặt buồn nôn.”

Dong Ju mỉm cười bắt chuyện với Na Eun.

“Hả?”

“Và nghĩ mình sẽ ngã một cách thê thảm!”

“Tớ cũng vậy!”

Na Eun ngượng nghịu mỉm cười đáp lại. Trong lòng cô bé không tránh khỏi suy đoán, liệu có phải Dong Ju cũng giống mình, vì sợ bài tập leo trèo này mà giả vờ đau bụng không? Nghĩ đến đây, Na Eun bỗng dưng bật cười.

“Gì thế?”

Dong Ju tò mò hỏi.

“Không, không có gì. Thứ này cao như thế, sao tự dưng cứ bắt chúng ta leo lên làm gì nhỉ? Leo lên rồi lại phải tìm cách leo xuống, thà rằng không leo cho xong! Phiền phức thật!”

Na Eun than vãn.

“Đúng vậy. Tuy nhiên nếu cậu leo thành công, chẳng phải cậu sẽ cảm thấy từ giờ trở đi chẳng việc gì có thể gây khó khăn cho cậu được nữa ư?”

“Kỳ quặc! Chẳng nhẽ cứ leo xong là lập tức trở nên dũng cảm chắc? Tóm lại là tớ không thích. Môn thể dục với tớ thật là đáng sợ!”

Nghe đến đây, Dong Ju chỉ mỉm cười.

“Tớ nhớ rằng hồi lớp ba, hình như tiết thể dục nào cậu cũng đau bụng thì phải!”

"Sao cơ?"

Na Eun đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

"Ồ, đến đội của chúng ta rồi kìa! Chắc Eun Ha sẽ leo đầu tiên!"

Quả nhiên là vậy, Eun Ha nhanh chóng vượt qua thử thách một cách xuất sắc.

"Sao lúc nào cậu ấy cũng tự tin thế nhỉ?"

"Khỏi phải nói. Thật đáng khâm phục!"

Na Eun cũng nhìn Eun Ha bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

"Cậu đâu cần phải ngưỡng mộ, vì chính cậu cũng có thể tự tin được như thế mà!"

Ban đầu, Eun Ha hình như cũng có chút do dự, nhưng rồi lập tức nhận ra mình cần làm những gì, Eun Ha từng bước leo lên đỉnh vách đá mà không hề tỏ vẻ sợ hãi.

"Yeah!"

Đứng trên đỉnh cao, Eun Ha phấn khích reo lên.

"Oa... Jung Eun Ha, cậu chẳng khác nào một nữ siêu nhân!"

"Ngưỡng mộ chưa. Chị ơi, chị giỏi quá!"

Jun Young và Suk Dac đứng dưới quan sát, thích chí hô vang tên Eun Ha. Eun Ha khẽ nhún vai, tỏ vẻ rất hãnh diện. Ngay sau đó cô bé lại nhanh chóng bám dây thừng trượt xuống. Na Eun chỉ nhìn thôi mà cũng cảm thấy như mình đang lơ lửng giữa không trung, cô bé căng thẳng nuốt nước bọt. Khi sắp xuống tới mặt đất, Eun Ha có chút sợ hãi nên khẽ kêu lên một tiếng, nhưng rồi cũng an toàn đứng vững dưới chân vách đá.

"Thú vị thật!"

Eun Ha tỏ ra vô cùng thích thú, rồi đủng đỉnh quay về chỗ của mình.

"Đừng có lừa bịp người ta! Thực ra cậu sợ đến suýt tè cả ra quần ấy chứ, phải không?"

Jun Young và Suk Dac trêu chọc.

"Còn lâu! Có mà các cậu sợ đến tè ra quần thì có!"

Eun Ha bực mình đáp lại.

Đúng lúc này, Dong Ju đột ngột đứng lên.

"Cậu làm gì vậy?"

Na Eun ngạc nhiên hỏi.

“Đến lượt tớ rồi!”

“Ơ, chẳng phải cậu đang đau bụng ư?”

“Một chút thôi, nhưng không đến nỗi không làm được.”

Hóa ra không phải là cậu giả vờ ốm để trốn tránh giống tớ à?

“Cậu cũng nên thử xem sao. Nếu lúc nào cũng trốn tránh thì cậu sẽ không bao giờ làm được gì cả. Nào, chúng ta cùng cố lên nhé!”

Sau khi nói “cố lên” với Na Eun, Dong Ju ngẩng cao đầu bước về phía trước. Na Eun cảm thấy như Dong Ju đọc được hết suy nghĩ trong đầu mình, cô bé ngượng đến đỏ cả mặt.

Trái với những gì Na Eun đoán, Dong Ju hoàn thành bài tập leo trèo một cách dễ dàng.

Khi bám dây thừng trượt xuống đất, Dong Ju thậm chí còn bắt chước tư thế bay như siêu nhân. Có vẻ cậu ấy vẫn còn chút sợ hãi, gương mặt hơi ửng đỏ vì căng thẳng.

“Go Na Eun! Em nghỉ ngơi đủ chưa nhỉ? Mau lên trên kia đi!”

“Tại… tại sao ạ?”

“Sắp đến lượt em rồi!”

“Em… em vẫn còn đau bụng lắm ạ!”

“Cô thấy em đã khá hơn nhiều rồi đấy chứ! Hãy thử xem sao! Rất vui đấy!”

Na Eun biết mình không thể tiếp tục từ chối. Hóa ra ngay từ đầu, cô giáo đã đoán ra Na Eun giả vờ ốm.

Thôi, thế là xong rồi!

Na Eun thấy nước mắt như chực trào ra. Mặc dù không muốn, cô bé vẫn phải miễn cưỡng đi về phía vách đá nhân tạo.

“Trong khi leo, cố gắng đừng nhìn xuống dưới, như thế sẽ dễ dàng hơn đấy!”

Dong Ju nói nhỏ vào tai Na Eun lúc cậu đi về chỗ của mình.

Na Eun bước từng bước khó khăn về phía trước và đội mũ bảo hiểm. Cho đến khi cô giáo giúp thắt đai an toàn xong xuôi rồi, cô bé vẫn cứ đứng sững người không nhúc nhích.

“Em ổn chứ?”

Trước câu hỏi đầy quan tâm của cô giáo, Na Eun khổ sở gật đầu.

“Hãy tự tin lên, không nguy hiểm chút nào đâu, em đừng sợ! Kể cả có rơi xuống cũng đừng lo lắng, thầy sẽ là người đầu tiên đỡ em. Hãy nhìn cơ bắp của thầy đây!”

Thầy phụ trách gồng tay lên để lộ cơ bắp cuồn cuộn.

“Ha ha! Vẫn còn nhỏ lắm ạ! Thầy ơi, tí nữa thầy đừng có đỡ bạn Jin Pyo nhé, cánh tay của thầy không chịu được đâu.”

Hyun Ju và Eun Ha không bỏ qua cơ hội nào để chọc ngoáy người khác.

Lúc này Jung Yeon đang cheo leo trên vách đá, cứ mỗi bước cô bé lại hét toáng lên. Khó khăn lắm mới leo được một nửa, bỗng dưng Jung Yeon đỏ bừng mặt và bắt đầu khóc lóc ầm ĩ.

“Em sợ lắm, hãy cho em xuống! Em không muốn leo nữa đâu!”

Na Eun cố gắng không để ý đến Jung Yeon nữa, cô bé quay đầu đi và thở một hơi thật dài, quyết tâm bước lên bước đầu tiên. Rồi một bước nữa.

“Cứ thế, làm tốt lắm. Đừng vội, cứ từ từ thôi. Tốt lắm, cứ tiếp tục giữ như thế nhé!”

Na Eun cảm thấy cơ thể mình run lên bần bật. Tuy nhiên những lời động viên của cô giáo lại khiến Na Eun không thể không cố gắng leo tiếp. Khi được thực sự trải nghiệm, Na Eun mới nhận ra việc leo núi không đến nỗi khó khăn như mình tưởng tượng, thậm chí còn dễ hơn tập xà đơn và nhảy cao.

“119 cố lên! Xe cứu hỏa xuất phát! Hóa ra cậu cũng giỏi đấy chứ!”

Nghe đám con trai tinh nghịch trêu đùa, Na Eun đỏ mặt vì xấu hổ. Đúng lúc đó cô bé

không cẩn thận nên bị trượt chân, đột ngột tụt xuống một đoạn.

"Ôi mẹ ơi!"

Trong giây phút đó, Na Eun hốt hoảng kêu lên.

"Đừng sợ! Đừng sợ!"

Các thầy cô cố gắng trấn an Na Eun, nhưng cô bé thực sự không biết làm thế nào để không cảm thấy sợ. Lúc này, Na Eun thấy như mình đang rơi xuống địa ngục, trước mắt hoàn toàn trống rỗng. Cô bé đang bị treo lơ lửng trên không trung nhờ một sợi dây thừng, toàn thân run lẩy bẩy.

"Thầy sẽ giúp em kéo sát sợi dây vào vách đá, em hãy dùng chân bám vào vách nhé, được chứ?"

"Á! Không được, em không làm nổi đâu! Hãy thả em xuống!"

"Em sắp trèo lên tới đỉnh rồi, cố gắng thêm một chút nữa đi!"

Nghe thầy phụ trách nói, Na Eun bèn cúi đầu nhìn xuống. Trời ơi, hoa cả mắt, hóa ra mình đã leo cao đến thế rồi ư? Na Eun không còn sức để leo thêm, nhưng cũng không đủ dũng cảm để trượt xuống, cứ thế lơ lửng giữa chừng.

Các thầy cô không ngừng động viên Na Eun.

Na Eun cứ hét ầm lên như thể sắp ngã đến nơi, thậm chí cô bé bắt đầu khóc lóc om sòm.

"Á! Cứu tôi với! Ai đó làm ơn cứu với!"

Lúc này Na Eun không còn nghe thấy gì nữa, và cũng không đủ bình tĩnh để làm bất cứ việc gì. Cuối cùng, thầy phụ trách đành phải kéo sợi dây an toàn thắt trên người Na Eun để đưa cô bé xuống.

"Á! Chậm thôi, chậm thôi ạ!"

Na Eun không ngừng sợ hãi kêu lên, ngay khi tiếp đất cô bé lập tức ngồi bệt xuống.

Những giọt nước mắt tròn xoe lăn dài trên má Na Eun, và chúng dường như không chịu ngừng rơi xuống.

"Thưa cô giáo, có thể cho tôi gặp Na Eun nhà tôi một lát được không?"

Thấy mẹ Na Eun đột ngột đến thăm, cô tổng phụ trách trại hè vui vẻ rót nước mời. Ban đầu cô chỉ lặng lẽ mỉm cười, sau đó mới nhẹ nhàng nói:

"Nếu Na Eun biết có mẹ đến thăm, chắc chắn cô bé sẽ trở nên yếu đuối hơn. Nói không

chừng Na Eun còn nằng nặc đòi theo mẹ về. Chị thực sự muốn vậy ư?”

“Nhưng tôi không sao yên lòng được...”

“Cũng có không ít bậc phụ huynh đột ngột đến đây như chị, nhưng tôi đều khuyên họ không nên quá lo lắng. Chỉ cần trải qua một tuần, chắc chắn bọn trẻ sẽ trở về nhà với một sự thay đổi rõ rệt. Rất mong các mẹ kiên nhẫn chờ đợi, có được không?”

Cô giáo vừa như an ủi, vừa như thuyết phục mẹ.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, chúng tôi sẽ đăng ảnh về mọi hoạt động của các cháu lên trang web của trại hè. Phụ huynh có thể vào đây để theo dõi tình hình con mình. Ngoài ra, nếu muốn nói gì với Na Eun, chị có thể để lại trong mục tin nhắn, chúng tôi sẽ giúp chị in ra và gửi cho cháu.”

Mẹ không còn cách nào khác, đành cáo từ ra về.

Khi đi ngang qua cung thể thao, nghe thấy tiếng trẻ con hò hét từ trong vọng ra, mẹ thấy tim mình đập thình thịch. Mẹ run run đưa tay khẽ mở he hé cửa để nhìn vào bên trong.

Ở phía trước cách chừng hai mét, một đám trẻ đang leo lên vách đá nhân tạo. Đúng lúc đó, mẹ nhìn thấy Na Eun bước tới vị trí xuất phát.

Mẹ căng thẳng nắm chặt bàn tay, thầm cổ vũ cô bé. Lúc đầu, Na Eun có vẻ hồi hộp và lo sợ, nhưng sau một hồi thận trọng leo từng bước một thì cũng đã đạt đến độ cao nhất định.

Đúng rồi! Cố lên, con gái mẹ giỏi lắm!

Bỗng nhiên Na Eun trượt chân và lập tức bị rơi xuống, mẹ suýt nữa đã hét toáng lên. May sao cô bé kịp thời đưa chân bám vào vách đá, nhưng vẫn trong tình trạng chới với không thể tiếp tục leo lên được. Ở khoảng cách này, mẹ có thể nhìn thấy rõ nỗi sợ hãi và sự căng thẳng trên gương mặt Na Eun.

Na Eun! Cẩn thận con ơi!

“Thấy con thế này có thể mẹ chưa thấy yên tâm, nhưng sau khi rèn luyện chắc chắn bọn trẻ sẽ thay đổi hoàn toàn!”

Mẹ giật mình quay lại, cô tổng phụ trách trại hè đã đứng đằng sau từ lúc nào.

“Tôi biết chị khó lòng yên tâm được, nhưng xin chị hãy kiên nhẫn chờ đợi. Hãy cho Na Eun một chút thời gian, để cô bé tìm thấy sự tự tin bằng chính sức mạnh của mình.”

Câu nói của cô tổng phụ trách khiến mẹ phải cố gắng kiềm chế, không để người khác nhìn thấy giọt nước mắt thương xót cô con gái bé bỏng của mình.

“Em à, em nhất định phải làm thế sao?”

Tan làm về đến nhà, bố thấy mẹ mệt mỏi nằm trên giường. Sau khi rời trại hè, mẹ liền gọi điện thoại ngay cho bố, nước mắt ngắn nước mắt dài nhất định đòi đưa Na Eun về nhà, nhưng bố kiên quyết phản đối.

"Hôm đưa Na Eun đi trại hè, em đã nói những gì nhỉ? Ai bảo anh phải để cho con tìm thấy sự tự tin bằng chính sức mình? Hẳn là hiện giờ con bé đang rất cố gắng. Con cần chúng ta ủng hộ thì mới có thể tự tin được, em thấy đúng không?"

Mẹ không nghĩ ra một câu nào để phản bác lại bố.

"Được rồi, bây giờ chúng ta thử xem xem hôm nay

Na Eun đã bận rộn những việc gì nhé!"

Bố vừa nói vừa bật máy vi tính, tìm trang web của trại hè Na Eun tham gia. Có thể thấy ngay những bức ảnh về mọi hoạt động trong ngày của các bạn nhỏ. Cảnh Na Eun đỏ mặt ngượng ngùng khi giới thiệu bản thân, cảnh Na Eun leo từng bước trên vách đá nhân tạo, và cả cảnh Na Eun sợ hãi kêu khóc khi bị treo lơ lửng trên không nữa.

"Ồ, em xem này! Bố mẹ có thể nhắn tin và họ sẽ in ra để gửi cho con. Chúng ta cùng viết một bức thư để khích lệ Na Eun, được không?"

Bấy giờ mẹ mới nhớ lại những gì cô tổng phụ trách nói sáng nay, bèn gật đầu đồng ý.

Con tin là con sẽ làm được!

Khi làm bất cứ việc gì, chúng con hiểu người lớn thường hay lo lắng và luôn có ý muốn bảo vệ chúng con.

Tuy nhiên, bố mẹ chỉ cần âm thầm ủng hộ chúng con là đủ.

Đừng lo chúng con làm sai hay làm không tốt, cũng đừng nôn nóng sốt ruột. Xin hãy tin tưởng chúng con!

Nếu bố mẹ lúc nào cũng bắt chúng con phải thế này thế kia, ép chúng con làm cái này cái kia, thì chúng con sẽ trở nên hèn nhát hơn với những áp đặt như thế đấy.

Khi chúng con chưa đạt được như mong muốn của bố mẹ, xin hãy động viên chúng con bằng câu nói: "Bố mẹ tin con chắc chắn sẽ làm được!"

Sự ủng hộ của bố mẹ còn quan trọng hơn cả ngàn vạn lời nói, bởi nó giúp gieo trồng hạt giống của sự tự tin trong lòng chúng con.

5. Cậu thấy tớ thế nào?

Tớ thấy cậu rất tuyệt. Tớ muốn làm bạn gái của cậu. Cậu thấy tớ thế nào?

Đã đến giờ tắt đèn đi ngủ từ lâu.

Đám trẻ, trong đó có Na Eun, vẫn đang nằm tán gẫu và thi thoảng lại cười rúc rích.

“Ngôi sao thì có gì hay ho? Họ lớn tuổi hơn chúng ta nhiều nhưng mãi mãi chỉ là một nhân vật trên ti vi! Chỉ có đồ trẻ con mới đi ngưỡng mộ mấy ngôi sao đó!”

Eun Ha giọng chế giễu chen ngang.

“Thế cậu thì sao? Hẳn là cậu cũng thích một ai đó chứ?”

“Điều đó thì khỏi nói. Cuối cùng, tớ đã tìm thấy người bạn trai sinh ra để dành cho mình rồi!”

“Các cậu có biết người phù hợp nhất với nữ siêu nhân này là ai không?”

Eun Ha hỏi các bạn.

“Gì cơ... siêu nhân á?”

“Go Na Eun, im nào!”

Eun Ha khẽ nguýt Na Eun một cái. Chẳng hiểu sao

Na Eun lại cảm thấy có chút buồn cười.

“Sau đó thì sao? Chuyện này thì có liên quan gì đến siêu nhân?”

“Mọi người nói xem, trong tất cả các bạn nam tham gia trại hè lần này, ai tuyệt nhất?”

“Tớ chọn Seo Dong Ju! Vừa thân thiện, tốt bụng, lại còn dũng cảm nữa!”

“Ừ, cậu ấy cũng thật đẹp trai!”

“À, hôm nay tớ thấy cậu ấy giúp đỡ một nhóm các bạn nữ nướng khoai đấy!”

Đám con gái thi nhau khen ngợi Dong Ju. Na Eun cũng liên tục gật đầu đồng tình.

Quả thật trong số các bạn nam ở trại hè lần này, Dong Ju rõ ràng là nổi bật hơn hẳn.

Như vừa rồi Kim Yooh Ah có nói, chiều tối nay trong lúc mọi người nướng khoai, Dong Ju đã luôn quan tâm đến bạn bè: không chỉ lấy giúp các bạn gái những củ khoai bỏng rẫy, mà còn bóc hộ lớp giấy bạc bọc bên ngoài nữa. Khi giúp Jung Yeon lấy khoai, Dong Ju còn nhiệt tình bóc cả vỏ rồi dặn Jung Yeon ăn cẩn thận kẻo bỏng. So với những cậu bạn trai khác chỉ biết lo cho bản thân mình, rõ ràng Dong Ju quá khác biệt.

"Này, cho cậu đấy!"

Thấy Na Eun buồn rầu suốt cả ngày, Dong Ju bước lại gần, đưa cho Na Eun một củ khoai nóng hổi vừa mới nướng.

"Cậu biết không, trông cậu rất giống một con cá mực. Người cứ ủ rũ xuống như thế này này!"

Nói đoạn Dong Ju bắt chước dáng vẻ thiểu não của Na Eun, khiến cô bé không nhịn nổi mà phì cười.

"Phải thế chứ! Cậu cười trông xinh hơn nhiều! Ăn xong củ khoai này là cậu sẽ vui ngay thôi! Sau này còn nhiều cơ hội làm lại mà!"

Không nỡ phụ lòng tốt của bạn, Na Eun đành đưa củ khoai nướng lên miệng cắn một miếng.

Dong Ju mỉm cười, rồi ghé sát bên tai Na Eun nói thầm:

"Thực ra lúc leo vách đá tớ sợ kinh khủng. Cậu không biết đấy thôi, tớ phải khó khăn lắm mới có thể giả vờ dũng cảm được như thế đấy."

Như thể đang nhớ lại cảnh tượng lúc đó, Dong Ju khẽ rùng mình.

“Ít ra thì cậu cũng đã leo được lên đỉnh cao nhất, còn tớ thì không.”

Na Eun thất vọng thở dài.

“Nhưng cậu cũng leo được khá cao rồi đấy chứ? Ban đầu cậu còn chẳng dám thử, phải không? Sau này gặp phải thử thách gì, cậu cứ lấy hết can đảm để đối mặt với nó, điều đó mới là quan trọng nhất!. Hôm nay cậu đã làm rất tốt rồi, chỉ cần cố thêm chút xíu nữa thì nhất định sẽ thành công. ‘Go Na Eun, làm tốt lắm!’ Cậu hãy luôn nói với bản thân mình như thế nhé, sau đó chỉ cần dũng cảm bước từng bước là ‘OK’.”

Dong Ju an ủi Na Eun như một người lớn.

“Cậu thực sự rất tuyệt, Na Eun ạ! Hãy tiếp tục cố gắng nhé!”

Lúc này Na Eun thấy rõ rằng, Dong Ju quả thật rất biết nghĩ cho người khác. Nhưng Na Eun chưa kịp mở miệng cảm ơn thì Dong Ju đã đưa một củ khoai nướng khác cho Eun Ha.

Na Eun âm thầm nhìn theo Dong Ju đang vui vẻ thân thiện với bạn bè, gương mặt thấp thoáng nụ cười.

“Go Na Eun, cậu thử nói xem. Khi tớ sắp ăn hết một củ khoai, không hiểu tại sao Dong Ju lại biết để lấy một củ khác đưa cho tớ nhỉ?”

Eun Ha gọi Na Eun để nói chuyện, trong khi Na Eun lại đang ngẩn ngơ suy nghĩ về những gì xảy ra ngày hôm nay.

“Hả? Ừ!”

“Đúng vậy! Điều này cho thấy Seo Dong Ju đang âm thầm để ý mình, phải không? Thế nghĩa là gì? Cũng có thể nói rằng cậu ấy thích mình! Nhất định rồi!”

“Đúng rồi! Hôm nay khi leo vách đá, người bắt chước siêu nhân đu dây trượt xuống hình như chính là Seo Dong Ju phải không?”

“Đúng đúng!”

“Ôi, cậu ấy thật đẹp trai! Ngưỡng mộ thật đấy! Eun Ha vừa đến trại hè đã tìm được bạn trai rồi!”

“Còn chưa biết được! Nhưng chắc cũng sắp thôi!”

“Cậu tự tin thế à?”

“Các cậu không ai được thích Dong Ju đâu nhé! Tớ đã ‘đặt hàng’ cậu ấy trước rồi đấy!”

“Oa... aa!”

Đột nhiên có người từ bên ngoài mở cửa.

“Có quỷ!”

Mấy bạn gái sợ hãi hét toáng lên.

“Lũ quỷ con này! Không đi ngủ đi, còn tán gẫu đến bao giờ?”

Cả bọn thi nhau chui vào chăn cười rúc rích. Na Eun cũng vội trùm chăn lên đầu, nhưng không ngủ ngay. Cho dù nhắm mắt hay mở mắt, gương mặt của Dong Ju vẫn cứ hiện lên, dù mờ ảo, nhưng thật đẹp.

Trại hè ngày thứ ba.

Trên tấm bảng trắng lớn ở sân khấu có ghi dòng chữ khá ấn tượng: “Ý nghĩa thực sự của ngày đoàn kết là gì? Đó chính là xây dựng tình bạn chân thật.”

Đám trẻ được chia làm năm nhóm nhỏ, mỗi nhóm được chơi những trò chơi khác nhau trong phạm vi của mình.

Nhóm của Na Eun chơi trò đấu bàn tay.

Luật chơi như sau: Cứ hai người một đối mặt với nhau, lòng bàn tay áp vào nhau, sau đó tìm cách để làm người kia mất thăng bằng. Tuy nhiên trước khi đấu tay, hai người phải đứng như thế và nhìn nhau trong vài phút.

“Cô quy định là từng người trong nhóm sẽ lần lượt đứng đối diện với nhau, xem ra có người không đồng ý cho lắm?”

Nghe cô giáo nói vậy, mặt Na Eun bỗng chốc đỏ bừng. Thật vô tình, người chơi đầu tiên với Na Eun lại là Dong Ju. Vừa mới đứng trước Dong Ju thôi là tim Na Eun đã đập thình thịch, chỉ chực nhảy ra ngoài.

Dong Ju liệu có nghe thấy tiếng tim mình đập không nhỉ?

Lòng bàn tay của Na Eun đổ mồ hôi liên tục.

“Cô ơi! Có thể bỏ qua tiết mục này không?”

“Phải đấy ạ! Bắt đầu đấu tay luôn đi cô ơi! Nếu nhìn tiếp em sẽ buồn nôn mất!”

Suk Dac và Jun Young như sợ người khác biết sự khó xử của mình, nên cố ý tỏ vẻ không chịu nổi.

“Nếu bỏ lỡ dịp này, các em đâu còn cơ hội được đối mặt, chạm tay với những bạn nam tuấn tú, bạn nữ xinh đẹp thế này nữa?”

“Không cần đâu cô! Mắt em sắp mù tới nơi rồi!”

“Bọn em cũng chả thích nhìn những cậu nhóc con này đâu cô ơi!”

“Các em nghe cô nói đây!”

Trước thái độ nghiêm túc của cô giáo, lũ trẻ đành chấp nhận áp tay vào nhau.

“Các em còn nhớ chủ đề của ngày hôm nay không? Ngày đoàn kết, xây dựng tình bạn chân thành. Giờ thì đó không chỉ là trò chơi, mà hy vọng qua đây các em có thể nhận thấy rằng, hóa ra bên cạnh mình có những người bạn thật tốt. Cô rất mong các em có thể chia sẻ cho nhau tình cảm chân thành. Các em hiểu chứ?”

Bọn trẻ vẫn tỏ vẻ không thoải mái chút nào, đa số chúng cứ ngọ ngoậy không yên.

“Đừng quá quan trọng việc đối diện mình là bạn nam hay bạn nữ, các em chỉ cần coi đó là một người bạn tốt là được. Ngoài việc dùng lòng bàn tay cảm nhận hơi ấm của đối phương, các em hãy nhìn xem: Ồ, hóa ra mắt cậu thật là to! Ơ, cậu có nốt ruồi ở đây à?... Hãy quan sát kĩ những người bạn ở ngay bên cạnh mình mà trước đây các em không để ý. Ban đầu có thể thấy hơi ngại một chút, nhưng chắc chắn sẽ quen ngay thôi!”

“Ôi! Kim Yooh Ah có lông mũi này!”

Bọn trẻ đang khó khăn lắm mới cố gắng tập trung được thì bỗng nhiên bị câu nói của Suk Dac chọc cho phá lên cười, tất cả lại bắt đầu mồm năm miệng mười trò chuyện.

“Trò chơi này khó hơn tớ tưởng tượng nhiều, cậu thấy thế không?”

Dong Ju lên tiếng, khi Na Eun đang mải nhìn về phía Suk Dac và Kim Yooh Ah. Na Eun mỉm cười khẽ gật đầu.

“Đây là lần đầu tiên tớ nhìn một bạn gái ở gần như thế này!”

Lúc nói, Dong Ju ngượng nghịu đến nỗi đỏ bừng cả mặt. Còn Na Eun thì đương nhiên là xấu hổ lắm, mặt cô bé chẳng khác nào trái cà chua chín cả.

“Được rồi, làm lại một lần nữa nhé!”

Cô giáo vỗ tay thúc giục.

Được đứng đối diện với Dong Ju một lần nữa, Na Eun lại thấy tim mình đập loạn xạ.

“Ồ, bây giờ tớ mới biết là mắt cậu to thật đấy!”

Dong Ju tươi cười nói.

“Đúng là có thể phát hiện ra những đặc điểm của bạn bè mà thường ngày mình không chú ý! Cậu thấy thế không?”

Na Eun chỉ ngượng ngùng gật đầu.

“Các em, bây giờ đấu tay được rồi chứ? Chuẩn bị, bắt đầu!”

Nghe khẩu lệnh của cô giáo, tất cả đều dồn hết sức vào bàn tay để đẩy đối phương, vì thế ai cũng bị nghiêng người. Sau vài lần cố gắng, Na Eun bị mất thăng bằng, chân không thể trụ vững mà khẽ dịch chuyển.

“Ha ha, tớ thắng rồi!”

Xung quanh cũng có tiếng vỗ tay của những người chiến thắng khác.

“Tốt lắm, bây giờ đổi người chơi rồi tiếp tục thi đấu nào!”

Người chơi của Dong Ju giờ là Jung Yeon, và Jin Pyo chuyển sang đứng trước mặt Na Eun. Các cặp đôi khác là

Suk Dac và Jun Young, Hyun Ju và Eun Ha. Tất cả cùng tiếp tục những trận đấu quyết liệt.

So với ban nãy, lần này Na Eun cảm thấy bớt căng thẳng hơn nhiều. Khi nhìn kĩ Jin Pyo, Na Eun thấy mặc dù dáng người cậu bạn béo trục béo tròn nhưng thực ra trông lại khá đáng yêu. Jin Pyo chẳng biết có phải là hiểu được suy nghĩ của Na Eun hay không mà thè lưỡi làm mặt hài trêu Na Eun, vẻ muốn che giấu sự ngại ngùng của mình.

“Được rồi, tiếp tục đến người bên cạnh!”

Người chơi của Na Eun lần này là Suk Dac. Vừa bước đến trước mặt Na Eun, Suk Dac đã bắt chước điệu bộ của khỉ, khiến cô bé phải cố gắng lắm mới nhịn được cười.

Chắc cậu thấy ngượng vì bị tớ nhìn nên mới làm trò cười, phải không?

Chẳng biết từ lúc nào, Na Eun bắt đầu thích đoán suy nghĩ của người khác.

Sau cùng là Jun Young đứng trước Na Eun, còn Dong Ju đứng trước Eun Ha.

“Cuối cùng cũng gặp được cậu!”

Giọng nói nhỏ nhẹ của Eun Ha vang đến tai Na Eun, Na Eun không thể không liếc nhìn sang. Eun Ha đứng đối diện Dong Ju với nụ cười thật rạng rỡ. Cậu bạn cũng nở một nụ cười thân thiện. Không hiểu sao Na Eun lại thấy hơi lo sợ, dường như tim cô bé đập nhanh hơn và tâm trạng bỗng nhiên trở nên hỗn độn phức tạp.

“Được rồi các em, bây giờ chúng ta sẽ đổi sang trò chơi không nháy mắt nhé!”

“Hoan hô!”

Đám trẻ hoan hô nhiệt tình, đầy thích thú vì cuối cùng đã đến trò chơi được chờ đợi nhất. Duy chỉ có Eun Ha là khó chịu. Nhìn vẻ mặt thì không khó để thấy rằng, Eun Ha không hài lòng vì cô giáo yêu cầu đổi trò chơi giữa chừng, làm lỡ mất cơ hội hiếm có của mình. Nhưng ngay khi trò mới vừa bắt đầu, Eun Ha lập tức lấy lại vẻ tự nhiên, cô bé trừng mắt nhìn thẳng Dong Ju.

Ngược lại, Na Eun nhanh chóng chịu thua trước Jun Young.

So với những cặp đấu sớm phân định kết quả thắng thua, cặp đấu giữa Dong Ju và Eun Ha diễn ra hết sức căng thẳng.

“Nữ siêu nhân mạnh mẽ nhất!”

“Dong Ju ơi, cố lên!”

Mọi người chia thành hai phe nam nữ, cổ vũ nhiệt tình bên cạnh hai bạn. Một lúc sau, Dong Ju chớp mắt trước, nên bị thua cuộc.

“Tớ thắng rồi!”

Eun Ha vừa nói vừa nở nụ cười mãn nguyện.

“Thế nào, bây giờ các em không thấy việc đối mặt với người khác thật khó khăn nữa chứ?”

Cô giáo lên tiếng, bàn tay đặt nhẹ lên vai Na Eun.

“Ơ, mặt của 119 hôm nay không bị lửa đốt nhỉ?”

Jun Young vừa nói xong, tất cả mọi người lại đổ dồn sự chú ý về phía Na Eun. Bỗng Na Eun như thể vừa khôi phục lại trí nhớ, lập tức xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

“Thế mới là cậu chứ!”

Mãi cho đến sát giờ ăn trưa, tiếng cười nói vui đùa của đám trẻ mới ngớt dần.

Hoạt động buổi chiều là trượt cỏ. Bọn trẻ sẽ ngồi trên một tấm ván và trượt xuống theo sườn dốc của đồi cỏ, sau đó phải đi bộ qua một đồng cỏ ẩm ướt, rất khó đi để trở về vị trí ban đầu.

“Hoan hô!”

“Tớ về đích đầu tiên!”

“Tớ trượt xuống trước nhé!”

Mọi người tranh nhau trượt xuống, mặc cho những tấm ván va vào nhau, tất cả đều cười nói vui vẻ, chẳng hề để ý đến việc ai đúng ai sai.

Khi mặt trời khuất sau ngọn núi, chúng mới chịu dừng chơi, từng tốp từng tốp trở về phòng ngủ ở tầng hai.

“Này chúa thể hiện! Ban nãy lúc trượt cỏ, chắc là sợ đến tè cả ra quần rồi phải không?”

Nhìn thấy Eun Ha leo như bò lên cầu thang ở phía trước, Jun Young không bỏ qua cơ hội trêu chọc. Ban nãy vì quá mải mê trượt cỏ, Eun Ha không hề cảm thấy ê ẩm mông cho tới lúc ra về.

“Cậu thử gây sự với tớ lần nữa coi! Hừ! Tớ sẽ không tha cho cậu đâu!”

“Không tha thì sao! Cậu đi cà nhắc thế này mà đòi đuổi theo đánh tớ à?”

Jun Young và Suk Dac nghịch ngợm giật bím tóc đuôi ngựa của Eun Ha rồi vội vàng co giò bỏ chạy.

“Các cậu khôn hồn thì đừng có để cho tớ bắt được!”

“Hai cậu ấy có vẻ thích cậu! Con trai thường là vậy, không dám nói thẳng với người con gái mình thích, nên chỉ cố ý chọc ghẹo thôi!”

Dong Ju đang ở phía sau, vỗ nhẹ lên vai Eun Ha.

“Cậu bảo ai thích ai cơ?”

Eun Ha trừng mắt giận dữ nhìn Dong Ju. Cậu bạn trai cảm thấy có điều gì không ổn, đành mỉm cười đi về phòng mình. Eun Ha mặt đỏ bừng vì tức, đứng yên tại chỗ một lúc, rồi như vừa đưa ra một quyết định quan trọng, cô bé thản nhiên bước tới đẩy cửa căn phòng mà Dong Ju vừa bước vào.

“Oái! Mẹ ơi!”

Đám con trai đang định cởi những bộ đồ ướt đẫm mồ hôi bỗng la hét ầm ĩ.

“Này, cậu làm gì vậy? Không biết ngượng à, sao lại tự tiện mở cửa phòng con trai thế hả?”

“Seo Dong Ju! Tớ có chuyện muốn nói với cậu!”

“Chuyện gì thế?”

“Tớ, tớ thấy cậu rất tuyệt. Tớ muốn làm bạn gái của cậu. Cậu thấy tớ thế nào?”

“Ồ... Cái này...”

“Òa...aa!”

Đám con trai đứng túm tụm trước cửa như bầy ong, thi nhau vỗ tay hoan hô.

“Này! Lẽ ra cậu nên thay cái quần ướt sũng của mình đi rồi hãy tỏ tình mới phải!”

“Đúng thế! Không một đứa con trai nào lại chấp nhận một cô bạn gái dấm đài cả!”

Jun Young và Suk Dac chế giễu.

“Seo Dong Ju! Mau nói cho tớ biết quyết định của cậu!”

Eun Ha hoàn toàn phớt lờ những người xung quanh, mắt vẫn nhìn thẳng vào Dong Ju. Dong Ju mím chặt môi không đáp.

“Mau trả lời đi! Trả lời đi!”

Mọi người thúc giục Dong Ju.

“Eun Ha, chúng ta có thể chỉ là bạn bè tốt được không?”

“Hả? Tại sao? Tớ kém cỏi đến thế ư?”

“Không, cậu rất tài giỏi!”

“Vậy thì tại sao? Chẳng lẽ cậu đã thích người khác?”

“Tớ chỉ muốn làm bạn tốt của cậu.”

“Cậu nói gì?”

“Chúng ta là bạn tốt của nhau thì phù hợp hơn.”

“Tớ hiểu rồi.”

Eun Ha vội vàng quay người đi, không để người khác nhìn thấy gương mặt đang mỗi lúc một đỏ ửng lên của mình.

“Ê! Xấu hổ chưa kìa! Tự cho mình là nữ siêu nhân thần kỳ! Giờ thì siêu nhân bay không nổi nữa rồi nhé!”

Suk Dac và Jun Young đứng từ xa hò hét trêu chọc Eun Ha.

Eun Ha tức giận đẩy mạnh đám con trai đứng lố nhố ở cửa, rồi chạy về phòng nữ sinh.

“Thật bẽ mặt quá đi! Chủ động tỏ tình với con trai, lại còn bị từ chối ngay trước mặt mọi người nữa chứ!”

“Ừ, nếu là tớ, chắc tớ nhảy xuống sông tự tử mất!”

Đám con gái xì xầm bàn tán.

Na Eun nhìn theo bóng dáng của Eun Ha bằng ánh mắt thông cảm. Tuy nhiên, thật kì lạ, trong lòng Na Eun không hiểu sao lại thấy nhẹ nhõm.

Cảm giác ấy khiến Na Eun thực sự bối rối.

Hãy nhìn vào mắt đối phương!

Khi nói chuyện với người khác, nếu không nhìn vào mắt họ, bạn sẽ khó lòng tạo được ấn tượng cho đối phương.

Rất có thể sau này khi gặp mặt, hai người sẽ cảm thấy ngại ngùng, không thoải mái.

Vì thế, bạn hãy cố gắng tập nhìn thẳng vào mắt người khác.

Đương nhiên ban đầu chắc sẽ cảm thấy hơi ngại, nhưng nếu bạn dám thử nhìn thẳng vào đối phương khi nói chuyện hay khi mỉm cười, dần dần bạn sẽ khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng mình.

Dù đối phương là bạn trai hay bạn gái, bạn cũng nên nhìn vào mắt họ.

Như thế, bạn có cảm thấy khoảng cách giữa hai người được kéo lại gần nhau hơn không?

Gửi Na Eun, cô bạn nhỏ thiếu tự tin

Thất bại luôn làm chúng ta phiền não, không hài lòng.

Tuy vậy, có trải qua thất bại thì mới thấy hết niềm vui khi đạt được thành công.

Hơn ai hết, chắc hẳn Na Eun hiểu rất rõ cảm giác này, phải không nào?

Cô hy vọng rằng em luôn giữ được cảm xúc tuyệt vời này trong lòng mình.

Ngoài ra, cô muốn bổ sung thêm một điều nữa: hy vọng em sẽ luôn tự tin vào chính bản thân mình. Bởi thành công có được nhờ sự tự tin luôn mang một niềm vui không gì có thể sánh bằng.

Là một cô giáo, được nhìn thấy em tiến bộ hằng ngày, trong lòng cô thực sự rất vui. Hãy cố lên nhé, Go Na Eun của cô!

Ngày thứ tư tham dự trại hè, chỉ số tự tin của Na Eun là 65%.

6. Hoa mẫu đơn hay hoa gạo

Chỉ là một lỗi nho nhỏ, cậu việc gì phải quá nghiêm trọng đến thế? Tất cả mọi người, không ai là chưa từng phạm phải lỗi cả.

Lại một tiếng đổ "roạt" vang lên, sau đó là tiếng một bạn nam đầy vẻ tức tối.

"Trời ơi, cậu cẩn thận một chút không được à?"

Khi xếp domino cần phải hết sức cẩn thận, nếu không rất dễ bị đổ, coi như bao nhiêu công sức bị bỏ xuống sông xuống bể. Nếu ai có thể dùng các quân domino xếp thành tên của mình, sau đó đẩy nhẹ quân đầu tiên, người ta sẽ nghe thấy một chuỗi âm thanh rất vui tai. Tuy nhiên, trò chơi đòi hỏi mọi người phải hết sức tập trung, nên không tránh khỏi cảm giác căng thẳng và dễ nổi cáu.

Na Eun cũng rơi vào tình trạng tương tự. Ban nãy cứ tưởng là sắp thành công, nhưng rồi lại bị hỏng hết cả. Quân domino cuối cùng không đứng vững khiến trong phút chốc, tất cả những quân bài đã xếp trước đó đều bị đổ theo. Na Eun đã phải xếp đi xếp lại đến năm lần liền. Bàn tay run run cầm quân domino cuối cùng, Na Eun nín thở, cẩn thận đặt xuống.

"Phù!"

Na Eun thở phào nhẹ nhõm khi thấy quân domino vẫn đứng vững, sau đó cô bé lùi lại và ngồi bệt xuống đất.

"Á á!"

Bỗng nhiên phía sau Na Eun có tiếng kêu thất thanh.

Na Eun quay lại nhìn, thấy những quân domino mà Eun Ha đang xếp đua nhau đổ roàn roạt, không sao ngăn lại được. Trong giây phút ấy, Na Eun bối rối chẳng biết phải làm gì. Eun Ha sắc mặt chuyển từ đỏ ửng sang trắng bệch, giận dữ không nói được nên lời.

"Xin lỗi cậu! Tớ quên mất là cậu ở đằng sau!"

Na Eun hốt hoảng nhận lỗi.

Lúc này, Eun Ha chẳng khác nào một quả bom nguyên tử sắp nổ.

"Tớ thực sự rất xin lỗi!"

Na Eun không biết nên nói gì ngoài câu xin lỗi. Cô bé hiểu rất rõ cảm giác khi nhìn thấy

những quân domino khó khăn lắm mới xếp được bỗng nhiên bị đổ, còn mình chỉ biết ngồi nhìn và nghe tiếng đổ roàn roạt đến xót ruột ấy. Đã thế, làm đổ của mình còn đỡ, đằng này đây là công sức của người khác! Na Eun vô cùng thất vọng vì nghĩ rằng mình làm việc gì cũng không nên hồn.

"Tớ xin lỗi! Để tớ giúp cậu xếp lại! Tớ sẽ giúp cậu!"

Na Eun hốt hoảng xếp lại những quân domino đổ nghiêng ngả trên đất.

"Không cần!"

Eun Ha thô lỗ vung tay đẩy mạnh khiến Na Eun đang quỳ xuống sàn xếp domino bị mất thăng bằng, ngã uỵch xuống. Chưa kịp phản ứng gì thì số domino đã hoàn thành của Na Eun cũng bị đổ hết trong tích tắc.

"Hừ, tức chết mất!"

Eun Ha bỏ lại một câu ngắn ngủi rồi chạy đi.

"Chị ơi!"

Jung Yeon lại gần, lặng lẽ nắm lấy tay Na Eun.

"Chị không sao, xếp lại một lúc là được thôi mà!"

"Đúng thế, xếp lại thì có sao đâu. Ai xong rồi thì lại đây giúp Na Eun đi nào!"

Dong Ju vừa nói vừa bước đến bắt tay vào dựng lại những quân domino đổ đầy trên sàn.

"Xếp domino thật khó phải không? Trò này là để thử thách lòng kiên nhẫn của chúng ta đây mà!"

Thấy người giỏi như Dong Ju mà còn kêu ca khó nhọc, những căng thẳng trên gương mặt các bạn nhanh chóng biến mất. Đến cả Na Eun đang cố gắng để không òa khóc, dù mắt đã ngấn nước, cũng phải bật cười.

"Chà chà, Go Na Eun! Cậu vừa cười vừa khóc, không hiểu là thần kinh có vấn đề gì đây?"

Suk Dac và Jun Young mải trêu chọc người khác, vô ý làm đổ luôn hàng domino mình vừa xếp xong.

"Ôi! Thôi xong!"

Giờ ăn trưa, Na Eun cảm thấy không ngon miệng, có lẽ là vì chuyện xếp domino ban sáng. Ngồi trước đĩa cơm cà ri mà thường ngày cô bé thích nhất, Na Eun chỉ uể oải gắp vài miếng bỏ vào miệng.

“Chị sao thế, món ăn không ngon à?”

“Tại sao chị làm việc gì cũng hỏng? Ngay từ đầu đã biết thế, chị vốn không muốn đến đây tham gia cái trại hè này rồi!”

“Không phải chỉ có chị làm không tốt đâu, ban nãy em nhìn thấy rất nhiều bạn không thể xếp domino thành công ngay từ lần đầu tiên. Mọi người đều thông cảm cho nhau, chẳng ai cãi cọ lẫn nhau, chỉ có chị Eun Ha là quá đáng thôi. Theo em, chắc là chị ấy vẫn đang bực mình chuyện hôm qua bị anh Dong Ju từ chối, nên dễ cáu giận đấy thôi!”

Jung Yeon nhẹ nhàng an ủi.

Từ tối hôm qua, trong đầu Na Eun luôn nghĩ đến Eun Ha. Mặc dù trước đám đông Eun Ha vẫn cư xử như thể không có chuyện gì xảy ra, nhưng khi vừa về đến phòng, Eun Ha bắt đầu òa lên khóc. Các bạn an ủi thế nào cũng không được. Trong lúc tất cả đi xem phim, Eun Ha một mình trốn trong phòng, không muốn gặp ai, cũng không muốn làm gì cả.

“Có phải ở trường Dong Ju đã thích ai rồi không?”

Cuộn tròn người trong chăn, Eun Ha khẽ hỏi Na Eun lúc trước khi đi ngủ.

“Hình như là... chưa có thì phải!”

Na Eun nói những gì mình biết.

“Vậy thì tại sao? Tại sao lại dám chê một cô gái bao nhiêu người mê như tớ? Rốt cuộc là cậu ấy đang thầm thích ai nhỉ?” Eun Ha không chịu chấp nhận sự thật.

“Vẫn còn buồn chuyện xếp domino hay sao đấy?”

Dong Ju vui vẻ ngồi vào chiếc ghế trước mặt Na Eun.

“Có chuyện gì đâu, cậu đừng để trong lòng mãi như thế! Ai cũng như nhau cả, đều phải xếp đi xếp lại rất nhiều lần.”

“Hừm, ngay từ đầu mình đã không muốn đến đây rồi. Kết quả là hiện giờ mọi việc tồi tệ hệt như những gì mình tưởng tượng! Chán ơi là chán!”

Na Eun bỏ chiếc thìa trên tay xuống, lẩm bẩm.

“Chỉ là một lỗi nho nhỏ, cậu việc gì phải quá nghiêm trọng đến thế? Tất cả mọi người, không ai là chưa từng phạm lỗi. Nếu không hề mắc lỗi thì họa chăng chỉ có thần tiên, chứ đâu phải là người thường nữa? Người ta thường nói con người trưởng thành lên từ những thất bại. Ban nãy khi những quân domino của cậu bị đổ, chắc hẳn cậu đã tự nhủ với bản thân rằng từ giờ mình cần phải cẩn thận hơn, tập trung hơn. Cậu tưởng bài học đó tự nhiên mà có được hay sao? Thất bại mặc dù khiến chúng ta buồn nhưng cũng có giá trị riêng của nó đấy chứ.”

“Nhưng... dù sao thì... Tớ nghĩ cậu chắc chẳng bao giờ buồn phiền đâu nhỉ? Cậu làm việc gì cũng giỏi, tính tình lại lạc quan nữa.”

“Đâu có!”

Nghe Na Eun nói vậy, Dong Ju chỉ biết cười ngượng nghịu.

“Thôi, mau ăn đi, ăn đi nào! Cơm vào bụng rồi mới là của mình. Buổi chiều còn nhiều trò chơi lắm, cậu phải ăn thật no mới được! Nào, cố lên!”

Phải rồi! Việc mắc lỗi là khó tránh! Từ giờ trở đi mình sẽ cẩn thận hơn, không gây rắc rối cho người khác nữa.

Lúc này Na Eun mới cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, cô bé cầm thìa và đũa lên, bắt đầu ăn.

“Ai muốn đá bóng thì lát nữa tập trung ở sân vận động nhé!”

“Tớ đi trước đây! Các cậu ăn ngon miệng! Này, chờ tớ với, tớ cũng tham gia!”

Nghe thông báo tập hợp đội bóng, Dong Ju vội vàng chạy ra khỏi cửa.

“Đội trưởng Dong Ju đúng là một người toàn diện, chị thấy vậy không? Nếu được anh ấy thường xuyên ở bên cạnh an ủi lúc em buồn, động viên em làm tốt, thì dù bất cứ việc gì, em tin là em cũng sẽ làm được!”

Jung Yeon nhìn theo bóng Dong Ju, khẽ lên tiếng như thể nói với chính mình.

“Đúng vậy!”

Na Eun gật đầu đồng tình với Jung Yeon.

“Hóa ra là thế! Cậu ấy chính là người mà Dong Ju thích ư?”

Eun Ha, Kim Yooh Ah và Hyun Ju đã đứng sau lưng Na Eun từ lúc nào, cao giọng với vẻ khinh thường.

“Các cậu có thấy ai đó là đồ giả tạo không? Lúc nào cũng ra vẻ yếu đuối, đáng thương, hóa ra tất cả là dối trá! Hừ!”

“Các cậu đừng nói thế! Nếu hiểu lầm người ta thì không hay đâu!”

Eun Ha giả vờ trách móc Kim Yooh Ah và Hyun Ju.

“Việc này có lẽ cần phải để người trong cuộc chính miệng nói ra nhỉ? Như thế chúng ta mới biết rõ được!”

“Tại sao các cậu lại nói tớ như vậy?”

Na Eun e dè lên tiếng.

"Được, để cho cậu tự nói đấy! Cậu không thích Dong Ju chứ?"

"Hừ, rõ ràng là thấy đội trưởng Dong Ju thân thiết với chị Na Eun, các chị ghen tức nên đến gây sự phải không?" Jung Yeon lên tiếng bảo vệ Na Eun.

"Này đồ con nít kia, tránh ra mau! Các chị đây không rảnh để nói chuyện với em nhé! Go Na Eun, hãy nói đi. Đúng hay không?"

Eun Ha lạnh lùng hỏi.

Giống như thể bí mật được giấu kín ở sâu thẳm trong lòng bị người khác nhìn thấy, Na Eun bối rối đến nỗi tim đập thình thịch.

"Đâu có, thật sự là không có mà!"

"Cái gì mà không có? Để Dong Ju chú ý đến mình, cậu cố giả vờ yếu đuối, khóc lóc đáng thương, ra vẻ cái gì cũng không biết. Cậu diễn kịch giỏi thật đấy!" Hyun Ju tức giận nói.

"Tớ đâu có, tớ đâu có giả vờ!"

Na Eun cảm thấy thật oan ức, suýt chút nữa thì bật khóc.

"Ôi chao, thật lắm chuyện! Kể cả nếu có thì đã sao nào? Các chị hâm mộ người ta như thế thì tự đi mà nghĩ cách gây sự chú ý đi!"

"Này nhóc con, yên lặng một chút không được à?"

Kim Yooh Ah giơ tay cốc đầu Jung Yeon một cái.

"Ui da! Sao chị lại vô cớ cốc đầu người ta thế? Hừ, mà dù có thích thật thì các chị định làm gì? Chẳng nhẽ anh Dong Ju thuộc quyền sở hữu của các chị, người khác không ai được động vào chắc?"

Jung Yeon xoa xoa đầu, nhưng vẫn không chịu ngừng lầm bầm.

"Thật là không có ư? Go Na Eun, cậu chắc chắn là không thích Dong Ju chứ?"

Nghe Eun Ha hỏi như thế, Na Eun chỉ còn biết gật đầu.

"Được, tớ tạm thời tin cậu. Có điều cậu cũng phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình đấy nhé. Cậu hiểu không?"

Eun Ha cố ý bắt ép Na Eun, rồi quay lưng bỏ đi.

Khi Eun Ha đã đi khỏi, Na Eun mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa vứt được hòn đá lớn đè nặng trong lòng.

Chiều tối, cuộc thi đố vui diễn ra suốt từ đầu giờ chiều đã gần đến hồi kết thúc. Không ai muốn bỏ lỡ bất cứ câu hỏi nào nên đều dỏng tai chăm chú lắng nghe.

“Tiếp theo là câu hỏi về danh nhân.”

Bọn trẻ nhìn cô giáo với ánh mắt đầy háo hức.

“Đây là một nhà vật lý học nổi tiếng thế giới. Hồi nhỏ, vào một ngày nọ, khi ông đang ngồi bên bàn học để viết ra những suy nghĩ của mình về vũ trụ thì bỗng dưng ngất xỉu, từ đó trở đi ông luôn phải ngồi trên xe lăn. Ông mắc phải căn bệnh xơ cứng teo cơ một bên, tuy nhiên ông không hề tuyệt vọng, vẫn không ngừng học tập và nghiên cứu, sau này phát minh ra sự tồn tại của hố đen bức xạ, làm chấn động toàn thế giới. Ông đã chứng minh với tất cả mọi người rằng, mặc dù không thể vận động bình thường, nhưng chẳng khó khăn nào có thể ngăn cản ông thực hiện ước mơ của mình. Vậy đó là ai?”

Bọn trẻ chụm đầu vào nhau, say sưa bàn tán, thảo luận để tìm câu trả lời. Đội của Na Eun cũng vậy.

“À! Nhà khoa học ấy đeo kính, cổ bị vẹo sang một bên. Nhưng tớ không nhớ nổi tên ông ấy là gì! Haw...Haw gì đó!”

“Ừ! Tớ nhớ rằng tên ông ấy bắt đầu là Haw...!”

Na Eun cũng thấy sốt ruột vì không nhớ được đầy đủ tên của nhà vật lý học đó.

“Đúng là một lũ ngốc, ông ấy là Stephen Hawking!”

Eun Ha ngao ngán nói.

“À đúng rồi! Chính là Stephen Hawking!”

Dong Ju viết thật to đáp án của Eun Ha lên tấm bảng của đội.

“Ha ha, nếu lần này trả lời đúng, chúng ta sẽ bằng điểm với đội một, phải không nhỉ?”

“Đương nhiên rồi! Hy vọng là đội một trả lời sai!”

“Chắc chắn đội đấy không thể trả lời đúng được. Hi hi, đội chúng ta nhất định sẽ thắng!”

“Được rồi, các em đã có đáp án chưa nào?”

Tất cả cùng giơ đáp án lên, gương mặt tràn đầy tự tin.

“Đáp án đúng là... Edison ư?... Không phải! Đó là Stephen Hawking!”

“Oaa! Đúng rồi! Chỉ có mỗi đội chúng ta trả lời đúng!”

Tất cả các thành viên của đội ba, bao gồm cả Na Eun, đều sung sướng nhảy cẫng lên.

"Hiện tại, đội một và đội ba có số điểm bằng nhau và đều đang dẫn đầu. Vậy thì câu hỏi tiếp theo sẽ quyết định đội nào giành chiến thắng!"

"Cô mau đọc câu hỏi tiếp theo đi cô! Câu lịch sử! Câu lịch sử đi ạ!"

Bọn trẻ đồng thanh thúc giục.

"Được thôi! Câu hỏi cuối cùng! Thời Triều Tiên, khi hoàng đế Joseon Yeongjo tuyển chọn hoàng hậu có đặt ra câu hỏi rằng: Trên thế giới, món ăn nào ngon nhất và loài hoa nào đẹp nhất? Câu hỏi của cô là: ngày hôm đó hoàng hậu Jung Soon, người được chọn, đã trả lời như thế nào?"

"A! Câu này tớ biết đáp án!"

Không cần bàn bạc với các bạn, Eun Ha lập tức giật lấy cây bút trên tay Dong Ju rồi viết đáp án lên bảng.

Muối & hoa mẫu đơn

"Này, cậu có chắc không? Lần này nếu trả lời sai là chúng ta sẽ không giành giải nhất đâu đấy!"

Jun Young lo lắng hỏi.

"Tớ chắc chắn luôn! Tớ đã từng đọc câu chuyện này trong một cuốn sách mà!"

Không phải vậy!

Na Eun không đồng ý với câu trả lời của Eun Ha. Muối là đúng, nhưng loài hoa hoàng hậu Jung Soon cho là đẹp nhất không phải là hoa mẫu đơn, mà là hoa gạo. Sở dĩ Na Eun nhớ rõ điều này là vì khi đọc truyện, do không biết hoa gạo là hoa gì nên Na Eun đã phải đi hỏi mẹ và được mẹ giải thích rất cặn kẽ.

"Tớ nghĩ phải là hoa gạo mới đúng..."

Na Eun khẽ nói.

"Cậu nói gì cơ? Hoa gạo ư?" Dong Ju đứng bên cạnh nghe thấy thế liền hỏi.

Na Eun gật gật đầu.

"Eun Ha này, Na Eun nói đó là hoa gạo. Cậu có tự tin với đáp án của mình không?"

"Hả?" Eun Ha chau mày, tỏ rõ vẻ khó chịu.

"Go Na Eun! Cậu chắc chắn là hoa gạo chứ?"

Na Eun bỗng đỏ bừng mặt. Nhưng lần này không do dự quá lâu, Na Eun khẳng định đáp án của mình.

“Chắc chắn là cậu nhớ nhầm! Tớ đã từng xem trong một chương trình trên ti vi mà! Cậu nghe điều đó từ đâu? Nói ra thử coi!”

Sự tự tin của Eun Ha khiến Na Eun trở nên e dè, không dám nói câu nào.

“Cậu thử nhớ kĩ lại xem, Na Eun. Cậu biết câu trả lời từ đâu, có phải từ một cuốn sách không?”

Dong Ju thúc giục Na Eun. Nhưng cố bé vẫn lặng yên không nói, nên Dong Ju đành quay sang bàn bạc với các bạn khác.

“Theo tớ, có thể là vì hoa gạo được trồng nhiều hơn, thân thuộc hơn hoa mẫu đơn, nên hoàng đế thích hoa gạo hơn chăng? Ý kiến mọi người thế nào?”

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều nghe theo câu trả lời đầy tự tin của Eun Ha.

“Có lẽ là tớ nhớ nhầm!”

Na Eun rụt rè nói.

“Hừ, đã không biết thì đừng cố giả vờ là mình tài giỏi!”

Hyun Ju tỏ vẻ khó chịu.

Eun Ha khẽ nhếch mép cười. Rồi không chần chừ thêm nữa, cô bé giơ cao đáp án do chính mình viết lên.

“Ơ, đội một viết là hoa gạo kìa!”

“Nếu đáp án đúng là hoa gạo thì làm thế nào?”

“Đáp án của tớ chắc chắn không thể sai được!”

Cho đến phút chót, Eun Ha vẫn hoàn toàn tin tưởng vào suy đoán của mình.

“Đáp án đúng là...”

Cô giáo dừng lại giữa chừng khiến ai nấy đều hồi hộp nín thở, chờ đợi cô công bố đáp án.

“Đáp án là muối và hoa gạo! Đội một đã trả lời đúng!”

Các thành viên của đội một sung sướng ôm chầm lấy nhau. Trong khi đó không khí ở đội ba hoàn toàn trái ngược. Ai nấy đều thở dài buồn bã, thất vọng nhìn nhau.

“Ôi, thật là chán! Thế mà cậu nói là không thể sai được! Eun Ha, rút cuộc là cậu có nhớ nhầm không?”

Jun Young là người đầu tiên trách Eun Ha.

Thực ra, Na Eun rất vui vì câu trả lời của mình đã đúng, nhưng đồng thời cô bé cũng cảm thấy hơi khó xử.

“Go Na Eun, nếu biết chắc đáp án của mình là đúng thì dù có ai phản đối, cậu cũng phải kiên quyết giữ đến cùng chứ!”

Eun Ha lạnh lùng nói.

Hãy đứng thẳng, ngẩng cao đầu!

Con người khi mất đi ý chí thường cảm thấy đôi vai mình rã rời đến không còn sức lực, bản thân trở nên rụt rè, thiếu tự tin.

Những lúc như thế, phải luôn ghi nhớ câu nói này để tự động viên mình: “Hãy đứng thẳng, ngẩng cao đầu!”

Dáng đứng như thế giúp tâm trạng thoải mái, vui vẻ hơn, tự nhiên trong lòng cũng thấy tràn đầy tự tin.

Bố mẹ ơi, khi thấy chúng con e dè lo lắng, hãy nói với chúng con câu nói này nhé!

Xin khích lệ chúng con rằng: “Hãy đứng thẳng, ngẩng cao đầu!”

7. Buổi tối kinh hoàng

Na Eun vô cùng sợ hãi, luống cuống mò mẫm tìm lối ra, nhưng không hiểu sao không thể mở được cửa. Cô bé thấy tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, tưởng như sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

"Chắp tay!"

Theo khẩu lệnh của cô giáo hướng dẫn, Na Eun để hai tay vuông góc với nhau rồi đặt trước bụng, ở độ cao ngang rốn.

"Cúi chào! Cô đã nói với các em khi cúi chào thì tay nào ở bên trên nhỉ?"

Na Eun bỗng đỏ mặt, bởi vì hình như ánh mắt của cô đang hướng về phía mình. Có phải mình lại làm sai điều gì chăng? Na Eun vội vàng nhìn xuống kiểm tra tay mình. Tay phải đặt bên trên tay trái, không sai. Na Eun liếc sang bên cạnh, hóa ra cô đang giúp Jung Yeon sửa lại cho đúng cách chắp tay.

"Các em nhớ nhé! Rằng tay phải ở bên trên tay trái, rõ chưa nào?"

"Vâng ạ!"

"Được rồi, sau đây hãy nghe khẩu lệnh của cô, cô hô 'một' thì đưa chân trái ra sau, hô 'hai' thì quỳ gối và cúi người xuống. Tốt lắm, cúi chào. Chú ý không được chạm đất đâu đấy, một, hai!"

Na Eun lễ phép cúi chào đúng như lời cô giáo dạy.

"Chân trái đứng lên trước, sau đó đặt tay ở ngang rốn và cúi chào. Tốt lắm!"

Na Eun thở phào nhẹ nhõm.

"Các em đều làm rất tốt, đặc biệt là Na Eun, trông em cung kính và lễ phép như một cô dâu vậy! Sau này lớn lên, khi đi lấy chồng, chắc chắn gia đình nhà chồng sẽ rất yêu thương em! Đến lúc đó đừng quên công lao của cô giáo này đấy, biết không?"

Lời khen ngợi bất ngờ của cô giáo khiến Na Eun đỏ mặt ngượng ngùng, miệng nở nụ cười rạng rỡ. Jung Yeon đứng bên cạnh cũng cười rất tươi, giơ ngón tay cái lên tỏ ý đồng tình.

Sau bữa tối là buổi tập luyện một loạt các lễ nghi truyền thống, Na Eun cảm giác như thể lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi thư giãn. Mỗi khi học một động tác mới như cúi chào,

pha trà, nói chuyện điện thoại... Na Eun đều rất căng thẳng. Tuy nhiên, cô bé đã nhận được nhiều lời khen của cô giáo. Đó chính là động lực lớn khiến Na Eun muốn thể hiện tốt hơn nữa. Tâm trạng của Na Eun như một quả bóng, cứ căng dần căng dần lên, tưởng như sắp bay bổng lên trời cao.

Nếu mẹ thấy mình thế này, chắc mẹ sẽ rất vui! Còn Dong Ju, hẳn là cậu ấy cũng sẽ vui lây với mình?

Na Eun thấy thật đáng tiếc vì Dong Ju không có mặt ở đây để chứng kiến cảnh cô bé được cô giáo khen ngợi. Chỉ tại cô giáo tách lớp học lễ nghi dành cho con trai và con gái riêng ra.

"Nào các em! Sau khi kết thúc khóa học này trở về nhà, các em hãy từ bỏ những thói quen cũ. Khi chào hỏi bố mẹ thì đừng đứng thẳng người nữa, cũng đừng chỉ gật đầu thay cho lời nói, hãy nhớ những gì hôm nay học được, đầu tiên là chắp tay, sau đó lễ phép cúi chào như một cô dâu ngoan ngoãn, hiểu không? Từ khi các em được sinh ra cho đến ngày hôm nay, bố mẹ đã hết lòng nuôi nấng chăm sóc, các em đã bao giờ thể hiện lòng biết ơn đối với bố mẹ hay chưa? Đừng quên 'học đi đôi với hành' nhé! Và nhớ thực hiện điều đó với tất cả lòng chân thành. Báo hiếu không phải là việc gì quá to tát, mà chính là những hành động nhỏ nhặt thường ngày, các em ạ!"

Say sưa nói chuyện về đạo hiếu, cô giáo quên mất cả thời gian.

"Vậy thì trước khi kết thúc buổi học, chúng ta sẽ cùng tập cúi chào một lần nữa nhé! Lát nữa sau khi về phòng, mỗi em hãy viết một lá thư gửi bố mẹ mình rồi nộp cho cô, được không nào?"

Về đến phòng, Yooh Ah và Ji Won vừa xoa đôi chân tê mỏi của mình, vừa không ngớt kêu ca.

"Thật may mắn vì chúng mình không sinh ra vào thời phong kiến!"

"Đúng thế! Khi gặp người khác chỉ cần gật đầu chào là được rồi, lại còn bắt cúi đầu nữa làm gì?... Hừm!"

"Nhưng em nghĩ nếu về đến nhà, chúng ta chào mẹ theo cách này, chắc mẹ sẽ vui lắm!"

Jung Yeon khẽ nói.

"Này, nhóc con, có thể yên lặng một lúc được không?"

"Lúc nào cũng gọi người ta là nhóc con này, nhóc con nọ. Thực ra em cũng chỉ ít hơn các chị hai tuổi chứ mấy... Hứ!"

"Ừ nhỉ! Jung Yeon nói đúng! Hôm nay học được rất nhiều nghi lễ truyền thống, năm nay đi chúc tết, nếu bọn mình cúi chào ông bà như thế, chắc chắn ông bà sẽ rất hài lòng. Chị nghĩ có khi năm nay còn nhận được nhiều tiền mừng tuổi hơn năm ngoái ấy chứ!"

“Go Na Eun! Cậu đừng tưởng rằng hôm nay một mình cậu được cô khen ngợi thì đã là giỏi nhé!”

Eun Ha bĩu môi châm chọc.

“Tớ không có ý đó mà!”

“Lúc nào cũng chỉ biết kêu không phải, không phải. Chuyện với Seo Dong Ju cũng vậy, trước mặt người khác thì luôn tỏ ra ngây thơ vô tội. Cậu ta đúng là cái đồ cáo giả thỏ non rồi! Bọn mình không thèm chấp!”

Eun Ha lạnh lùng quay người bỏ đi. Yoo Ji Won cũng đi theo. Trong phút chốc, căn phòng rơi vào tĩnh lặng.

Na Eun cắn chặt môi, lau khô nước mắt trên hai má rồi cầm bút viết thư gửi bố mẹ.

Mẹ thân yêu,

Con đã tham gia trại hè được bốn ngày rồi.

Hôm nay chúng con được học lễ nghi.

Cô giáo khen tư thế cúi chào của con là đúng nhất đấy ạ.

Về đến nhà, con gái sẽ biểu diễn cho bố mẹ xem.

Con ở đây với các bạn rất vui.

Viết đến đây, Na Eun dừng bút, những giọt nước mắt lã chã rơi xuống.

Jung Yeon lặng lẽ rút một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng đặt vào tay Na Eun.

Sau khi mọi người đã viết xong thư, Eun Ha có nhiệm vụ thu tất cả những lá thư lại để nộp cho cô giáo. Vừa về đến phòng, Eun Ha liền nói với Jung Yeon:

“Jung Yeon, cô giáo gọi em đến phòng giáo vụ đấy!”

“Có việc gì à?”

Jung Yeon ngạc nhiên hỏi.

“Thấy cô bảo hình như mẹ em gửi đồ gì đó cho em!”

“Thật không?”

Nghe đến mẹ, mặt Jung Yeon bỗng rạng rỡ hẳn lên, cô bé vội vàng xỏ chân vào đôi giày thể thao rồi chạy đi.

"Cả Go Na Eun nữa! Cô giáo bảo cậu đến phòng tư liệu ở tầng ba đấy."

"Hả? Tại sao lại bắt tớ lên tầng ba?"

"Chắc cô tìm cậu có việc gì đó!"

"Ừ, tớ biết rồi."

Giờ này hành lang đã lên đèn. Tiếng nói chuyện rì rầm từ các căn phòng lọt ra qua những ô cửa sổ đã đóng kín. Một số phòng hình như còn đang chơi trò gì đó, vì thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng cười đùa ríu rít.

Ước gì phòng mình cũng thoải mái vui vẻ như thế thì tốt biết mấy!

Khác với tầng hai, tầng ba tối om om, chỉ có chút ánh sáng le lói từ phòng tư liệu ở tận cuối hàng lang.

Na Eun không dám tiến về phía trước. Bóng tối bao trùm khắp nơi khiến Na Eun cảm tưởng như ma quỷ có thể xuất hiện ở bất cứ ngóc ngách nào.

Tại sao cô giáo lại hẹn mình tới chỗ tối tăm này nhỉ?

Na Eun do dự hồi lâu, rồi cố gắng lấy hết dũng khí, đi như chạy đến phòng tư liệu. Tiếng bước chân của cô bé vang từ đầu này đến đầu kia của dãy hành lang.

Na Eun hốt hoảng đến mức quên mất phép lịch sự là phải gõ cửa, cứ thế xông vào phòng và đóng sầm cửa lại, vì chỉ sợ đột nhiên có cái gì đó sẽ giữ chặt lấy chân mình. Trong phòng không một bóng người. Chỉ có ánh đèn hiu hắt chiếu rọi vào không gian vắng lặng.

Mình đến sớm ư?

Na Eun nghi ngờ nhìn quanh bốn phía.

Phòng tư liệu chất đầy những giáo cụ phục vụ cho các tiết học của trại hè. Ngoài ra, do trước đây từng là phòng thí nghiệm nên ở một góc phòng còn bày rất nhiều dụng cụ thí nghiệm, những lọ thủy tinh đựng mẫu hình giải phẫu của ếch và một số loài cá. Góc trong cùng có một mô hình giải phẫu người cao quá đầu Na Eun, chỉ toàn xương là xương, trông rợn hết cả tóc gáy.

"Bụp!"

Bỗng nhiên đèn trên trần nhà vụt tắt, căn phòng chìm trong bóng đen dày đặc đến lạnh người. Na Eun quá hoảng sợ, cuống cuồng mò mẫm tìm lối ra, nhưng chẳng hiểu sao cô bé không thể mở được cửa. Tim cô bé đập thình thịch trong lồng ngực, tưởng như sắp nhảy bổ ra ngoài.

"Giúp mở cửa với! Có ai ngoài đó không?"

Na Eun hốt hoảng cố đẩy cánh cửa bằng tất cả sức lực của mình, nhưng bên ngoài vẫn hoàn toàn tĩnh lặng.

"Cô ơi! Cô!"

Một lúc lâu sau, Na Eun nghe thấy có tiếng bước chân đang tới gần, ngày càng rõ.

"Cô ở ngoài đó phải không ạ? Cô ơi!"

Không ai trả lời, chỉ có tiếng bước chân trên sàn gỗ vang lên đều đặn, dường như ai đó đã đến rất gần. Na Eun tìm mọi cách để nhìn ra ngoài qua ô cửa kính mờ mờ, thấy đầu kia của hành lang có một thứ gì đó phát ra ánh sáng trăng trắng đang bay lơ lửng. Bỗng nhiên, Na Eun nhớ tới câu chuyện mình nghe được trong giờ ăn tối.

"Các cậu đã biết gì chưa? Tầng ba của tòa nhà này cứ tối đến là có ma đấy! Nghe nói trước khi ngôi trường bị bỏ hoang, có một bạn học sinh lớp bốn bị ngã từ cửa sổ phòng tư liệu xuống đất, người ta đồn là hồn ma của bạn ấy không chịu rời đi mà cứ quanh quẩn ở đó!"

Giây phút đó, Na Eun thấy lạnh toát từ đầu đến chân, cơ thể không ngừng run rẩy.

"Không thể nào!"

Na Eun ngồi quỳ bên cánh cửa, thầm cầu mong những đốm lửa đáng sợ ngoài kia mau mau biến mất. Bỗng dưng tiếng bước chân dừng lại trước cửa, Na Eun sợ toát mồ hôi, cổ họng khô khốc.

Ánh lửa bên ngoài như từ ô cửa kính dòm vào bên trong nhìn Na Eun.

Thượng đế, Phật tổ, ngài Khổng Tử, Mạnh Tử ơi, mẹ ơi, về nhà nhất định con sẽ chăm ngoan hơn. Con sẽ không dám không nghe lời nữa, xin hãy phù hộ cho con sống sót ra khỏi đây ạ!

Toàn thân Na Eun run lẩy bẩy, cô bé chắp hai tay vào nhau, luôn miệng cầu khấn. Nhưng dù Na Eun có khẩn thiết bao nhiêu, tay nắm cửa vẫn khẽ xoay, và cánh cửa vẫn mở ra. Khi ánh sáng kì dị chiếu vào bên trong phòng tư liệu, Na Eun sợ hãi hét lên rồi ngất lịm.

"Em gì ơi, mau tỉnh lại đi! Em sao vậy? Mau tỉnh lại!"

Có ai đó vỗ nhẹ lên má Na Eun. Cô bé cố gắng he hé mắt nhìn, hóa ra là thầy dạy thể dục đang ở trước mặt mình.

"Em tỉnh rồi à? Không sao chứ?"

Na Eun vội vàng ngồi dậy nhìn xung quanh.

"Muộn thế này mà em còn vào đây một mình làm gì? Em cũng bạo gan ra phết nhỉ! Em thấy trong người thế nào rồi?"

“Dạ, cô giáo phụ trách hẹn em đến đây... Có người nói với em rằng cô muốn tìm em. Là bạn Eun Ha... Eun Ha nói thế...”

“Trời đất! Cô giáo của các em vẫn ở trong phòng giáo vụ dưới tầng một suốt đấy thôi! Chắc là em nghe nhầm rồi chạy lên tận đây phải không?”

“Đúng là Eun Ha nói với em mà...”

“Chúng ta mau đi xuống thôi. Ở đây thêm chút nữa dễ bị cảm lạnh lắm!”

Thầy thể dục nhấc một thùng giấy rồi đi về cuối phòng, Na Eun nghe tiếng bước chân lộp cộp và nhìn thấy hai cái tai nghe điện thoại màu trắng vắt trên vai thầy!

“Chị Na Eun, chị đi đâu đấy? Em tìm chị mãi!”

Na Eun vừa vào đến cửa thì đã thấy Jung Yeon chạy lại với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Đúng vậy, ban nãy sao tự dưng lại lẳng lặng bỏ đi đâu một mình đến tận bây giờ mới về?”

“Chắc không phải tranh thủ buổi tối lẻn đi hẹn hò với Dong Ju chứ?”

Nghe Kim Yooh Ah nói vậy, Yoo Ji Won và Eun Ha ngồi bên cạnh cùng phá lên cười.

“Này Eun Ha! Rõ ràng chính cậu đã nói cô giáo ở phòng tư liệu trên tầng ba!”

Na Eun không ngăn nổi những giọt nước mắt đang tuôn trào, giận dữ nhìn Eun Ha.

“Vậy ư? Khi nào nhỉ? Ban nãy tớ chỉ nói là cô giáo tìm Jung Yeon thôi cơ mà!”

“Rốt cuộc cậu đang nói gì, tớ nghe không hiểu? Eun Ha đâu có nói vậy! Hơn nữa, ai chả biết trên tầng ba có ma? Cậu có bị điên không mà lên đó? Bỗng dưng lẳng lặng đi như thế, liệu có phải bị ma tới dẫn đi không?”

Yoo Ji Won và Kim Yooh Ah giả vờ như không hay biết chuyện.

“Chị, bọn họ nói gì thế? Chị vừa lên tầng ba à? Căn phòng tư liệu đó?”

Jung Yeon tỏ ra lo lắng.

“Thôi, không nói chuyện vớ vẩn đó nữa. Ngày mai có buổi dã ngoại, chắc sẽ rất mệt đấy, chúng ta mau ngủ thôi!”

Nói rồi, Eun Ha mở tủ lấy chăn gối để chuẩn bị giường ngủ.

“À này Go Na Eun, có thư bố mẹ cậu gửi cho cậu! Tớ để bên cạnh máy điện thoại ấy!”

Na Eun lau những giọt nước mắt còn vương trên má rồi mở thư ra đọc.

Con gái của mẹ,

Mọi chuyện tốt đẹp cả chứ?

Mặc dù rất lo lắng, mẹ vẫn quyết để con tham gia trại hè, mẹ xin lỗi con.

Tuy nhiên, mẹ tin rằng Na Eun nhà ta sẽ có thể làm tốt mọi chuyện. Mẹ thực sự rất tin tưởng con.

Có thể con đang phải chịu không ít vất vả, mệt nhọc, nhưng mẹ chắc rằng con gái của mẹ khi trở về nhà sẽ tràn đầy tự tin.

Vì thế, đừng khóc nhé, cố lên nào!

Bố mẹ và Cookie đều đang hết lòng cổ vũ con!

Bố mẹ yêu con, Na Eun!

Không phải tất cả mọi việc đều luôn thuận lợi!

Khi con phải đối mặt với những khó khăn thử thách, hay khi con gặp điều không may khiến tinh thần suy sụp, xin mẹ hãy động viên con bằng câu nói đó.

Hãy nói với chúng con rằng, những điều bất lợi và thất bại luôn có thể xảy ra bất cứ lúc nào và với bất kì ai.

Hãy khích lệ chúng con, để chúng con không cảm thấy rằng thất bại là nỗi buồn của riêng mình.

Và như thế, chúng con sẽ nhanh chóng tìm lại được sự tự tin của chính mình, mẹ ạ!

8. Nhiệm vụ cao cả

Nhưng mà Jung Yeon có lẽ phải ở lại đây, chân em ấy như thế mà đi bộ thì biết đến bao giờ mới tới nơi? Đợi khi về chúng ta sẽ nhờ cô giáo quay lại đón Jung Yeon, nếu không, đừng mong về kịp trước khi trời tối.

Sau bữa tối, cô giáo dẫn các học sinh đội ba tới một vùng rừng núi xa lạ. Gió lạnh lẽo thổi qua những ngọn cây khô héo, lũ chim đậu trên cành cây cao mải miết cất tiếng kêu, có vẻ như chúng không hào hứng chào đón các vị khách mới cho lắm.

Cả nhóm cùng tiến về phía trước, đi được một đoạn, khi đến chỗ cắm một lá cờ xanh, cô giáo dừng bước.

"Được rồi, đây chính là vị trí xuất phát. Bây giờ cô sẽ đưa cho các em một tấm bản đồ, các em có thể tìm thấy đích đến, hãy đặt đồ vật này ở lại đó. Cô mong rằng các em sẽ đoàn kết với nhau để cùng tìm đường, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao.

Cô giáo cẩn thận nhắc nhở những điều cần lưu ý.

"Á? Cô chỉ để lại một tấm bản đồ rồi bỏ chúng em mà đi hay sao?"

Eun Ha hốt hoảng nhìn cô giáo.

"Cô đã bố trí nhiều người ở đây để hỗ trợ các em khi cần, hãy yên tâm. Nhưng tốt nhất là đừng để chuyện gì xảy ra nhé! Cô hy vọng các em sẽ tự mình hoàn thành nhiệm vụ, trở về an toàn."

"Thưa cô, đó là cái gì thế ạ?"

Thấy cô giáo đưa cho Dong Ju một chiếc ba lô, Jung Yeon tò mò hỏi.

"Đây là vật vô cùng quan trọng, các em phải giữ nó hết sức cẩn thận, không được để những thứ bên trong bị xáo trộn, hiểu chưa?"

"Cô ơi, nhìn thấy chúng em một đi không trở lại, cô thấy thú vị lắm phải không ạ? Từ nãy đến giờ em cứ thấy cô tủm tỉm cười suốt, cô thật là đáng ghét!"

"Đâu có! Mặt cô sinh ra vốn đã mang vẻ tươi cười rồi mà!"

Cô giáo nói xong cũng không nhịn được mà bật cười.

Đúng lúc đó, Dong Ju ôm bụng rên rỉ vẻ đau đớn.

“Cậu sao vậy? Đau ở đâu?”

Na Eun nhìn kĩ gương mặt Dong Ju, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

“Ừ, một chút.” Dong Ju đau đến nỗi nói không nổi.

“Thưa cô! Bạn Dong Ju có vẻ như đang rất khó chịu ạ!”

Cô giáo vội vàng chạy tới.

“Đau ở đâu hả em, bên phải đúng không?”

Cô giáo ấn nhẹ lên bụng Dong Ju. Dong Ju đau quá kêu “á” một tiếng.

“Em thử đứng thẳng lên xem nào, có được không?”

Dong Ju cố gắng đứng thẳng lưng, nhưng lại lập tức lắc đầu, toàn thân như không còn chút sức lực, cậu ngồi bệt xuống đất.

“Xem ra tình hình không ổn rồi. Dong Ju cần được đưa khỏi đây, quay về trại nghỉ ngơi.”

Cô giáo đỡ Dong Ju dậy.

“Nhưng mà... Bọn em thì sao đây?”

“Đúng vậy, không có đội trưởng dẫn đường, làm sao chúng em đi được?”

Mọi người lo lắng nhìn cô giáo, rồi nhìn đội trưởng của mình.

“Chúng ta còn có đội phó Go Na Eun nữa cơ mà!”

Dong Ju cố gắng nén đau, nhoẻn cười với Na Eun.

“Go Na Eun, cậu có thể hoàn thành nhiệm vụ dẫn đoàn chứ?”

Na Eun thấy lòng nặng trịch. Lần trước làm lớp trưởng đã lĩnh đủ tủi hổ rồi, bây giờ lại còn bị bắt làm thay nhiệm vụ dẫn đoàn của đội trưởng nữa! Na Eun không dám nhận lời, cứ lắp ba lắp bắp không nói được gì. Dong Ju nhăn nhó kêu đau, tay ôm chặt lấy bụng và ngồi thụp xuống.

“Na Eun, nhờ cả vào em đấy! Em cứ mạnh dạn thử xem có được không? Cô thấy tình hình này phải đưa Dong Ju vào bệnh viện thôi. Các em cũng đừng nên ỷ lại cả vào Na Eun nhé! Nhớ là nếu xảy ra chuyện gì, tất cả phải đoàn kết với nhau, biết không?”

Cô giáo nghiêm túc nhắc nhở.

“Vâng.”

Giọng điệu trả lời đã bắt đầu mất đi nhiệt tình.

Dong Ju túm chặt tay cô giáo, cả người dựa vào cô để cô dắt xuống núi.

“Thật lắm chuyện, cái trò gì thế không biết? Tự dưng bắt một lũ trẻ con vào khu rừng tối tăm rậm rạp này, nhỡ mà lạc đường thì ai chịu trách nhiệm?”

“Tại sao cậu cứ nghĩ đến điều xấu thế hả? Nghĩ cách giải quyết có phải là hơn không?”

Bọn trẻ tranh cãi một hồi.

“Thôi nào, đội phó, bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Cậu dẫn đoàn đi!”

Eun Ha nhìn Na Eun bằng ánh mắt coi thường. Na Eun nhìn tấm bản đồ trên tay, chăm chú dán mắt vào vị trí ngôi nhà đã được đánh dấu sẵn.

“Theo tớ thì thế này... Nghe nói trong rừng trời tối sớm hơn, vì thế chúng ta cần khẩn trương hoàn thành nhiệm vụ, nếu không sẽ rất dễ bị lạc đường, không về kịp.”

“Ai mà chả biết điều đó? Chính vì thế bọn tớ mới hỏi cậu nên làm gì?” Eun Ha chế giễu.

“Ừ, tớ xin lỗi. Tớ chỉ muốn nói rằng chúng ta cần đoàn kết thôi. Trước hết chúng ta cần đến chỗ căn nhà được dánh dấu trên bản đồ. Trong số các bạn có ai biết nhìn bản đồ không?”

“Cái gì vậy? Hóa ra chẳng có tí năng lực nào cả, chỉ muốn người khác giúp mình hoàn thành nhiệm vụ, sau đó định một mình nhận công lao đấy hả?”

Eun Ha giận dữ nói, đoạn giật mạnh tấm bản đồ trên tay Na Eun.

“Cậu thiếu tự tin như thế thì chịu khó đi theo tớ! Người như cậu mà cũng đòi làm đội phó ư!”

“Chị Eun Ha, tại sao lúc nào chị cũng như thế? Sao lại có người thích làm khổ người khác thế nhỉ? Lần nào cũng vậy, chị Na Eun rõ ràng có thể làm tốt, chỉ vì nghe những lời của chị mà chị ấy mất tự tin, không biết phải làm gì!”

Jung Yeon thực sự khó chịu với Eun Ha.

“Cả chị Na Eun nữa, tại sao lúc nào chị cũng chỉ biết đứng yên nghe người ta mắng thế? Sao chị ngốc vậy!” Giọng Jung Yeon đã bắt đầu khản đi.

“Trời ơi, đám con gái thật là lắm chuyện! Mệt với mấy người quá! Chúng ta mau mau xuất phát đi thôi, kẻo sắp tối đến nơi rồi!”

Jun Young vừa nói vừa kéo sụp cái mũ xuống thấp hơn. Eun Ha chẳng buồn để ý đến thái độ của mọi người, cũng không hỏi ý kiến ai, cứ thế một mình tiến về phía trước.

“Go Na Eun, cậu chịu trách nhiệm cầm cái ba lô này và hãy ngoan ngoãn đi theo tớ!”

Eun Ha tự tin dẫn đầu, chân bước nhanh thoăn thoắt.

“Đi đường này có đúng không vậy?”

Suốt cả đường đi không ai nói năng gì, đến lúc này mọi người đã bắt đầu lo lắng, sốt ruột nhìn ngó xung quanh.

“Các cậu trật tự được không? Chỉ tại các cậu mà tớ không biết nên đi thế nào nữa đây. Hãy yên lặng và đi theo tớ!”

Eun Ha liên tục giơ bản đồ lên để tìm đường, còn miệng thì càu nhàu.

Cả đội khó khăn lắm mới ra khỏi vùng rừng núi âm u, thì lại đến một cánh đồng hoang vắng. Dù không đáng sợ như trong rừng, nhưng xung quanh cũng không thấy một bóng người. Bỗng Jun Young chỉ tay về phía trước và reo lên:

“A! Kia kìa! Chẳng phải là ngôi nhà được đánh dấu trên bản đồ đó sao?”

“Đúng rồi!”

Đứa nào đứa nấy tinh thần đang uể oải nghe thấy thế thì đều hào hứng trở lại, vội tranh nhau chạy về phía ngôi nhà.

“Á!”

Na Eun đang định chạy thì nghe thấy Jung Yeon hét lên một tiếng, cả người ngã sõng soài trên nền đất gồ ghề.

“Em có sao không?”

Na Eun đỡ Jung Yeon dậy.

“Á, chảy máu rồi! Hu hu... Em bị chảy máu rồi!”

Nhìn thấy cánh tay chảy máu, Jung Yeon hoảng sợ òa khóc. Lúc này, các bạn đang chạy ở phía trước cũng dừng bước quay đầu lại nhìn.

“Này, có chuyện gì thế?”

Hyun Ju đứng cách đó không xa cất tiếng hỏi.

“Jung Yeon bị ngã.” Na Eun trả lời.

“Ôi dào, con nhóc này sao lúc nào cũng gây phiền phức thế! Cậu lo liệu cho nó đi!”

Hyun Ju lạnh lùng quay đi. Eun Ha cũng chẳng hơn gì. Còn Suk Dac và Jun Young thì

đã chạy quá xa rồi.

“Không sao đâu, Jung Yeon. Hãy lau vết máu cho sạch, rồi chúng ta sẽ từ từ đi bộ đến đó, được không?”

Na Eun lấy chiếc khăn tay của mình ra, rồi giúp Jung Yeon băng bó vết thương. Nhưng vừa bước được một bước, Jung Yeon đã nhăn mặt đau đớn, rồi những giọt nước mắt lã chã rơi xuống.

“Đầu gối em đau lắm! Chị ơi, hình như em bị sái chân rồi!”

Na Eun bối rối không biết phải làm gì. Không nghĩ ra cách nào khác, cô bé quyết định cõng Jung Yeon. Thế nhưng Jung Yeon quá nặng, Na Eun thực sự cõng không nổi.

“Jung Yeon, chị cõng không nổi em rồi! Chị sẽ dìu em, cố gắng cất từng bước chầm chậm thôi, được không?”

Jung Yeon cũng hiểu rằng không còn cách nào khác, đành gật đầu đồng ý. Cứ thế, Na Eun đỡ Jung Yeon đi từng bước một, chậm chạp như thể chẳng bao giờ hai đứa có thể đến đích.

“Em xin lỗi chị. Chỉ tại em, chị mới...”

“Đừng nói những câu như vậy nữa. Nếu đổi lại là chị bị thế này, em có mặc kệ không?”

Na Eun bắt chước giọng điệu của người lớn để nhẹ trách Jung Yeon. Đúng lúc này, hai bạn nhìn thấy Jin Pyo từ xa đi tới.

“Đúng thật là! Cái con bé này chỉ biết gây rắc rối!”

“Hứ! Người ta đang đau muốn chết, anh quay lại chỉ để chê cười em thôi à?”

“Chỉ là vì anh lo em làm lỡ mất thời gian của cả nhóm nên quay lại đón thôi, được không hả?”

Trong lúc nói, mặt Jin Pyo đỏ ửng lên.

“Cảm ơn anh Jin Pyo!”

Khó khăn lắm mới đến được căn nhà đánh dấu trên bản đồ, trong nhà chỉ có một bà lão lưng còng, tóc bạc phơ quanh năm sống một mình. Bà ngồi trên một tấm phản gỗ phủ đầy ánh nắng để đợi những đứa trẻ đến. Mấy đứa đến trước đang ăn khoai nướng mà bà đã chuẩn bị sẵn.

“Ôi chao, các cháu vất vả quá! Có mệt không?”

Bà lão giơ bàn tay thô ráp của mình lên nắm lấy tay Na Eun và Jung Yeon.

“Bà ơi, chúng cháu gửi bà ạ!”

Na Eun nâng chiếc ba lô mà mình đã cẩn thận mang theo suốt dọc đường đưa cho bà lão.

“Ôi, cảm ơn các cháu! Nhờ có các cháu mà tối nay bà có món ngon để ăn rồi!”

Trong ba lô chứa đầy thức ăn.

Hóa ra nhiệm vụ lần này của các bạn nhỏ là mang những món ăn ngon đến biếu các ông lão, bà lão sống cô độc trong những ngôi nhà ở gần trại hè. Hoạt động này không chỉ rèn luyện tinh thần đoàn kết để cùng nhau tìm tới đích, mà còn giúp bọn trẻ cảm nhận được niềm hạnh phúc sau khi vượt qua khó khăn và đem lại niềm vui cho người khác. Đây là một trong những hoạt động ý nghĩa mà các thầy cô ở trại hè đã cố ý xây dựng nên.

Bà lão luôn miệng nói lời cảm ơn, rồi lấy ba củ khoai nướng thật to chia cho Na Eun, Jung Yeon và Jin Pyo.

“Giờ thì chúng ta về thế nào nhỉ? Bà ơi, từ đây phải đi như thế nào để có thể quay về trại của chúng cháu một cách nhanh nhất ạ?”

“Ta không thể nói được! Ta đã hứa với cô giáo là nhất định không được nói cho các cháu biết.”

“Bà ơi, bà đừng thế chứ! Chúng cháu mệt sắp chết

rồi đây!”

Mặc dù Hyun Ju đã dùng đến chiêu “ăn vạ”, nhưng bà lão vẫn chỉ lắc đầu, miệng nói “không biết”, “không biết”.

“Thôi được rồi, chúng ta đừng làm khó bà nữa, hãy tự tìm đường về thôi! Với lại, nếu bà nói cho chúng ta thì nhiệm vụ lần này còn gì là ý nghĩa nữa!”

Nghe Na Eun nói thế, Eun Ha đứng bên cạnh bĩu môi.

“Thật hết chịu nổi, lại bắt đầu tự cho mình là giỏi rồi đấy!”

“Ừ! Chúng ta đành phải dựa vào sức mình thôi! Nhưng mà Jung Yeon có lẽ phải ở lại đây, chân em ấy như thế mà đi bộ thì biết bao giờ mới đến nơi? Đợi khi về chúng ta sẽ nhờ cô giáo quay lại đón Jung Yeon, nếu không, đừng mong về kịp trước khi trời tối.”

“Em không chịu, em cũng muốn đi. Em muốn đi cùng mọi người cơ! Em sẽ không làm phiền mọi người đâu, xin đừng bỏ em ở lại đây lại một mình!”

Jung Yeon nghẹn ngào như thể sắp khóc.

“Tất cả chúng ta cùng nhau đi mới phải, sao có thể bỏ Jung Yeon lại đây được?”

“Thật à? Vậy cậu phụ trách việc đi cùng em ấy nhé! Chúng tớ không thể đi bằng với tốc độ của các cậu được! Cậu tự mà lo liệu! Hiểu không?”

Nói rồi, Eun Ha và Hyun Ju quay ngoắt người bước ra khỏi cửa. Suk Dac và Jun Young chần chừ một lát rồi cũng đi theo.

“Em xin lỗi!” Jung Yeon nhìn Na Eun với ánh mắt đầy cảm kích.

“Không sao đâu! Chúng ta xuất phát nhé!”

Na Eun tươi cười nhìn Jung Yeon và Jin Pyo. Jin Pyo ngại ngùng xoa xoa đầu, rồi cậu ta cũng gật đầu đồng ý.

Thế là Na Eun, Jung Yeon và cả Jin Pyo, ba đứa trẻ đồng thanh chào bà lão rồi khẩn trương lên đường, để theo kịp các bạn.

Chẳng mấy chốc mặt trời đã sắp khuất sau ngọn núi, ở phía trước, Eun Ha, Hyun Ju, Suk Dac và Jun Young hình như đang cãi nhau.

“Các cậu làm gì thế? Xảy ra chuyện gì à?”

Na Eun ngạc nhiên hỏi. Jun Young đến bên cạnh, trả lời:

“Hai người kia nhất định đòi đi theo đường cũ về trại. Nhưng làm sao mà tìm được đường đó cơ chứ?”

“Như thế là phạm luật! Cô giáo đưa chúng ta tấm bản đồ này chẳng lẽ lại không có ý gì sao?” Suk Dac cao giọng nói.

“Không phải! Rõ ràng con đường phân nhánh tại đây. Các cậu xem đi! Theo như bản đồ thì dù đi đường này hay đường kia cũng đều có thể quay về trại. Nhưng đi theo bản đồ rõ ràng là rất lâu. Chúng ta đâu có ngốc như thế? Hơn nữa, đi theo con đường núi ban nãy đi đương nhiên là sẽ đỡ mất thời gian hơn rồi!”

Eun Ha lý luận.

“Rốt cuộc phải nói bao nhiêu lần thì cậu mới hiểu? Nếu chỉ đơn giản như thế thì cô giáo đã chẳng đưa tấm bản đồ cho chúng ta làm gì!” Suk Dac tức giận giậm chân thình thịch.

“Trời đất ơi, những kẻ đầu óc ngu đần sẽ chỉ biết làm khổ đôi chân của mình thôi!”

“Suk Dac nói có lý đấy, với lại Jung Yeon làm sao có thể đi được đường núi? Tớ nghĩ là nên chọn đường kia, Eun Ha ạ!”

Bỏ ngoài tai ý kiến của Na Eun, Eun Ha vẫn bướng bỉnh không nghe.

“Tớ mặc kệ! Tớ sẽ đi đường này, các cậu thích đi đường nào thì tùy! Tớ chỉ muốn mau

mau về cho sớm để được trùm chăn ngủ một giấc thôi!"

"Ê, đợi tớ với!"

Hyun Ju vội vã đuổi theo Eun Ha.

"Hừ! Cậu cứ việc đi đường đó, ngộ nhỡ có lạc bọn tớ cũng mặc kệ!"

Jun Young đưa hai tay lên miệng làm loa, hét to.

"Các cậu tự lo thân mình đi, tạm biệt!"

Eun Ha không thèm ngoảnh đầu lại, chỉ giơ tay lên chào.

"Đúng là đồ kiêu ngạo! Chúc các cậu không tìm thấy đường về!"

Nhìn theo bóng Eun Ha và Hyun Ju đi xa dần, Suk Dac hét lên.

Na Eun nhìn vầng mặt trời đang sắp khuất hẳn giữa hai ngọn núi, khẽ thở dài.

Trên núi trời tối rất nhanh, dù là đường đã đi qua thì cũng khó lòng nhận ra.

"Mặc kệ các bạn ấy, chúng ta mau đi thôi! Đưa bản đồ đây cho tớ. Ban nãy mới nhìn qua, tớ thấy quãng đường cũng khá xa đấy!"

Jun Young chìa tay ra hỏi tấm bản đồ.

"Bản đồ? Ôi thôi! Hai người kia cầm đi mất rồi!"

Lúc này, Eun Ha và Hyun Ju đã biến mất sau đoạn rẽ của con đường.

"Á, điên mất thôi, điên mất thôi! Kiểu này chúng ta tiêu đời rồi! Giờ phải làm sao đây?"

Ai nấy đều hoang mang lo lắng không biết phải làm gì.

"Các cậu đừng sợ, bình tĩnh nào. Ban nãy tớ cũng đã xem qua bản đồ rồi, tớ thấy hình như đường đi về là hướng bắc, không biết có nhớ nhầm không?"

"Ừ, hình như thế. Nhưng tớ nhớ là không phải đi hướng này, chúng ta làm thế nào biết được đâu là hướng bắc?"

"Cậu đừng lo. Đợi một lát nữa chúng ta sẽ tìm được hướng bắc ngay thôi!"

"Làm thế nào?"

"Chúng ta có thể tìm ngôi sao Bắc Đẩu. Các cậu biết ngôi sao này chứ? Đó là chòm sao giống như hình cái gầu sòng ý!"

Ai nấy đều gật đầu.

“Ngôi sao sáng nhất bên cạnh chòm sao Bắc Đẩu là sao Bắc Cực. Chỉ cần đi theo ngôi sao đó là chúng ta có thể đi về hướng bắc, và dễ dàng tìm ra đường về hội trại!

Na Eun trấn an các bạn.

“Đúng rồi! Hình như tớ cũng đã từng nghe nói như vậy! Này, cậu còn nhớ không? Cái hội trại mà bọn mình tham gia hè năm ngoái ấy!”

“À, tớ nhớ ra rồi!”

Jun Young và Suk Dac lập tức cảm thấy tràn trề hy vọng.

“Vậy thì bọn mình mau đi thôi! Đâu có lý do gì mà chần chừ ở đây thêm nữa?”

“Chị Eun Ha và Hyun Ju không biết thế nào rồi nhỉ?”

Jung Yeon lo lắng nói.

“Chị cũng hơi lo lắng. Hy vọng bọn họ sẽ bình an trở về.”

Vì phải dìu Jung Yeon nên Na Eun và Jin Pyo đi rất chậm, trán hai đứa lấm tấm mồ hôi. Jun Young và Suk Dac nhẹ nhõm đi người không đằng trước, chốc chốc đứng lại chờ. Rồi thấy Na Eun và Jin Pyo đã thấm mệt, Suk Dac động lòng, bèn lại gần tỏ ý muốn cõng Jung Yeon.

“Ôi trời ơi, làm gì có đứa học sinh lớp hai nào nặng như thế này cơ chứ?” Suk Dac kêu toáng lên.

Khó khăn lắm mới về đến hội trại, lúc này trời đã tối sẫm.

“Có lạnh không? Các em vất vả quá!”

Tất cả thầy cô đều đang đứng đợi trước cửa trại để chào đón các đội hoàn thành nhiệm vụ trở về.

“Nhưng tại sao chỉ có mấy người thế này? Mỗi đội có tám người mới phải chứ, ba người kia đâu?”

“Trước khi chúng em xuất phát, bạn Dong Ju bị đau bụng nên cô giáo đã đưa đi bệnh viện. Còn Eun Ha và Hyun Ju vì muốn đi đường tắt nên không đi cùng chúng em! Các bạn ấy chưa về ạ?”

Nghe Jun Young nói, các thầy cô vô cùng lo lắng.

“Em nói gì vậy?”

“Hai bạn ấy nói muốn đi theo đường mà cô giáo đã dẫn chúng em lên núi, rồi cứ thế bỏ đi không nghe lời can ngăn của bọn em. Hai bạn ấy cứ khăng khăng đi đường tắt thì sẽ có thể về sớm nghỉ ngơi. Lạc đường cũng là đáng đời!”

Vẻ căng thẳng và hốt hoảng lộ rõ trên gương mặt các thầy cô.

“Các em về phòng nghỉ trước đi!”

Rồi cô tổng phụ trách cùng cô giáo dạy lễ nghi truyền thống vội vàng bước ra khỏi cửa.

“Chuyện gì thế, chẳng nhẽ họ lạc đường thật ư?”

“Liệu có phải lời trù ẻo của bọn mình thành sự thật rồi không?”

Suk Dac và Jun Young đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc.

“Không ổn rồi! Tớ cũng muốn đi tìm họ!”

“Tớ cũng đi!”

Suk Dac và Jun Young cũng xung phong đi với Na Eun, cả ba đuổi theo thầy cô để cùng đi tìm hai người bạn bị lạc.

“Eun Ha! Hyun Ju!”

Cùng với cô giáo, Suk Dac, Jun Young và cả Na Eun không ngừng gọi to tên Eun Ha và Hyun Ju. Thế nhưng đáp lại chỉ là tiếng vọng thê lương của rừng núi âm u đang bị bao trùm bởi bóng tối dày đặc, khiến mọi người càng cảm thấy sốt ruột.

“Ban nãy lẽ ra tớ phải ngăn cản hai bạn ấy bằng được.” Na Eun tự trách mình.

“Ngộ nhỡ... ngộ nhỡ không tìm thấy họ thì sao?” Suk Dac lo lắng hỏi.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều thế. Các em đã rất cố gắng để tìm các bạn, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm ra thôi!” cô giáo an ủi. “Đứng ở đây chờ cô, chớ có chạy đi đâu xa, nghe chưa? Các cô sẽ đi xung quanh tìm một lượt xem có thấy hai bạn ấy không. Nhớ là không được đi đâu nhé!”

Cả ba đều gật đầu.

“Eun Ha! Hyun Ju!”

Na Eun gọi to, rồi thận trọng bước về phía trước.

“Này, cô giáo vừa bảo bọn mình phải đứng yên ở đây cơ mà!”

“Các cậu giúp tớ soi đèn vào con đường trước mặt này với, tớ muốn đi thêm một đoạn nữa xem sao.”

Na Eun quên cả sợ hãi, dò dẫm từng bước giữa đường rừng núi tối đen.

Nếu mẹ của Eun Ha mà biết chuyện này, chẳng biết cô ấy sẽ lo lắng đến nhường nào!

Na Eun thoáng cảm thấy hối hận, liên tục gọi tên Eun Ha.

Đúng lúc ấy, ở phía trước cách đó vài bước chân, Na Eun nghe thấy có tiếng gì đó, liền vội vàng đứng lại nghe ngóng. Nỗi sợ hãi dâng ngập trong lòng. Cô bé thấy tim mình đập thình thịch, mỗi lúc một nhanh và mạnh hơn.

“Ai đó? Là ai đang ở đó vậy?”

Na Eun dợm lùi bước thì có một bóng người chầm chậm đi về phía mình.

“Là Eun Ha phải không?”

Na Eun lấy hết dũng cảm cất tiếng hỏi. Bất ngờ, cô bé chỉ nghe thấy tiếng khóc sụt sịt đang tiến lại gần.

“Là Eun Ha phải không? Hay là Hyun Ju đó?”

“Ừm.”

Cuối cùng Na Eun cũng nhìn ra Eun Ha và Hyun Ju trong bộ dạng mệt mỏi, nhếch nhác.

“Các cậu không sao chứ? Cô ơi! Em tìm thấy hai bạn rồi.”

Na Eun hét lên thật to để thông báo với các cô, rồi vội bước lại gần Eun Ha.

“Go Na Eun...”

Nhìn thấy người trước mặt mình là Na Eun, Eun Ha liền ôm chầm lấy bạn và khóc nức nở. Hyun Ju đứng bên cạnh cũng òa khóc theo.

“Tại sao bây giờ cậu mới tới?... Bọn tớ sợ lắm... thực sự rất sợ...”

Hãy cười lên thật to!

Nếu bạn đang mất tự tin, đừng ngại ngần mà cười lên thật to.

Hãy giữ nụ cười tươi ở trên môi, hoặc có thể cất tiếng cười vang.

Khi bạn cười, bạn sẽ cảm thấy yêu đời hơn, có những suy nghĩ tích cực hơn. Nhờ thế bạn sẽ tràn trề hy vọng, và rồi mọi việc sẽ trở nên thuận lợi!

Khi bạn cảm thấy e dè, lo sợ, hãy nhớ rằng, nhất định phải cười lên thật to!

Chắc chắn bạn sẽ có thể lấy lại được 100% sự tự tin của mình!

Gửi Na Eun, cô bạn nhỏ đã từng thiếu tự tin

Ồ, hôm nay nghe nói em vừa có thành tích xuất sắc, cô vui lắm.

Em không những đã biết đoàn kết với bạn bè để cùng về đích an toàn, mà còn nhiệt tình đi tìm các bạn bị lạc đường. Điều này khiến cô cảm thấy em như một con người hoàn toàn khác so với chính mình trước đây.

Na Eun của hiện tại tỏa sáng hơn bất cứ bạn nào khác!

Em thấy không, sự tự tin có tác dụng thật diệu kỳ, khiến em trở nên khác biệt trong mắt mọi người. Đó chính là nguồn sức mạnh to lớn của chính bản thân em.

Trong sâu thẳm trái tim mỗi người đều tiềm ẩn sự tự tin, chỉ khác nhau là, chúng ta có biết khơi dậy và phát huy điều đó hay không thôi.

Mặc dù vậy, tại sao cô giáo không giúp em phát huy hết 100% sự tự tin của mình? Em biết không, đó là bởi cô cho rằng, 2% còn thiếu là sự nỗ lực của chính em, vì thế em phải cố gắng lên, và đừng trách cô chưa đủ quan tâm nhé!

Ngày thứ năm tham gia trại hè, chỉ số tự tin của Na Eun là 98%.

9. Ai cũng là nhân vật chính

Tôi có thể làm được! Đó là lời động viên mà bố thường nói với tớ, nhưng đến tận bây giờ, tớ mới hiểu ra tầm quan trọng của câu nói đó.

Jung Yeon sụt sịt khóc trở về chỗ ngồi của mình, liên tục lấy tay quệt những giọt nước mắt lăn dài trên má. Na Eun ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ về an ủi, nhưng bản thân mình cũng thấy sống mũi cay cay, nước mắt đã trào dâng nơi khóe mắt, chỉ chực tuôn rơi.

"Tớ..."

Eun Ha bắt đầu bài phát biểu bằng giọng nói yếu ớt và run run. Ngồi trên bục sân khấu giữa tất cả mọi người, ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống soi rõ gương mặt ửng đỏ của Eun Ha, cô bé đang bối rối không biết phải nói gì.

"Đến tham gia hội trại lần này..."

Eun Ha nói như thể đang ngậm kẹo trong miệng.

Cô tổng phụ trách đến bên Eun Ha khẽ thì thầm điều gì đó. Mặc dù được trại trưởng vỗ vai động viên an ủi, Eun Ha vẫn khóc nức nở đến nỗi toàn thân rung lên.

"Tớ luôn cho rằng mình giỏi nhất, mình là trung tâm của cả thế giới. Thế nhưng, sau khi tham gia hội trại này tớ mới phát hiện ra, tớ đã quá tham lam và ích kỉ. Tớ, một kẻ kiêu căng ngạo mạn, luôn thích làm mọi việc theo ý mình. Tớ... xin lỗi, tớ không biết phải nói gì." Eun Ha đột nhiên đứng dậy, vội vàng chạy xuống khỏi sân khấu.

"Na Eun, đến lượt em rồi đấy!"

Cô giáo đến bên cạnh Na Eun nhắc nhở. Trong thoáng chốc, Na Eun thấy tim mình như đang nhảy nhót trong lồng ngực. Nhưng lần này cô bé hít một hơi thật sâu, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, rồi bước lại gần chiếc ghế mà Eun Ha vừa ngồi.

"Nói thật với các bạn, việc tớ có thể ngồi đây nói trước mặt tất cả mọi người đã là một sự tiến bộ lớn rồi."

Mặc dù tay cầm micro nhưng giọng của Na Eun vẫn quá nhỏ, nghe không rõ.

"Em cố gắng nói to hơn một chút được không? Em còn nhớ ngày đầu tiên của hội trại chứ? Em hãy coi bây giờ là hôm đó đi, luyện thử xem. Hãy ngẩng cao đầu, thẳng lưng, ưỡn ngực, như thế, như thế!" Cô tổng phụ trách tươi cười nói.

Na Eun ngoan ngoãn làm theo.

“Thực ra, đối với tớ, phát biểu ý kiến trước mặt mọi người là một việc thật khó khăn. Chính tớ cũng rất kinh ngạc khi mình có thể đứng trên một sân khấu lớn như thế này. Cho đến tận ngày hôm qua, tớ vẫn còn thấy buồn phiền vì đã tham gia trại hè này. Tớ còn giận mẹ...”

Đến đây, Na Eun không cầm được nước mắt. Giống như Eun Ha, Na Eun phải ngừng lại một lúc rồi mới tiếp tục nói.

“Trong những ngày ở đây, tuy mệt nhưng lại có không ít niềm vui. Tớ đã được cô giáo khen ngợi trong giờ học lễ nghi, mối quan hệ với các bạn cùng phòng dần dần trở nên tốt đẹp hơn. Tớ bắt đầu cảm thấy mọi thứ không đáng sợ như mình tưởng. Hóa ra việc ở chung với mọi người thật là vui, vậy mà ban đầu tớ lại ghét đến thế! Trước đây tớ luôn cho rằng mình chẳng làm được gì cả. Bây giờ nghĩ lại, thấy mình thật ngốc nghếch.

Giờ thì tớ thấy thật tuyệt vời khi được tham gia hội trại này. Mặc dù khi về nhà, tớ có thể vẫn khiến bố mẹ phiền lòng, vẫn chưa thể là một cô gái dũng cảm, nhưng ít nhất tớ cũng đã hiểu ra rằng cần phải thay đổi bản thân, cần phải nỗ lực vì chính bản thân mình. 'Tôi có thể làm được!' Đó là lời động viên mà bố thường nói với tớ, nhưng đến tận bây giờ, tớ mới hiểu ra tầm quan trọng của câu nói đó. Các bạn ơi, cảm ơn các bạn nhiều lắm!"

Na Eun nở một nụ cười thật tươi để kết thúc bài phát biểu cảm nghĩ của mình.

Khi trở về chỗ của mình, Na Eun quay sang Jung Yeon mỉm cười.

"Chị tuyệt lắm!"

Jung Yeon giơ ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi. Na Eun hơi ngượng, quay sang nhìn Eun Ha vẫn còn đang khóc. Cô giáo phải liên tục đưa khăn giấy để lau nước mắt và dịu dàng vỗ về Eun Ha.

Sau khi tất cả học sinh lần lượt phát biểu cảm nghĩ của mình, đến lượt cô tổng phụ trách bước lên bục sân khấu. Đèn trong hội trường được bật lên sáng trưng, dưới ánh đèn, chẳng ai giấu được những đôi mắt đỏ hoe.

"Ha ha ha, trông các em kìa, sao mắt ai cũng giống như mắt cá vàng vậy?"

Mọi người quay sang nhìn nhau rồi cùng không nhịn nổi mà bật cười.

"Cô tin rằng khi từng em một lên đây phát biểu cảm nghĩ về những ngày vừa qua, các em đều đã tự nhìn lại bản thân mình, hoặc rút ra được bài học bổ ích, hoặc trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm nào đó. Được tận mắt quan sát biểu hiện của các em, cô cảm thấy rất vui sướng và tự hào. Qua hội trại lần này, chắc chắn các em dù ít dù nhiều cũng đều trưởng thành hơn. Cô và tất cả các thầy cô ở đây luôn hy vọng các em có thể thực hiện được những ước mơ mà mình đã nêu lên trong bài phát biểu vừa rồi, sau này trở thành người như các em hằng mong muốn. Các em hãy nhớ lấy điều này: mỗi chúng ta ai cũng là nhân vật chính!"

Khi cô tổng phụ trách kết thúc bài phát biểu, cả hội trường vang lên những tiếng vỗ tay hoan hô giòn giã.

"Ba! Hai! Một!"

Cùng với tiếng hô đồng thanh của tất cả mọi người, cô giáo phụ trách đội một nhanh chóng đẩy hàng domino do các bạn nhỏ dày công xếp. Ngay lập tức chuỗi âm thanh vang lên thật vui tai, cả dãy domino đổ xuống theo hàng lối, đồng thời dòng chữ: "Làm được! Đội một!" hiện lên rõ ràng trước mặt mọi người.

Tất cả các thành viên đội một cùng nhau hoan hô và reo hò thích thú.

Khi quân domino cuối cùng của đội một đổ xuống, tiếp đến là dãy domino của đội hai. Lần này xuất hiện dòng chữ tiếng Anh rất to: "I CAN DO IT".

“Đến đội mình rồi!” Jung Yeon hào hứng hô to.

Cùng lúc đó, cô giáo phụ trách đội ba nhẹ nhàng đẩy hàng domino. Đầu tiên xuất hiện hai chữ “Cố lên” do Na Eun mất bao nhiêu công xếp, sau đó là dòng chữ “Tự tin 100%” dần dần hiện lên trước mắt mọi người. Khi quân domino cuối cùng đổ xuống, Na Eun cảm động đến phát khóc.

“Đừng khóc, chị à!”

Jung Yeon nói vậy nhưng cũng không ngăn nổi những giọt nước mắt tuôn rơi. Ngay sau đó, cả Hyun Ju, Eun Ha, Jin Pyo, Jun Young, Suk Dac, tất cả đều sụt sịt khóc.

Cô giáo bước tới dành cho bọn trẻ những cái ôm thật trìu mến và dịu dàng xoa đầu từng đứa.

Sau này biểu hiện tốt hơn nữa là được! Cố lên! Cố lên!

Na Eun bỗng nhớ đến những lời động viên mà Dong Ju dành cho mình, trên gương mặt cô bé thấp thoáng một nụ cười ấm áp.

Dong Ju, tất cả đều nhờ cậu đấy. Cảm ơn cậu, nếu có thể được gặp cậu để nói câu này thì tốt biết mấy.

Na Eun bồi hồi nhớ lại những kỉ niệm cùng với Dong Ju.

“Go Na Eun! Sau khi về nhà bọn tớ định đến thăm Dong Ju, cậu có muốn đi cùng không?”

Jun Young nghiêng đầu hỏi Na Eun.

“Trại hè lần này không đủ thời gian để tổ chức tiệc mừng, hay là chúng ta đến nhà Dong Ju làm bù một trận, được không?”

Suk Dac nhìn nét mặt của từng thành viên trong đội với vẻ háo hức chờ đợi.

Na Eun và Jung Yeon, Hyun Ju và Jun Young, rồi cả Eun Ha đang buồn bã suốt từ đầu buổi đến giờ, cùng gật đầu đồng ý.

Buổi tối cuối cùng ở trại hè.

Mặc dù đã đến giờ đi ngủ từ lâu nhưng các bạn nhỏ đều không sao ngủ được, ai nấy đều tỉnh như sáo và thi nhau thở dài thườn thượt.

“Khó khăn lắm mới thích nghi được với nơi này thì ngày mai lại kết thúc rồi! Ôi, thật không muốn về chút nào cả!”

“Cho bọn mình ở thêm một ngày nữa có phải tốt không nhỉ! Hi hi hi!”

Nghe Jung Yeon nói thế, mọi người đều phá lên cười.

“Cậu bạn lên sân khấu hát ban nãy đẹp trai đấy chứ? Thật xứng danh mĩ nam, mọi người nhỉ?”

Kim Yooh Ah phấn khích nói.

“Ôi dào, sánh làm sao được với anh Dong Ju đội trưởng đội mình?”

Jung Yeon vừa nhắc đến tên đội trưởng, cả nhóm bỗng nhớ tới Dong Ju.

“Ồ, đúng rồi! Rốt cuộc thì bạn gái của Seo Dong Ju là ai thế nhỉ? Liệu có phải là Go Na Eun không đấy? Na Eun, mau khai thật đi!”

“Không phải đâu...”

Trong bóng tối, Na Eun thầm mỉm cười, cảm thấy mặt mình nóng ran lên.

Thực ra, hôm trước, sau khi đưa Dong Ju đi bệnh viện, cô giáo đã nói với Na Eun.

“Na Eun, hóa ra em là bạn gái của Dong Ju à?”

“Dạ?”

“Là Dong Ju nói với cô như thế! Cậu ấy tin rằng em sẽ làm tốt, và còn nói rất tin tưởng bạn gái của mình!”

Na Eun nghe vậy thì ngượng đỏ cả mặt.

“Ha ha, em đỏ mặt rồi kìa! Hóa ra là thật nhé! Na Eun hạnh phúc thật đấy! Có người bạn trai đẹp trai thế cơ mà!”

“Này, Go Na Eun, cậu làm sao thế?”

Kim Yooh Ah ngạc nhiên hỏi.

Một lúc sau, đêm đã về khuya, đám trẻ hầu hết đều đã ngủ, xung quanh chìm trong tĩnh lặng.

“Các bạn ngủ cả rồi à?”

Eun Ha khẽ cất tiếng hỏi, nhưng không có ai đáp lại.

“Na Eun, cậu cũng ngủ rồi ư?”

“Chưa. Cậu không ngủ được à?”

Na Eun hỏi lại. Ban nãy cô bé nhận thấy Eun Ha liên tục trở mình, có vẻ cũng khó ngủ.

"Không phải..."

Yên lặng một hồi lâu, Eun Ha mới khẽ nói.

"Chuyện đó..."

"Gì vậy..."

"Xin lỗi cậu..."

"..."

"Xin lỗi cậu. Mẹ cậu đã nhờ tớ chăm sóc tốt cho cậu, nhưng tớ lại đối xử với cậu như vậy... Tớ xin lỗi."

"Không sao đâu mà!"

"Còn nữa..."

"Ừ?"

"Cảm ơn cậu."

"Cảm ơn việc gì?"

"Ở trên núi... may mà cậu tìm thấy tớ."

"Không có gì mà!"

Na Eun chưa bao giờ cảm thấy tâm trạng nhẹ nhàng thoải mái đến thế. Đêm cuối cùng của một tuần trại hè, cô gái nhỏ đã có một giấc mơ thật ngọt ngào.

Luôn tự động viên bản thân.

Nếu đã nỗ lực nhưng vẫn thất bại, chắc hẳn chúng ta không khỏi cảm thấy thất vọng.

Khi đó, có hai lựa chọn hoàn toàn khác biệt nhau, hoặc là phấn chấn lên để chấp nhận thử thách, hoặc là từ bỏ.

Hãy chấp nhận thử thách và làm lại lần nữa! Tự mình hô thật to "cố lên" và lấy hết can đảm.

Đồng thời cũng cần nhớ động viên mình bằng câu nói "Mình làm được!"

Nói cách khác, làm như thế chính là ta đang 'thôi miên' chính mình để khơi dậy lòng tự tin.

Trước bất cứ việc gì hãy dùng hết khả năng của mình, sau đó tìm cách để đạt được kết quả tốt nhất có thể.

Kể cả khi thất bại thêm lần nữa thì cũng đừng nản chí, nhất định phải không ngừng tự khích lệ mình.

Đừng dễ dàng từ bỏ, phải kiên trì đến cùng, tự tin vào bản thân là điều vô cùng quan trọng.

10. Tấm bằng tốt nghiệp đặc biệt

"Ồ, con gái của mẹ giỏi quá! Con thật tuyệt, thật tuyệt vời!" Mẹ giơ ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi Na Eun.

Nhìn tấm bằng tốt nghiệp khóa học trên tay, Na Eun cảm động vô cùng.

"Go Na Eun!"

Trong đầu Na Eun hiện lên quang cảnh giây phút cô giáo gọi tên mình lên bục sân khấu nhận tấm bằng tốt nghiệp từ tay cô tổng phụ trách. Mặc dù chỉ diễn ra trong vài phút ngắn ngủi, nhưng hình ảnh của chuỗi sự kiện trong tuần tham gia trại hè nhanh chóng lướt qua tâm trí khiến Na Eun bồi hồi xúc động. Na Eun ôm chặt tấm bằng tốt nghiệp vào lòng, như thể đang cầm trong tay một món quà vô giá, cô bé không thể ngăn nổi cảm giác cay cay nơi sống mũi.

"Không phải đây là lần đầu cậu được nhận khen thưởng chứ?" Trên xe bus, Suk Dac hỏi.

"Không phải."

"Vậy thì sao cậu cứ ngắm nhìn nó mãi thế?"

"Đúng thế! Đó chẳng phải là bảo bối gì, chỉ là một tấm bằng kỷ niệm chứng nhận việc cậu đã tham gia tuần lễ hội trại thôi mà!"

Jun Young lắc đầu, nhún vai tỏ vẻ thản nhiên.

Nhưng đối với Na Eun mà nói, tấm bằng này lại có ý nghĩa vô cùng khác biệt. Nó giúp cô bé hiểu rằng, hóa ra mình không phải là một kẻ kém cỏi, vô dụng. Na Eun cảm thấy như thể mình vừa nhận được tấm bằng tự tin vậy. Mặc dù vô cùng vất vả, nhưng cuối cùng, khi đã vượt qua được tuần lễ đó bằng lòng dũng cảm và thái độ nghiêm túc, phần thưởng Na Eun đem về nhà không chỉ là một tấm bằng chứng nhận, mà còn là một Na Eun hoàn toàn khác, hoàn toàn mới mẻ.

Khi chiếc xe bus bắt đầu vào tới sân vận động, bọn trẻ đều dán mặt vào cửa sổ xe, nóng lòng tìm mẹ của mình trong số những bà mẹ đang đứng chờ bên ngoài. Na Eun cũng hồi hộp tìm kiếm và nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng thân quen của mẹ. Trông mẹ có vẻ áy náy không yên.

"Mẹ!"

Cuối cùng cửa xe cũng mở, bọn trẻ vội vàng ùa ra khỏi xe, náo nức chạy tới sà vào lòng mẹ. Na Eun cũng vậy. Nhìn thấy Na Eun, mẹ xúc động ôm chặt cô con gái yêu của mình. Mẹ chẳng nói gì cả, chỉ khẽ khàng vỗ nhẹ lên vai Na Eun.

"Mẹ ơi, lúc con không ở nhà, mẹ bị ốm phải không?"

"Không có đâu con!"

"Nhưng trông mẹ khác lắm! Cứ như là người ốm ý!"

"Chỉ vì mẹ quá nhớ thương Na Eun nhà mình thôi. Na Eun này, con đã vất vả lắm phải không?"

Mẹ không kìm nén nổi cảm xúc của mình nữa, như thể mẹ sắp òa lên khóc như một đứa trẻ.

"Không đâu ạ! Con ở đó rất-rất-rất là vui! Thật may là con đã chịu nghe lời mẹ tham gia trại hè! Con cảm ơn mẹ!"

Na Eun trả lời với nụ cười rạng rỡ trên môi. Mẹ cảm động ôm Na Eun một lần nữa, rồi ngắm nhìn thật kĩ khuôn mặt thân thương, rồi lại ôm chặt lấy cô con gái bé bỏng của mình bằng tất cả tình yêu và nỗi nhớ.

"Sao lại khóc thế con? Con sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Đứng gần đó, mẹ của Eun Ha đang bối rối khi thấy con gái không nói năng gì mà chỉ lặng lẽ khóc.

"Này... Na Eun! Ở hội trại đã xảy ra chuyện gì à, tại sao Eun Ha lại trở nên thế này?"

Mẹ Eun Ha lo lắng hỏi Na Eun.

"Cháu nghĩ chắc là do bạn ấy quá nhớ cô thôi ạ!"

Na Eun mỉm cười đáp.

"Như vậy thì Eun Ha nhà ta không sao cả, phải không?"

Mẹ Eun Ha bấy giờ mới yên tâm mỉm cười an ủi con gái.

"Chắp tay!"

Tiếng hô bất ngờ của Na Eun khiến bố mẹ kinh ngạc tròn mắt nhìn, còn Cookie ở bên cạnh thì hoảng sợ sủa gâu gâu ầm ĩ.

"A ha, con nhầm! Trong giờ học lễ nghi, mỗi lần cúi chào đều phải chờ cô giáo hô xong rồi mới bắt đầu thực hiện."

Na Eun gãi đầu chữa ngượng, bố mẹ thì lúc này mới hiểu ra và cùng phá lên cười.

"Bố, mẹ! Con gái yêu nhất trần đời của bố mẹ đã kết thúc hội trại và bình an trở về nhà rồi đây ạ!"

Na Eun làm theo đúng cách thức mà cô giáo đã dạy, chắp tay trước bụng rồi lễ phép cúi chào bố mẹ.

"Ngoan lắm!" Bố vui mừng nói.

"Đấy anh xem, em đã nói mà! Em từng bảo hội trại lần này là cơ hội hiếm có đối với Na Eun nhà mình, đúng không nào?"

Mẹ không ngăn nổi sự hưng phấn, hết nhìn bố lại nhìn sang Na Eun.

"Bố! Mẹ! Trước đây bố mẹ đã phiền lòng vì con rất nhiều phải không ạ? Con xin lỗi bố mẹ. Sau này con sẽ không để bố mẹ phải lo lắng nữa. Không, đúng hơn nên nói là 'con sẽ cố gắng hết sức' ạ!"

"Trời ơi, Go Na Eun! Sao bỗng dưng con lại trở nên khách sáo như thế?"

"Lẽ ra con nên lễ phép như thế này với bố mẹ từ lâu rồi! Bố mẹ đã vất vả nuôi con khôn lớn. À, đúng rồi, con muốn nói điều này: Bố, mẹ, con thực sự rất cảm ơn bố mẹ đã sinh ra con trên cuộc đời và dạy dỗ con nên người."

Na Eun lại cúi gập người chào bố mẹ thêm một lần nữa.

"Còn điều này nữa, hy vọng bố mẹ sẽ tiếp tục yêu thương con, sau này và mãi mãi!"

Rồi khi hai người vẫn còn đang ngỡ ngàng trước sự thay đổi của cô con gái bé bỏng, Na Eun lại nũng nịu sà vào vòng tay ấm áp của bố mẹ.

"Na Eun, con có điện thoại!"

Vừa xong bữa sáng, Na Eun đang ngồi trong phòng lướt web thì mẹ gọi từ ngoài cửa báo có điện thoại.

"A lô?"

Na Eun nhấc điện thoại lên.

"Chào đội phó! Không có tớ, mọi hoạt động ở trại hè tốt cả chứ?"

Là Dong Ju. Vừa nghe tiếng Dong Ju, Na Eun lập tức cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.

"Cậu ở đâu vậy? Tại sao cậu lại biết số điện thoại nhà tớ? Cậu về nhà chưa? Nghe nói cậu phải phẫu thuật à, có còn đau không?"

Na Eun nói liền một mạch.

“Ha ha, chắc cậu lo lắng cho tớ lắm phải không?”

“Cậu còn cười được nữa! Cậu không ở đó, cả đội mình đã phải chịu biết bao nhiêu vất vả đấy!”

“Biết làm thế nào được, đi đến đâu tớ cũng là nhân vật quan trọng, ha ha ha! Nhưng dù sao thì tớ cũng rất mừng! Không ngờ cậu lại quan tâm đến tớ như thế!”

“Đâu có!” Na Eun cười vẻ ngượng ngùng xấu hổ.

“Tớ sắp được xuất viện về nhà rồi. Bác sĩ nói nhất định phải chờ ‘xì hơi’ được thì mới cho về nhà, khiến tớ phải tốn không biết bao nhiêu là công sức, mệt ơi là mệt!”

“Hả?”

Na Eun và Dong Ju cùng phá lên cười.

“Tớ chuẩn bị về nhà đây. Ban nãy tớ gọi điện cho cô phụ trách, số điện thoại nhà cậu là do cô giáo nói cho tớ biết. Còn nghe nói cậu là một đội phó rất có tinh thần trách nhiệm, phải không?”

“Hi hi, đâu có.”

Na Eun cười ngượng nghịu.

“Ngay từ đầu tớ đã biết cậu có thể làm tốt mà! Hội trại thật tuyệt phải không? Ngoài những hoạt động thú vị, nó còn khiến cho ai đó trở nên tự tin, không những thế, lại còn tìm được bạn trai nữa, ích lợi quá còn gì!”

Na Eun không biết phải nói gì, chỉ biết cắn môi lặng im. Mẹ đang đứng bên cạnh lắng nghe hai đứa trò chuyện liền khẽ huých vào vai Na Eun rồi cười tủm tỉm.

“Hả? Ừ.”

“Có lẽ khoảng hai tiếng nữa là tớ về đến nhà. Hôm nay tớ sẽ phải nghỉ ngơi thêm một chút, ngày mai cả đội chúng ta sẽ tập trung lại rồi cùng tổ chức một bữa tiệc nhỏ theo kiểu lễ tốt nghiệp, cậu thấy thế nào? Vừa rồi không được tham dự lễ bế mạc trại hè, tớ thấy thật đáng tiếc vì không có cơ hội biểu diễn tài nghệ của mình. Tớ đã dự định sẽ hát một bài, để khiến tất cả các bạn gái phải mê tít. Ôi, tiếc thật đấy!”

“Nói gì mà ghê thế!”

“Hi hi, tớ đùa ấy mà, đừng có tin nhé!”

Sau khi hẹn với Dong Ju ngày mai gặp lại, Na Eun dập điện thoại.

“Thế nào? Không tồi chứ? Đi tham dự trại hè về lại còn có bạn trai nữa cơ à?”

Mẹ vui vẻ mỉm cười trêu Na Eun.

Tiếp đó Na Eun gọi điện liên lạc với Suk Dac và Jun Young, ba đứa xác định thời gian hẹn gặp ngày mai.

“OK! Tớ chịu trách nhiệm gọi cho Hyun Ju và Kim Yooh Ah.”

“Vậy lát nữa tớ sẽ gọi điện báo cho Jin Pyo và Jung Yeon. Việc liên lạc với Eun Ha giao cho Na Eun nhé!”

Sau khi dập máy, Na Eun do dự một lúc rồi mới nhấc điện thoại lên gọi cho Eun Ha. Không ngờ giọng Eun Ha nghe vẫn còn rất uể oải.

“Eun Ha này, ngày mai cả đội mình cùng nhau tới nhà Dong Ju, cậu có đi được không? Có người trong đội đề nghị mở tiệc liên hoan đấy. Chúng mình cùng đi nhé?”

“... Ừ được.”

Do dự một lúc, cuối cùng Eun Ha cũng đồng ý.

“Eun Ha, tớ đoán chắc cậu không biết chuyện này đâu!”

“Chuyện gì?”

“Thực ra tớ rất khâm phục cậu!”

“Làm gì có chuyện đó!”

“Tớ nói thật đấy. Tớ đã từng đọc trong một cuốn sách rằng số người biết nhìn nhận lại hành vi của mình và biết tự kiểm điểm bản thân là rất ít. Nếu là tớ, chắc hẳn tớ sẽ không thể làm được như thế. Có thể tớ sẽ không buồn vì phát hiện ra khuyết điểm của mình giống như cậu. Thậm chí có khi tớ còn tìm đủ mọi cách để không nghĩ đến khuyết điểm đó. Vì thế, tớ cảm thấy cậu thật đáng khâm phục. Dù làm bất cứ việc gì cậu cũng luôn dũng cảm đối mặt, luôn tràn đầy tự tin hơn bất cứ ai khác. Tuy nhiên, đôi khi dù tự tin cũng không tránh khỏi thất bại. Nhưng tớ tin rằng nếu cậu có thể dũng cảm vượt qua và nhìn nhận lại bản thân mình, cậu chắc chắn sẽ còn xuất sắc hơn bây giờ rất nhiều. Chỉ nghĩ đến thế thôi, tớ cũng đã rất ngưỡng mộ rồi.

Trong bài tập leo núi hôm trước, lúc cậu trượt từ trên vách đá xuống, tớ nhớ là cậu

suýt nữa bị ngã. Trong tình cảnh nguy hiểm như vậy mà cậu vẫn giữ được bình tĩnh, tay chân không hề bị luống cuống, cuối cùng cũng tiếp đất an toàn. Tớ thấy tình hình của cậu bây giờ cũng chẳng khác gì lúc đó cả. Vì thế tớ tin rằng cậu nhất định sẽ dễ dàng khắc phục khó khăn giống như lần trước. Tại sao ấy à, bởi vì cậu là siêu nhân thần kỳ Jung Eun Ha mà! Cậu là Eun Ha mà tớ luôn ngưỡng mộ, luôn muốn học tập theo. Nói thật đi, có phải trong lòng cậu đang nghĩ đến câu 'Tớ làm được' phải không? Tớ nói không sai chứ?"

Eun Ha ở đầu dây bên kia không hề đáp lời. Nhưng nếu lắng tai thật kĩ có thể nghe thấy tiếng thút thít thật nhỏ, thật nhỏ.

Dập máy xong, trong lòng Na Eun không hiểu sao có cảm giác thật thoải mái.

"Ồ, con gái của mẹ mới tuyệt làm sao! Con rất giỏi, thực sự giỏi lắm!"

Mẹ giơ ngón tay cái lên và nhìn Na Eun âu yếm. Na Eun thấy mình như đang bay lơ lửng trên bầu trời, cả cơ thể lẫn tâm hồn đều trong trạng thái lâng lâng khó tả.

Cảm ơn sự giúp đỡ của con!

Khi để chúng con giúp đỡ việc gì, hoặc cùng hoàn thành việc gì mà đã có kết quả, bố mẹ hãy nói với chúng con rằng: "Cảm ơn sự giúp đỡ của con!"

Thực ra, chúng con biết rất rõ khả năng của mình cũng không giúp gì nhiều được cho bố mẹ.

Nhưng những đứa trẻ như chúng con ít nhất cũng có thể giúp bố mẹ một vài việc nho nhỏ, và chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng khiến chúng con cảm thấy vô cùng thích thú.

Tự tin bởi có thể làm được điều gì đó cho người khác, niềm tin ấy khiến chúng con có những suy nghĩ trưởng thành hơn so với tuổi của mình, bố mẹ ạ!

Bất cứ việc gì cũng không thể gây khó khăn cho một ý chí mạnh mẽ

Thời đi học tôi rất sợ môn xà đơn. "Chuẩn bị, bắt đầu!" Mỗi khi thầy giáo chỉ mới hô khẩu lệnh thế thôi, tôi đã không cố nổi vài giây và nhanh chóng rơi xuống, vì thế mà tôi được bạn bè đặt cho danh hiệu là "vua một giây". Tôi luôn cảm thấy điều đó thật đáng xấu hổ.

Rồi một hôm, thầy thể dục gọi riêng tôi lại và nói: "Trước hết em phải bỏ qua suy nghĩ tiêu cực rằng mình không biết đu xà đơn. Sau đó hãy tự tin rằng mình cũng có thể đu trên xà thật lâu."

Thế là tôi quyết định thử làm theo lời thầy. Trước khi đu lên xà, trong đầu tôi tự nhủ rằng tôi có thể giữ được xà thật lâu, thật lâu, chắc chắn phải hơn một giây.

Đương nhiên, không phải ngay từ lần đầu tiên bí quyết đó đã cho hiệu quả. Nhưng sau đó, thật kỳ diệu, qua nhiều lần tập đi tập lại, thời gian đu xà của tôi đã tăng lên đáng kể! Sau rất nhiều cố gắng, môn xà đơn không còn quá khó khăn với tôi nữa, cuối cùng tôi cũng đã đạt được kỷ lục đu xà trong ba mươi hai giây! Hóa ra mình có thể làm được! Ha ha, tôi không biết phải diễn tả như thế nào cái cảm xúc lâng lâng khi nhận được lời khen ngợi của mọi người. Hồi đó tôi học lớp hai, có thể coi như bắt đầu hiểu được khái niệm "tự tin" là gì.

Tôi viết cuốn sách này bằng tâm trạng thật của chính bản thân mình, mong rằng sẽ giúp các em có được 98% sự tự tin. Còn lại 2% chưa đầy đủ thì còn phải chờ vào sự nỗ lực của các em!

Chúng ta hãy cùng cố gắng hết sức, trước hết là vì chính bản thân mình, các em nhé!

Lee Hye Jin

Lee Hye Jin

HÓA RA MÌNH CŨNG TUYỆT ĐẤY

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ